

BELSŐ MASZK
avagy
BESZÉLGETÉS A VILÁGGAL
BRAIN STORMING versei
(2005-2014)

*Míg az ember,
Mint olyan –
Ki nem hal,
Ki valóban él:
Beszélget a
Világgal.*

TARTALOM

(A versek fejezetenkénti listája a kötet végén található!)

ELŐSZÁVALATOK

- i. „A versekről jut eszembe ...”
- ii. A kötetről

I. BELSŐ MASZK (65 vers)

- I.1. SZERELMESTERKEDÉSEK (24 vers)**
- I.1.1.** Elöljárójában a szerelemről, a szerelmi bánatról és féltékenységről – szakszerűen
- I.2. KATASZTRÓFEÁK (12 vers)**
- I.2.1.** Az önkritikáról jut eszembe....
- I.3. ÖNISMERÉSSÉG (12 vers)**
- I.3.1.** Az önismeretről jut eszembe...
- I.4. IMPRESSZIÓK (17 vers)**
- I.4.1.** A jelenben való létről jut eszembe...

II. BESZÉLGETÉS A VILÁGGAL (308 vers)

- II.1.** A rövidségről jut eszembe...

III. „POÉTECHNIKAI” UTÓSZÁVALATOK

- III.1.** Műhelygyakorlat a bimbózó és virágozni szándékozó költőpalántáknak
- III.2.** „Szedett-vedett” „csecsebecséink” „színe-java”
- III.3.** Prózaversről egy prózaversből

IV. KIEGÉSZÍTÉSEK, JEGYZETEK, IHLETFORRÁSOK

- IV.1.** Az „i”, az I. és a III. fejezethez
- IV.2.** A ‘Beszélgetés a Világgal’ című fejezethez

V. TELJES VERSLISTA

*** **

ELŐSZAVAVALATOK

„A VERSEKRŐL JUT ESZEMBE ...”

Ars poetika

*Versírásról
sose írd;
ha lehet
s teheted ...
inkább sírj!*

„Ha nincs mit mondanod: énekelj el!” (1) A való életben is nagyon találó lehet a marketing egyik jelszava, ami arra buzdít, hogy ha az ember már kifogyott az érvekből, akkor próbáljon az érzelmekre hatni. Mert ami érzelmi húrokat penget, annak felhangjaiként gondolatok, szándékok, akarat majd cselekvés jelenik meg. Ez a sokak szerint „amerikai mód” a pénzköltésre szeretné ezzel rávenni a reklámok útján az embereket. A költészet ezzel szemben megértetni szeretné azt, amit az ember nem tud csak úgy „szavakba önteni”, s teszi ezt mégis úgy, hogy a vers eszközeivel képes lesz kifejezni a kifejezhetetlent – vagyis a tapasztalatok és élmények útján keltett érzelmek *hangulatát* a szavakkal csak mint közvetítő közeggel „viszi át” a hallgató, vagy az olvasó lelki húrozására.

A nyelv zeneisége mindig is rabul ejtette az emberi lelket, amit csak tetéz a metaforikus fogalmazásmód – minden érdekesebbnek hat, ha „dallamosan képes” – mennyi fenséges érzelem és mennyi aljas cselszövésbe torkolló demagógia lett már a nyelv ezen sajátosságainak következménye.

A kellemesen hangzót és a találót könnyen elhisszük – sok zseniális tanár és tanító, sok demagóg propagátor és kegyetlen diktátor alkalmazta már ezt arra, hogy gondolatait vagy érdekeit ezekkel értesse meg, avagy fogadtassa el.

Jelen alkotások szerzője elsősorban aforizmaíró, fordító és esszéíró. Látszólag csak lazán kapcsolódnak ezek a területek egymáshoz, különösen pedig a versíráshoz, valami azonban mégis szoros rokonságot teremt közöttük: egyaránt a mit, miért, hogyan problémák köré csoportosulnak, és kidolgozásukban a legkisebb részletek aprólékos figyelembevételét követelik meg. Egy aforizmánál a forma és a tartalom, a kifejtett gondolat a rövidségénél fogva szűk kereteket biztosít csak az önkifejezéshez: mégis örömet adhat, sőt nagy élvezetet nyújthat, ha az ember ezen szűkre szabott „művészi létterében” otthonosan érzi magát: az a törekvés, hogy vakuszerűen villanó gondolatvillámot produkálva világítsunk meg tartósan olyan tartalmakat, amiket talán a hétköznapiak tompa tapasztalat és élményvillódzásai nem mutatnak meg eléggé éles körvonalakkal. A fordításnál szintén a gondolatok és a tartalom pontos újraalkotását kell elérni – mintha csak pontos tükörképet kellene festenünk egy képről, csak éppen más ecsettel és más színekkel. Az esszé logikai menete szigorúan egy néha csak helyesnek érzett gondolat, vagy gondolatirány kifejtésére irányulnak, hol az előzetes észrevételek, tapasztalatok és a végső konklúzió közé lépésről lépésre felépített, nem szigorúan egyirányú, de szigorúan egy cél felé igyekvő úton kell haladni. És persze a versek – tartalom, forma, dallam és ritmus: talán aki sokat írt és sokat olvasott, akit lenyűgözött az írott szó hatalma és a kimondott szó hatása, a szavaknak az emberi életben betöltött, semmivel össze nem hasonlítható és össze nem mérhető ereje ... az talán ösztönösen is hajlik arra, és érez késztetést,

hogy kipróbálja magát az önkifejezésnek ezen romantikusan nehéz és sokat kívánó „sok-tusájában”, hol a gondolat mintha eleinte szándékosan szegülne ellen a forma művészi merevségének, majd adná meg magát, ahogyan a kifejező forma összhangzata megfelel neki. Így a „jó vers” talán egy ünnepelőbe öltözött gondolathoz lesz hasonlatos.

*** **

A kötetről

A kötet két fő fejezetre tagozódik. Az **első része („Belső Maszk”)** 4 egységből áll, bár a határvonalak tökéletesen elmosódnak az egyes versekben, mivel egyazon szerző életének élményvilágát és a megtapasztaltakra kialakult reflexióit jelenítik meg. Mi más lenne ebben a fő vezérfonal, ha nem (I.1.) a szerelem rajongása és beteljesületlenségének bánata; (I.2.) az esendőség és kudarcok felett (vagy azok nyomása alatt?) érzett csalódottság és cinikusan józan mélabú; (I.3.) az elme és a legbensőbb gondolatok, a felettes- és ösztön-ének állandó harcának felszínre bukkanó kusza szövedéke és a megnyilvánuló Én-ben való lecsapódásai; és végül (I.4.) a világ néhány olyan jelenségének szubjektív tükörképe, melyek valami módon többet mondtak az adott pillanatban az írónak, mintha a külvilág valamit közölni próbált volna vele.

A 4 rész mindegyikét egy rövidebb írás vezeti be, melyek kisebb-nagyobb mértékben, de azért kapcsolódnak az adott egység verseinek tartalmához, az általuk bemutatott témához.

A kötet **második részében („Beszélgetés a Világgal”)** a fent megkezdett beszélgetésből látunk bőséges (ám ennek ellenére sem kimerítő) ízelítőt – a külvilág szinte folyamatosan kommunikálni próbál velünk, minden egyes apró momentumában, csak a többségünk a művi, technikailag gyártott virtuális világ publikált képeivel telítődve már nem akar vagy nem képes odafigyelni az amúgy beszédes jelenségekre. A témák gazdag tárháza hívja fel az olvasó figyelmét ezekre a megfigyelhető és néha észrevehetetlenül megbújó evidenciákra.

Végül, a **harmadik részben**, három **”poétechnikai”** apróságot hagytam a befejezésre, mintegy a fő fejezetek levezetéseként. Rövidke szösszenetek ezek azoknak, akik gondolkodnak, vagy már próbálkoztak a versírással, és (a speciális ikerszavas magyar szólista elsősorban) azt demonstrálná, milyen az, amikor az költői hajlamokkal bíró elme magával a nyelv kifejezőképességével beszélget – cseppet sem didaktikai jellegű írások ezek, hanem pusztán a verselés önérdékű, önmagáért való játszadozásának módjai, melyekből akár komolyabb művek is születhetnek. Ha másra nem is, arra mindenképpen alkalmasak, hogy felkeltsék az olvasó figyelmét a nyelvben, nem csupán mint kommunikációs eszközben rejlő játékosság lehetőségének kihasználására – mert hát Wittgenstein óta tudjuk, hogy a nyelvhasználat legbensőbb lényegének a vele és az általa játszható játék is tekinthető.(2) A III. részben erre láthatunk szórakoztató példákat.

A kötet IV. részének első felében a bevezetéshez, a I. és III. fő fejezetekhez írott kiegészítések és jegyzetek találhatók, míg a második felében a II. rész rövid verseinek terjedelmes kiegészítései találhatók, melyet érdemes átolvasni, ugyanis a rövid versek többségének ihletforrásai maguk is tartalmas irodalmi „apróságok”, és meglepetéseket is tartogathatnak a rövid műfajok kedvelőinek.

Kellemes, és természetesen tanulságos élményeket kívánok minden olvasómnak!

*** **

I. **BELSŐ MASZK**

I.1. **SZERELMESTERKEDÉSEK**

I.1.1. Elöljárójában a szerelemről, a szerelmi bánatról és a féltékenységről – szakszerűen

A szerelem, a szenvedélyes, szélsőségesen ragaszkodó szerelem (=„*Nem tudok nélküle élni*”) tkp. újrajátszása az utód-szerepnek, aki léteben függ a szülői gondoskodástól. Ha a szülő-figura elfordul az utódtól, akkor az utód élete veszélybe kerül – emiatt az állatvilágban, az emlősök között, ahol sok utód születik egyszerre, erős versengés kezdődik a szülői gondoskodásért és figyelemért: az az utód, amelyikkel nem foglalkozik a szülő – elpusztul. Ezáltal érthető a testvérharc és a vetélkedés, a rangsor kiharcolása a testvérek között (a disznófélék között alaposabban tanulmányozták az ún. csecsrendet, aminek lényege, hogy a legerősebb kismalacé a legjobban tejelő csecs, és így tovább... gondolom ez minden egyszerre több utódot létrehozó sokemlős fajnál jelentkezik, de így van a madaraknál is: a fiókák vetélkednek a testvérekkel a táplálékért, stb.). Amikor valaki a szeretett személynél azt tapasztalja, hogy a figyelme nem osztatlanul az övé, akkor ez a felfokozott, „létért való küzdelemszerű” érzés tolul föl benne: úgy érzi, hogy ha a másik nem maximálisan felé fordul, akkor maximálisan elfordul tőle.

Az ok egyszerű – az ember számára az egyedüli, a legszebb és legélvezetesebb időszak az, amikor a szülő gondozza: ez kb. az elválasztás és a szobatisztaság kialakításának időszakáig áll fenn – ettől az időtől kezdve önkorlátozó életmódot és szokásokat kell felvennie. A szerelem ezt a szülő által biztosított élvezetes biztonságérzetet hozza vissza. Az ember azért sem tud sok mindent a szerelmi bánat és néha szinte semmit sem a féltékenység ellen tenni (mármint önmagában, ha érzi, hogy kezd a szeretett személlyel kapcsolatban bánatos vagy féltékeny lenni), mert ez egy öntudatlan és önkorlátozás mentes időszak élményterére viszi vissza. Az ember nem tudja megakadályozni, hogy féltékeny legyen... sajnos. Ezért lehet mondani, hogy a féltékenység érzése természetes, de attól még igen kellemetlen élmény. Igazából az tehet ellene a legtöbbet, aki felé mindez kialakul. Ha a másik fél folyamatosan biztosítja a féltékenységtől szenvedő, vagy a mellőzöttséget átélő felet, hogy az érzelmei változatlanok feléje, akkor erősen mérsékelni tudja ezt a sok esetben (magára, másokra és a szeretett félre is) romboló következményeket is kiváltó állapotot.

*** **

No.1.

Tiszteletreméltó Báj

Mi volna ez?
Nem más,
Mint szerendipitás⁽³⁾?
Mint céltalan kóválygás
A létezés
Szerencséjében,
S valami látomásként
Felragyogó gyöngyszem;
Mi nem ragyog csak
Addig,
Míg el nem jutsz
A következőig?

Keresel valamit,
De azt hiszed
Nem azt találod;
Keresel valakit,
Hogy kit,
Magadnak be nem vallod.
Ha a csodát másoktól várod,
Meg nem kapod.
A csoda benned kell
Legyen,
Mert szépnek ott kell,
Hogy legyen.

Önmagad keresed
Mindenkiben,
De mint sokan,
A leélt életben
Nem lelnek rá
Könnyen, ha egyáltalán.
Sokan azt hiszik naponta,
„No most, talán...”

Szebbik önmagad
Jelenik meg abban,
Kiben magadat látod;
Szép pillanatokot szerez,
Ha magad másban
Megpillanthatod.

Szép pillanat
Még el ne szállj,
Maradj még,
Had csodáljalak ...
Tiszteletreméltó Báj!

***

No.2.

Csoda vagy nekem

Csoda vagy nekem.
Az egyetlen,
'Kit lelkem befogad,
'Kire vágyom,
'Kit életem végéig várom,
Hogy jöjjön, ha kell.
'Kinek magyarázkodnia
Nem kell.
Aki kell, mert kell.

Ha szemed csillog,
Abban gyönyörködöm;
Ha szomorú vagy
Azon erőlködöm,
Hogy felvidítsalak;
De nem tudok többet
Tenni, csak egy csöppet.

Téged is tép az élet:
Elkezdtél valamit,
Amit félre tenned
Nem lehet,
Mert várják,
Hogy minden leheleted
Azért libbenjen,
Azért legyen,
Hogy másnak jobb legyen.

Csoda vagy nekem,
Mert vagy;
Mert olyan vagy, amilyen;
Olyan, ami kell nekem;
Olyan, amit kívánok;
Amiről, ha nem is tudok,
Mégis várok és akarok.

Csoda vagy, mert vágyaim
Képe vagy,
Mert kínjaimra lényed
Enyhülést ad;
Mert jelenléted azt adja,
Amit semmi más ...
... Csoda vagy nekem
Ha valóban vagy,
És nem csak egy látomás...

***

No.3.

A gondom – kimondom?

Tenger' kín,
'Mit ember
Kiállt,
Tenger' kín,
'Mi versért
Kiált;
Tenger' szó
'Mi visszafogott
Vadállatként
Vissza fog ott
Vágni,
Ahol nem várom,
'S reményem, csak
Légvár rom...
Sok mindenre
Nincs t'án módom,
Ha tehetem,
Hát még kimondom;
Bár lehet, mégsem
Szavakkal,
Formával és
Alakkal,
Hanem sok
Minden mással,
Mutatással 's
Utalással...
Hogy lásd
És érezd,
'S meg ne
Kérdezd:
Mi lakozik
Lelkemben
'S mi' csoda
Vagy TE
Életemben...

***

No.4.

Néma tettel mondom el

Kimondanám,
De elcsépett a szó;
Kimondanám,
De szóval el nem
Mondható;

Kimondanám,
Mit jelent nekem Ő;
De szóval, hanggal ez
Ki nem fejezhető.

Hallottam s mondtam
Már sokszor,
Néha épp jókor, de
Többször is rosszkor.
Kimondtam, de bár'
Ne tettem volna,
Mert nem más az, mint
Aprócska kapszocska,
Mit előzmények hosszú sora
Köt össze azzal,
Mire a szó kimondása
Utána sarkall;
Mert oktalan szavak
Múlón, de hatalmasak,
Zsarnokok, ha hagyjuk,
S ránk omlik hatalmuk,
Nyomasztón nagy súlyuk.

Igyekszem, s
Nem szólok hát semmit,
Teszem, ami tetszik:
Néma tettek közöljék,
Szemmel és érintéssel
Hallhatóan
Mit érzek, mi van
Bennem, nem
Halogathatóan.

S bár beszélek én,
Jobb lenne, ha nem tenném,
Mert fontos szabályom
Megszegem:
A szavaknál a
Tetteket
(magamnál is)
Jobban szeretem.

***

No.5.

Szép terhet látok a válladon

Szép terhet látok a válladon;
Megállok, mert így
Jobban láthatom.

Ha nem baj egy ideig nézem
Ahogy viszed a terhed,
És érzem,
Hogy a terhed tetszik nekem.
Talán neked is,
De akárhogy is:
Neked teher
S vinned kell,
Nekem bármily vonzó is.

Kérdem én:
„E teher te vagy,
vagy csak úgy
magadra vállaltad?
Kaptad?
Akartad?
Le soha nem raktad?
Neked is tetszik,
Hogy másoknak tetszik?”

De nem válaszolsz,
Mert terhed neked teher
És nem több,
„Hagyj békén!”, - mondod -
„Nincs miért gyötörnöd.
Terhem a terhem, és viszem,
Mert senki nem viszi,
Ha én nem viszem.
És bizony vinnem kell,
Mert ... nem okozhatok neki bánatot,
Mert bizony a teher: én magam vagyok.”

***

No.6.

Láttam egy csodát

Láttam egy csodát,
De nem hittem el
Bármi' szépet felelt,
Mert minden szavát
Önnön maga
Hamar meghazudtolta.

Nem volt
Oly' nagy csoda,
Csupán én
Oly' ostoba,
Hogy mint
Mindig,

Én is csak azt láttam,
'Mit reméltem
És rég' vártam;
Mert azt hittem
Az kell nekem,
Az a csoda,
Mit kapni véltem
Általa.

De haszna is volt,
Nem csak ártalma,
Mert tanított:
Az életre -
Az illúzióból
Az eszméletre,
'Mit az maga
Nem is tudott.
Hiába volt,
'Mit hangoztatott,
Mert nem szavakkal
Élhető e világ,
De takarható vele -
Akár méregpirulán
... a virág.

***

No.7.

Lelkesen szeretve

Mind, ki szeret
Lelkes,
Mert lélek nélkül
Szeretni nem
Lehet.

A szeretethez lélek
Kell,
S ha elménk, bár
Helyesel:
Hogy „Ez
Jó,
S nekünk való!”
Az is a lélekhez fordul,
S alázattal szeretetért
Koldul:
Hogy szeressük azt,
'Mi jó nekünk,
'Mi nekünk adja
Saját életünk.

Szeretni csak
Lélekkel lehet,
S míg a szellem vezet,
Csak utat mutat;
Ki lélekkel él,
Az él csak,
S míg ezt teszi,
Közben jól is
Mulat.

***

No.8.

Néma üzenet

Úgy vélem mégis
Visszatérek hozzád,
Hozzád, ki egykor:
Adta, mit adhatott,
Kapta, mit kaphatott,
Mondta, mit mondhatott,
Hallgatta, mit hallhatott.

Hozzád,
Ki még nem is tudod,
Hogy csodálat
Tárgya vagy;
Ha nem is hosszan,
Csak míg jólesik
Azt hinni,
Hogy jó ez így -
Hogy egy bálvány felé
Mozdul a szív,
Ki nem is tudja lénye
Mit jelent,
Pusztán attól,
Hogy egyszer megjelent,
S csupán csak
Volt, mi volt;
Olyan, amilyen:
Mesterkélten
Mesterkéletlen;
Ki csálni látszott
Másokat,
Hogy gerjesztett
Ábrándokat,
De nála is
Él a régi elv,
Miszerint:
„A látszat
Csal”,

De idővel megtudod,
Hogy a látszat meg
Csak tudatlant
Csalhatott.

***

No.9.

Létezik egy tündér

Létezik egy tündér,
Aki jót tett velem.
Meghallgatott, amikor
Éppen
Romokban volt az életem.

Romokban, mert
Olyat tettem, amit
Igazából nem tehettem
Volna,
De az élet úgy
Hozta,
Hogy megtörtént,
És katasztrófával, de
Véget ért.

A romokból feltekintve
Egy Tündért hívtam,
Ki szárnyával
Rám legyintve
Életet lehelt belém,
Mert érdeklődéssel
Fordult felém.

Amire vágytam,
Olyat tett:
Szóltam hozzá -
Válaszolt, sőt:
Kérdezett,...
És kért. Nem akármit.
Megosztottuk egymással
Egymás titkait.

Furcsa virág született,
Melyet a bosszúvágy
És a keserűség ültetett,
Mihez mások
Adták a magot:
Valaki, aki
Valakit elhagyott
És... megalázott.

Ki egy lélekkel játszik
Egy lélek által veszik el.
Ez történt itt,
Ahol az ember eszét
Veszi el
Az indulat,
Mely bosszúért kiállt,
És elégtételért,
A kínért, melyet kiállt.

De most bárki vagy,
Megbocsáss,
Álljon itt egy
Jó tanács:
Óvakodj a haragtól,
Mit egy türelmesből
Előhozol,
És a megbántott
Tündértől,
Mert hiába van
Emberből,
Könnyen kifordulhat
Magából,
Ha dühe nem szűnik
Magától,
És szíve elégtételért sajog,
Melyről lemondani
Könnyen nem fog.

***

No.10.

Vak látja csak rögtön ...

Prológus No. 1

*Csak egy vak
Látja rögtön rajtad,
Ha legbelül csodás
És szép vagy!*

Prológus No. 2

*Ki belül szép,
Annak világgépe is*

Csúfnak teremtet
Az Isten(?),
Ilyen lettem,
Hát mentségem nincsen,
De ólálkodhatok még
Így is, rejtetten
Egy csodás világban,

Mit magam magamnak
Teremtettem,
Mert istenek vagyunk
Mindannyian,
Csak akarnunk kell
S hogy ne hagyjuk
Annyiban,
Mert a teremtésben
Úgy válik értékke
A szép,
Ha nem a magunk
Képét teremtenénk
Mindenképp;
Ha nem halljuk túl
Sokszor,
Hogy szépek vagyunk,
A szép értékében
Nem torzul agyunk,
S nem magunkat
Látjuk így csak szépnek;
Értéket adhatunk
Dolognak, Eszmének,
Mert a szépet
Nem a tükörben
Kell látni,
Hanem a világban, kint,
Magunkon kívül kell
Megtalálni.

***

No.11.

Anyag néz az anyagra

A lét megfoghatatlan,
De van, mert felfogtam,
És én is az vagyok,
Akár igen, akár
Nem gondolkodok.

Vagyok, mert vagyok;
Sajnos nem komplikáltabb a dolog,
De merő véletlenül,
Ettől még lehetek boldog!

A boldogság léttelen,
Mert nem a lét része,
Hanem csak lebegő szikra,
A lét egészébe'.

Anyag vagyok - nem tagadhatom -
Mert, ha magamat megfogom,
Érzem, hogy vagyok,
És tudom, hogy
Minden részem én vagyok!

A létben csak az
Az elgondolkodtató,
Hogy a létet élvező élő az,
Aki gondolkodó;
Aki létezni akar,
Mert léte végteleníthető;
Egy DNS-szalagra kivetíthető;
Másokkal összeköthető;
Folytatható -
- Vagy lerövidíthető.

Így hát felülről is nézd a létet,
Mert onnan látható az élet
Parányi ténye,
Mint apró izzadtságcsepp
A teremtő tenyerébe':
Mini rendszer a hatalmas
Rendszernek tűnő káoszban.

Élsz egy életet,
De nem éled meg létedet,
Amit lehetne élned.
Túlélni, remélni, élvezni,
Elvenni, megkapni, megkaparintani ...;
„Élet” - túl rövid szó ahhoz,
Hogy megérts mindent,
Amit számodra elhoz,
Ha van bátorságod
Arra, hogy el- és felfogd:
Amit a pillanat adhat,
Mindent meg is tagadhat,
Ha nem nyúlsz érte,
Bármilyennek tűnő veszélybe.

Nyújtsd ki kezéd -
Legfeljebb hitedet veszítheted.
A lehetőségnek tűnő látszatban,
Az életnek nevezett színházban,
Hol minden egy nagy játék része,
S bolond vagy,
Ha ezt még nem vetted észre!

Anyagról pattan a fény
Szemedbe,
Anyagban gyúl fénylő értelem
Agyad sűrűjében,

Mozgó anyag mi energiát játssza
A létezés tarka színházában,
S készíti a szín kavalkád montázsokat,
Mit elméd mélyén nézegethetsz
S méregethetsz.
Öntudatod másképp nem
Is lehetne,
Ha nem anyag lennél,
S nem anyagként léteznél,
Midőn anyagra tekintve
Magadat láthatod, s
Anyagtestvéred vendégül láthatod.
Az univerzum is elbeszélget veled,
Ha elfogadod anyagi létedet,
És hagyod, hogy családod hasson rád,
Ha kell,
S vendégül lásson a valóságban,
Ha anyagi honvágyad,
Végre életre kel.

Mert nem másért létezik
Tulajdon agyad,
Mint megértsd,
S szeresd,
Mi te is vagy:
ANYAG!

***

No.12. **Édeskés Tépelődés**

Ki végre már
Ott áll,
Sorsának végső
Oltárán,
És felvilágosult
Szívvel,
Lüktető hévvel
Vágna neki
A hosszú,
De kellemes
Útnak ...
Sokszor megesik,
Hogy azt látja:
Számára
A napok
Már alig múlnak,
S nem
Maradt
Sem ideje,

Sem ereje,
'Mivel csak lelke
Van tele.
Ott áll hát
Tétován;
A ráncok csak
Gyűlnek homlokán,
És egyre csak
Várná:
Egy angyal tán
Megszánná,
És segítene neki
Valahogy,
Mert menne már,
S lélekben
Már mindent,
S mindenkit
Otthagyott,
'Hol akkor éppen
Volt,
Mert belül már
Hangosan
Toporzékolt,
Hogy hagyják
Végre
Saját útját
Járni.

A sokszakadékos
Sors-völgy rengetegében
Ott kószálunk
Saját döntéseink
Fennsík-erdejében,
S időnként
A felföldünk peremén
Átsiklik tekintetünk
Arra a földre,
Hol virágzik,
'Mi valóban kell nekünk.
De az idő teltevel
Egyre csak mélyül
Döntéseink szakadéka,
Múltunk egyre csak növe
És rajtunk uralkodó
Hozadéka.
S ezen hegy tetején tétován
Álldogálva
Lessük a szomszéd föld területén,
Hogy a másik föld
Magasában
Ott kószál valaki,
Tán az egyetlen,
Kinek láthatatlanul

Ott rejtezik
Létünk élvezet kincsének
Titkos maradéka,
Mi megédesítheti
Maradék éltünk
Gyorsan pergő
Lassú napjait,
S mi megédesítheti
Keserűen élvezett,
Életben létezett,
Még meg nem írt
Üres lapjait.

S ha látjuk is
Már bánjuk is,
Mert ahhoz,
Hogy a kincset
Magunkhoz vehessük,
Csak az kell,
Hogy magunkat
A szakadékba vessük.
Mert annyira akarunk,
Hogy sokszor
Bele is halunk.
S nem ismerjük fel,
Hogy nem a fennsík
Az igazi élet,
Hogy a völgyben kell járni,
Vagy a magasban szállni,
S nem döntés-börtönben
Kell élni;
Nem attól félni,
Hogy fent vagy lent
Mi várna ránk;
Hanem tenni kell,
Ha félve is,
Mert csak így
Érezzük magunkat
Nem csak létezve,
Hanem élve is.

Kúszni is
És szárnyalni
Is kell,
Mert mindig csak
Állni, az életben kevés:
A kínban is szeretni
És a szeretetben kínlódni...
Hát erről szól ez'
Édeskés tépelődés.

***

No.13.

Lényed szele izzásom heve

Kívül csak dadogok,
De belülről ragyogok,
Mint fakuló hamubundába
Burkolódzó parázsló fadarab,
Mi a tűz halomban még ébren maradt,
Hogy vigyázza a tüzet,
Mi nyomban fellobbanhat,
Ha érzéki lényed lehelete
Arcomat fújja, léteddel átítatódva
Újra, meg újra.

Lényeg szele
Lesodorja a hamut,
A salakot,
Mit az idők sora rárakott,
Mert nem volt kinek
Izzásom ragyoghatott.

Pattogó szikráim
Csilingelő örömkönnye,
Melyek nyomban előtörnek,
Amint leheleted szele,
Mi előző léteddel van tele,
Belekapaszkodik
Eleven valómba.

És izzok újra boldogan.
Melengetem arcodat,
Kezedet, s lelkedet,
S mert úgy érzem ezért vagyok,
Izzásommal élvezem létezésedet.

***

No.14.

... vagyunk és legyünk...

(Az Utolsó Mohika üzenete Kecsesen Lassú Villám-nak)

Feszül a húr,
Hol az idő
Nagy úr,
És nem nézi
Jó szemmel,
Ha valaki
Félelemmel
Vegyes

Kényelemmel
Várja azt az
„Alkalmat”,
‘Mit más bőszen
Elkap és
Megragad...
Mert nem tudja
Belőle mi
Marad, ha...
Ha azt hiszi,
Valakinek
Meg kell
Kapnia, és
Nem kéne
Lemaradnia...

„Alkalom” –
Nincs ellene
Oltalom,
Ha túl sok van:
Borzalom;
Ha egy sincs:
Nincs irgalom,
Mert hogy legyen,
Sokan nem
Másznak,
De őrzöngnek
A Lehetőség Hegyen,
És mindenkit
Félrelökve
Bukdácsolnak
A csúcsnak vélt
Csúcs tetejébe...

Pedig nem a Csúcs
Az, ‘mi ránk vár;
Nem a Csúcs az,
Mit az Élet
Tőlünk elvár...
Csak az, hogy
Az Élet-hegyen
Mászni tudjunk,
És minden oldalon
Messze lássunk,
És ha kell
Egymás felé
A kezünket
Kinyújtsuk
És belemarkoljunk,
Kapaszkodjunk
Egymásba,
Hogy „Több szem

Többet lát” alapon
Ne csak
A messze távolban
Lelhessük kedvünk,
Hanem a másik
Örömteli arcában
Is megfürödhessünk...

Az élet nem
Feltétlen
Küzdelem,
Hanem ösvénykeresés,
Ahol a hegyoldal
Az éltető
Lételem,
És kapaszkodni,
Markolni,
Elrugaszkodni
Kell rajta,
Mert a mozgás
A biztosan állás
Legbizt’abb alapja...

Van, ki kapaszkodik
Vagy kapaszkodna,
De nincs, ki
Kinyújtott karját
Elkapja, ‘s fogadja,
‘S segítségkérésre
Emel karokkal
Nehéz mászni,
Ha nem lehetetlen,
Így, ha valaki
Elkapja
Nagy hirtelen,
Csodálkozva
Rezzenünk össze:
Direkte felénk
Nyúlt, vagy csak
Összeakadtak ujjaink,
‘s szorító kezekkel
Fürkésszük
Tekinteteink,
Nem tudván, mit
Is figyeljünk,
Persze, egy van
Ekkor, mit elér
Figyelmünk,
Hogy egymásnak
Vagyunk és legyünk,

Mert ketten többre
Megyünk,
Vagy ha éppen
Törekedni nem
Is törekszünk,
Örülünk csak
Annak, hogy
Vagyunk és legyünk...
Mert ha egymásba
Kapaszkodhatunk,
A messzibe is
Könnyebben
Látunk, mert
A másik tart,
'S addig mást
Is merünk:
Merjük, hogy legyünk
Akik vagyunk...

***

No.15.

Társam az éjszakában

Társam az éjszakában
Ki' arcát ritkán láthatom,
Társam a félhomályban,
Szavát szememmel hallhatom.

Jó, hogy rátaláltam,
Szerencse volt, 's alkalom,
Egy kísértésnek még ellenálltam,
De szavamon magam
T'án már nem nagyon foghatom.

Kecsesen Lassú Villám
Cikázik agyamban,
Kecsesen lassú Villám
'Mi fényt ont a viharban...
Útját sisteregve
Égeti a térbe,
Szeretné tudni
Merre is tart, végre...
Mert a sors nincs
Beírva a tenyérbe...

Társam az éjszakában,
Most még csak általa álmodom,
'S higgadtan kavargó
Robbanástól kábán
Lettem úrrá a bánaton,

‘Mit semmissé tett a
Távolsággal hívogató
Tünetény...
Ami ‘s aki,
Ha nem is az – de
Annak látom én...

***

No.16.

Bárcsak kényszeres lennék

Bárcsak kényszeres lennék,
És ne kínozna kízó nemlét,
Hogy ne gyötörjön
A görcsölő tudat,
Hogy ‘mi voltam számodra,
Érdeklődést tőled már nem mutat;
Hogy néhány szertartással
Csillapíthatnám jelenléted hiányát,
Hogy elnyomnák az érted nyúló,
Feléd kapó, markoló akarás
Sikertelenségének panaszos kiáltását;
Hogy hétköznapi létem
Alapkötdései
Ne legyenek több, mint
Szórakozottan múltó hangulatok
Kósza ismétlődései,
‘Miket a szertartások tömkelege
Agyamból kiütne és így mosna le...

Bárcsak ...
Bárcsak tudnám,
Mi folyik bennem,
Bárcsak ott lehetnék,
‘Hol kellene lennem,
Bárcsak tehetném
‘Mit ösztönöm diktálna,
Bárcsak ne lennék rab
Tehetatlenség Várába’...

A szerelmet az szenvedí,
‘Ki szerenádját játssza,
Vagy játssza még,
De ‘kinek szól, az vagy még,
Vagy már nem figyeli...

***

No.17.

Utálatos vágyak

Utálatos vágyak,
Mik az utamba
Állnak,
S ál-lehetőségekkel csábítva,
Mindent felkínálnak,
Aztán egy csapásra
Gyorsan tovaszállnak.

Tudom, a vágy
Mindenkiben megvan;
Van, akiben hangosan,
Van, akiben halkán,
De mindig ott
Motoszkál,
Ahol az ember
Poroszkál;
Ott van a nyomomban
És előlép nyomban,
S nem látok mást,
Csak egy képet
Az arcomban,
Melyet a vágy
Mutat,
S ha nem tetszik –
Hát jót mulat.

De nem más,
Ki mutatja e képet;
Nem más, mint
Maga az élet.
Aki mást hisz,
Az igencsak téved.

A vágy az a horog,
Mire, ha ráharapsz,
Cserébe az életet kapod,
Mert a vágy nélküli
Élet
Bizony fabatkát sem
Érhet –
Mert az csak 'van',
Mert elérhet.

A vágy az a csali,
Amit, ha bekapsz,
Egy szép és tartalmas
Életet kaphatsz,
De ha az csak rajtad

Múlik,
Akkor lehetsz boldog,
Míg életet el nem
Múlik.

Ha mástól függ a
Vágyad,
Ő sokszor csak
Bágyad,
Ha tenni kéne valamit;
És csak vár és várat.

Mert a vágyad
Tetszhet másnak,
De ettől ő még nem
Lesz társad;
Pláne ha *a másik*
A vágyad,
Kész katasztrófa csak,
Mi rád várhat;
Mert vágyad tárgyát
Nem uralhatod,
Magadnak meg nem
Kaphatod,
Mert Ő is ember,
Akit vágyad bilincsbe ver.

Mert a vágy elvakít,
S rossz tanárként nem
Előzőleg,
Csak utólag tanít;
S előbb felhúz
A ködös magaslatba,
Hogy onnan vessen be
A mély szakadékba.

A vágy olyan,
Mint ködbe ugrani,
Hol nincs mérce
Az ernyőd mikor kell kinyitni.
Nagy vágy – nagy ugrás,
S ha kudarc ér
Nehéz a belenyugvás.

Mégis ugrassz majd,
- Ki tudja hányat -
S lesz neked is
Sok sok
UTÁLATOS VÁGYAD!

***

No.18.

Egy tépett szív pillanatnyi tépelődései

Mikor a szív majd kiszakad, s egy
Keserű könnycsepp az orcán
Leszabad,
A tekintet is beszűkül,
A szemfehér is elszürkül;
Mikor a lélegzet ki-ki hagy,
Remegni kezd, és el-elakad,
A világ, mint egy összegyűrt
Szerelmes levél,
Mit körbe-körbe fúj egy poros
Sarokban a kósza szél;
Az ujjak tétován ugrálnak,
Mert valaki után nyúlnának,
És elkapnák, ha menekülne...
De elengedné, ha erre kérne.

Sem az ég felé,
Sem maga elé,
A föld felé
Nehéz néznie
Annak, kit a sors hetyke
Fickándozásai az esőbe
Kicsaptak...
Csak rángatózik,
Mert éppen erre telik,
S gondolatvillámai
Valaki felé terelik,
Akibe kapaszkodna,
De az nem nyúl érte,
És a kínlódó, ésszel
Lassan felérve,
Hogy itt van már
Élete felén,
Lassan kúsznia kell
Felfelé, mert útja
Felfelé kell vigye,
Fel, hol majd egykor,
Majd eljön egy jobb kor,
Nem most, majd máskor.

Majd máskor,
Valakivel és máshol,
Ami, s aki most talán
Titok és rejtek,
Akinek érték
Az a sok kincs,
Amit rejtek...

***

No.19.

Elengedhetetlen vagy nekem...

A világ megannyi
Nem ismert mivolta
Között,
Ott bújik
A nyilvánvaló jelek
Mögött:
Hogy az Édenkerti
Lágy szellő simogatása
Sem oly vágyott,
Mint hangod, s
Lényed hívogatása,
Hogy mondd, hogy
Maradjak;
Hogy 'mit én akarok,
Te is akarjad;
Hogy magad felé
Húzz, és akarj;
Hogy ha neked
Úgy jó – hát a
Húsomba marj...;
Hogy gondolj rám,
S tudjam, hogy
Gondolsz rám;
Hogy néha akarj
A fejemmel
Gondolkodni,
Vagy legalább
Akard megpróbálni;
Hogy had lehessenek
Néha Te, és
Te is akarj
Én lenni;
Cserélni néha létet
– és élvezni a cserét...

Örömnépe vagy
Az életemnek –
Nélküled szürke
Ködben érezném
Magam, és
A lét értelmét
Kutatnám
Nyugtalan...
... És felesleges
Időpocsékolásnak
Tűnik

Minden Lehető
Óra s idő, Ami nem
Veled telik...

Ha el is engedném
A kezed – ha ezt akarod –
Lélekben nem tenném,
Mert nem tudom,
S mert nem is akarom.

***

No.20.
Kell, ha látom;
Ha nem, hát utálom.

Ember
Ember számára
Nem képvisel értéket,
Hacsak nem
Elégít ki
Valamilyen
Érdeket.

Mert másoknak
Csak azzal
Tetszhetsz,
Amit értük
Ma megtehetsz.

Mert ha
Nem látnak,
Már azt hiszik
Utálnak.

Mert minél jobban
Kedvelnek,
Annál jobban
Igényelnek,
De igazából
Nem téged,
Hanem csak
Tevékenységed:
Tedd és mond,
Mi nekik tetszik,
S önmagukat
Is jobban megszeretik.

De ha távol vagy
Egy darabig,

A hiány oly' fájó
Nekik,
Hogy nem bírják
Nélküled,
S ha nem vagy ott
„Hát, el veled!”.

Mert ha nem
Látnak, már
Nem is létezel;
Ha nem látnak,
Léted már senkit sem
Érdekel.

Isteni szellem az
Emberi elmében,
A Magányos Teremtő-hit
Ígéretében
Azt sugallja:
*„Ne csak akkor
Hidd, ha látod;
Ember létét
S szavát is csak
Addig hidd,
Amíg látod!.”*

***

No.21. **Szeretett Gyűlölet**

Te nem tudod,
Mire képes a
Szeretet,
Ha gyűlöletbe
Csap át.
Nem tudod, míg
Meg nem jártad
Magad is
E csapdát -
Hogy szeretetet
Gerjeszthetsz,
Aztán mindent elfeledtetsz,
De nem finoman:
Több alkalommal,
Hanem egyszerre:
Egy hatalmas pofonnal.

Megszerettetni magunkat
Nem nehéz másokkal,

De ha félredobsz
Egy megunt rajongót,
Az nem éri be, csak sokkal,
Többel, mit adni
Voltál hajlandó neki,
Többel, mi kínját
Csak ideig feledtetheti,
S többel, mit
Ha nem kap meg:
Gyűlölettel
Feledteti.

Gyűlölettel,
Mit Te adtál neki,
Mert te adtad
Azt, hogy Kit
Akar, már nem
Szeretheti.

A lét parancsa,
Hogy szeressük
Az életet.
A lét parancsa,
Hogy élvezni kívánjuk,
Míg csak lehet.
A lét parancsa,
Hogy élvezettel
Oldódjunk fel egymásban,
S a lét akarja,
Hogy magunkat védve
Örjögjünk a pusztításban
- ha létünk mélyébe
Kúszva
A szeretett lény
A lét élvezetét rólunk
Lenyúzza
Azzal a szólammal,
Hogy szükségtelessé vált
Felé a létünk,
Hogy nem másért,
Csak önpusztításért
Élveztük a létet,
Hogy a Szeretett Lény
Létünk tavába
Bele lépett,
És mocskos lábával
Beletaposva
Rúgott még rajta,
S rúgta bűzös habosra,
Hogy megundorodjunk
Magunktól,

S ne kérjük számon
A zsarnoktól,
Hogy miért is hagyta,
Hogy szeressük,
Hogy bizalmunkat
Belé vessük, és
Reményeinket dédelgessük,
Mely holt csecsemőként
Jó a világra,
Kit ölelnénk még,
De már hiába,
Mert kínok kínja
Közt el kell, hogy temessük,
... mert a Szeretett Lény
Már nem akarja:
Hogy szeressük!

***

No.22.

Kell(ek)-e még...?

Kell-e még,
Hogy küzdjek
Érted,
Vagy eleddig sem
Kellett volna?
Van értelme
Megérteni,
Hogy a sors
Mért ily'
Mostoha?
Kérdezzek még,
Javasoljak,
Vagy semmit nem
Vársz tőlem?
Ha azt mondanám:
„Végleg elmegyek”,
Úgy búcsúznál:
„Felőlem!”?

Vihar fűtta
Érzelmek közt
Nem soká él
A homokvár,
‘Mit nagy kedvvel
Építettünk ketten
Régen, és azt
Hittük, valami
Komoly vár...

De most
Csak alaktalan
Halom már...
Bár rejt még
Kincseket, ezt bizto'n
'S jól tudom,
De kétemberes
Ásóval, egyedül
Keresni nem tudom.
Csodák voltunk
Mi ketten,
'S csillogtunk mi,
Csak rejtetten;
Pedig messze
Ragyogott
Volna fényünk,
Ha vállaltuk
Volna, hogy
Nincs mitől félnünk.
Én nem féltem
És küzdöttem,
De az általad
Emelt falba
Ütköztem,
S ajtót rajta
Nemigen találtam,
'S rést is csak
Olyat, amin át
Alig láttam;
'S ott gubbasztok
Falad mellett,
Hátha kapu
Nyílik rajta,
'S ott lehetek
Majd a
Csoda mellett,
Mert lehet nem
Tudod magadról,
Hogy le
Kellene mondanod a
Falakról,
És kilépve
Vállalni végre,
Hogy nem félsz
Más oltalmára
Bízni néha
Magad,
Mert csoda vagy,
Rejtett,
Egy sötét sarokba'
Felejtett...

'S kihoználak
A fényre,
Ha hagynád...
Ha maszkod
Végre, kicsit
Ledobnád...
Neked szólnak
A sorok,
Neked, hisz'
Jól tudod,
Hogy erősen ég
A tűz még érted;
Erősen ég...
'S t'án egyszer
Majd megérted...

***

No.23.

Gondolatok elhagyatva

Tegnap éjjel
Verset írtam,
Ahelyett, hogy
Inkább sírtam
Volna;
Mert ha nem,
Lelkemben nem is
Az érzés
Rombolna,
Hogy szeretlek -
Mert elpusztít ez az
Érzés,
Hogy tolakodónak
Tűnt a törődés és
Féltés,
Amit irántad
Éreztem;
S ha bár erős volt
Bennem az akarási,
Ezen mégis
Elvéreztem.

Sorsom a reménytelen
Vágyakozás,
A végtelen várakozás
Arra, hogy keress,
És szükséged legyen rám,
Újra,
Mert kínom csak
Akkor múlna.

Tudom, vágyam
Hasztalan,
Mert lelkem azért
Nem tapasztalatlan.
Tudom, hogy sok
'Mit vágyunk
Nem az, 'mit
Valóban várunk,
Mert szerelmünket
Egy képbe,
A kép mögötti
Valóság csalja
Gyakran lépre.

Mégis van haszna
A lépre csalt vágynak,
Mert jobb ismerői
Lehetünk így a valóságnak.
S ha túléli
Lelkünk,
Később még boldogabbak
Lehetünk;
Mert csak a vaknak
Nincs arra szeme,
Hogy lehetne ezernyi
Lelkében vérző sebe,
Mely egykor majd'
Életét vette,
De később a boldogságba
Felvezette.

Mondják:
„Kutyaharapást szőrével”,
S hogy *„egy csaló nővel*
Csak egy másik ér fel”,
S bár szomorú, de igaz:
Egy nő általi
Elhagyásra...
Csak egy másik nő
Adhat vigaszt.

***

No.24.

Kegyetlen Lehetsz?

Kegyetlen
Lehetsz,
Csak azért
Mert szeretsz?...

Szeretet az,
Mi ad,
S nem érdekli,
Mit kaphat.
Ez a látszat,
Erről szól sok
Szép szólam
Az irodalomban,
De a szeretetben
Néha láthatatlan
Fűszer
A kegyetlenség,
Mit mézesmadzagára
Fűz fel.

Ki szeret – behálóz,
S majd azon
Kapod magad,
Hogy szabad
Akaratod, ízelt lábként
Egy pókhálóban ragad.

Ki szeret – megvakul,
Hogy joggal hihesse:
A szeretett lénytől
Elvárható, hogy (őt)
Mindig s mindenáron,
Feláldozón szeresse.

Ki szeret
- jelét követeli
a viszonzszeretnek,
s ha nem kap,
Mikor akar,
Megmutatja,
Hogy gyengéd
Érzelme
Legbelül mit is
Takar.

Ki szeret
- sokszor bármit megadna,
Hogy a szeretett lényt
Birtokolhassa,
Mikor bőkezű fösvényiséggel
Bármit kér a másik,
Azt készséggel megadja.

Hatalma van annak
Ki szeret,
Mert szeretettel
Uralkodhat a
Szeretett s szerető
Felett.

Ki szeret –
Kétannyit él,
De neki a lét
Is kétannyi
Adót mér.

Kit szeretsz –
Igáját is húzod,
S teszed ezt
Önként,
De úgy már nem,
Ha a szeretett
Követeli,
Hogy tedd,
S vedd azt
Örömként.

Ki igazán szeret,
Szereti önmagát,
S egy személyben
Játssza maga urát,
S hű szolgáját.

„Aki szeret,
Viszont is szeretik” –
Akár a gazdák
A disznót, míg
Hízik s etetik.

Ki szeret –
S ha más
Csak ösztöne,
Mi szeretete célja,
A szeretett lény
Torkán viríthat
Majdan
A szeretőn
Védelmező
Penge acélja.

Szeretni kell,
De míg szeretünk
Vibrál a vész,
Hogy szívünkkel, s
Nem eszünkkel ítélkezünk.

Ne szeress hát engem
Jobban, mint magad,
Csak azt add nekem,
Mi nárcizmusodból
Fölösleg megmarad.

*** **

I.2. KATASZTRÓFEÁK

A legtöbbünk általában nem azért kerül padlóra, mert kudarcot vallott valamiben, vagy csalódott valamivel kapcsolatban – legtöbbünk depressziós időszakainak az önmarcangolás az oka; amikor a megtörtént eseményekért nem másokat, hanem önmagunkat okoljuk... és ebben a önkínzó állapotban mintha a bénító tehetetlenséggel fizetnénk meg az árát egy korábbi tettünknek vagy a késlekedésünknek. Szóljon hát egy kis bevezető írás ezen gyötrő életszakaszok egyik kiváltó okáról, az önkritikáról... mintegy kritikát gyakorolva magán a fogalmom is.

I.2.1. Az ÖNKRITIKÁRÓL jut eszembe....

Feleki László⁽⁴⁾:
„Mi az önkritika? - Másokat figyelmeztetni hibáinkra.”

Sokan nemigen hajlanak az önkritikára – pedig sokak szerint az önkritikus beállítódás az érett személyiség jelzője vagy jellemzője. Aki nem akar önkritikus lenni (legalábbis mások előtt nem, vagy nem bevallottan), az azzal az illúzióval élteti magát, hogy ha nem vallja be hibáit és tévedéseit, akkor azok nem is léteznek, nem is történtek meg... Mindez csupán szómágia, de inkább nyílt önhazugság, mert a nem-kimondással akarunk negligálni valamit, amiről tudva tudjuk, hogy kimondatlanul is létezik és jellemző ránk.

Aki azonban önkritikusan viszonyul önmagához, szintén illúzióban ringatja magát – ő abban hisz, hogy az önkritika egyben a hibákért és tévedésekért való nyílt „bűnbocsánat” kérés, ami azok súlyát csökkenti, netán meg is szünteti őket. Vagyis az önkritikus abban hisz, hogy az őszinteség egyben erkölcsi tartást, minőséget, erényt is jelent.

Tény azonban, hogy az önkritika mégis magasabb szint, mint annak kerülése; bár magától az önkritikától még nem válik erényessé az ember.

A közvélekedés szerint az önkritika csupán önbírálat vagy reális önismeret ill. önértékelés, esetleg rejtett gondolataink (akaratlan) leleplezése más(ok) előtt. Ha azonban a magát az önkritikát is kritikus szemmel vizsgáljuk meg és összevetjük a másokkal kapcsolatos tapasztalatainkkal, akkor kiderül, hogy még az önbírálat eléggé sokszínű lehet. Íme néhány lehetséges „fajtája”:

Humánus önkritika: mások olyan erényeit, teljesítményét elismerni, amikkel magunknak bevallottan nem rendelkezünk, vagy elérni nem tudunk.

Másokat lealázó önkritika: kiválóságainkat, amikkel valóban kitűnünk mások közül úgy tüntetni fel, mintha egy magasabb erény-követelményszint alacsony fokozata lenne, és így másokat úgy lealacsonyítani, hogy még a mi kiválóságunk is csak egy igen alacsony szint.

Rosszul időzített önkritika: szeretteink, vagy olyanok előtt, akik számunkra fontosak, és akiknek a számára mi is fontosak vagyunk, úgy gyakorolni önkritikát, hogy az a számunkra pusztán amiatt kellemetlen, hogy olyasmit vallunk be magunkról, ami rossz fényt vet rájuk csak azért, mert egy ilyen emberrel szoros kapcsolatban vannak.

Önkritikával kritizálni mások önkritikáját: mások önkritika gyakorlásának katarzist nyújtó élményét azzal „elrontani”, hogy mi magunk is bevallunk magunkról egy annál akár kisebb, akár nagyobb volumenű negatívumunkat: amennyiben csekélyebb negatív értékű dologról teszünk önvallomást, relatíve a másik hibáját felnagyítjuk; amennyiben nagyobb hibát vallunk be, ezzel a katarzisa intenzitását csökkentjük.

Átvállalt önkritika: mások ostobasága, hibái, tévedései miatt úgy mentetgetni a másikat, mintha az valójában a mi hibánk lenne; vagyis azt sugallni, hogy a másik hibáiért mi vagyunk a felelősek.

Pozitív önkritika: egyik bevallott negatív vonásunkat azzal semlegesíteni, hogy bevallunk egy annál valami sokkal negatívabb másikat is.

Megelőlegezett önkritika: előre elárulni a másiknak valamely hibánkat, amivel aztán ártunk neki.

Természetes önkritika: amikor eszünk ágában sincs bevallani semmiféle önmagunk előtt is nyilvánvaló hibánkat, mindössze csak gyakoroljuk, ami másoknak feltűnik és ennek jelét is adják.

Szociális önkritika: az ember társas lény, így mások önkritikáját az emberek gyakran magukra vállalják, és így lehet az, hogy szüntelenül kritizáljuk egymást.

*** **

No.25.

Méltóságteljes reménytelenség

Önkézzel felvett,
Bajban le nem vett
Örömteli szemellenzővel
Nézőnk szembe
A veszedelemmel.

Tartásunk nem törik,
S bár a gonoszkodók
Ebben örömük lelik;
Rosszabb alakításra
Az élet színpadán
Nekünk nem telik.

Egyenesen,
Mint sudár szálfá,
Egyenesen,
A múltat nem bánva,
Emelt fővel vállalva,
Ön-meg-nem tagadó
Lelkülettel,
Ha kell,
A világ így veszejt el.

Mert kínveszedelem az,
Mi megtörve ér;
Kínveszedelem az,
'Mi ijedve térdre rogyaszt.

Nem törni soha,
A sors bármily'
Mostoha,
Kell, és kell
A képébe nevetni,
Hogy van még, mit
Nem képes elvenni:
Mert ritkaságszám
Elcsépett, és közhelyes,
Egy van, mi a bajban helyes:
A legnehezebb,
De ez az, mit kell tenni –
Ha remény sincs már,
Tartással kell viselni.

***

No.26.

Hátba támadott az élet

Hátba támadott az élet,
Mert bár nyugodt vagyok,
Mégis
A léttől félek,
Mivel számomra nincs menekvés.
Láttam, mit láttam:
Nincs más, csak cselekvés,
Ami kell, és tehetség
Ahhoz, hogy elhiggyük
Az élet ez, s mint színes mezt
Felöltjük.

Hordhatjuk büszkén,
És hihetjük,
Hogy létünk
Hasznos
És kellünk.
Mert tétován állunk,
Ha a válaszra rátalálunk,
Hogy a lét pusztá tény,
Életünk benne nem tét,
Mert élők vagyunk s létezők
Csodálkozók s nézelődők.

Hisszük, hogy látunk
Valamit,
De csak nézzük
Azt, amit
Hiszünk, hogy látunk.
Az élet zárt világ,
Ahonnan a többség
Ki nem lát.
Csak érzékeli,
Hogy határai szűkek,
Hogy többet tehetne,
De sokszor tartja bűnnek,
Ha határait kitolja,
Nem messze, csak oda,
Ahová más nem meri
A lábát már betenni.

És én csak egyre szorongok
És félek,
Mert életem delén túl vagyok,
Mégis kérdés: miért élek?

***

No.27. **„Jaj” nélkül**

„Jaj!” nélkül nincs élet,
S az ember
Csak remélhet,
Hogy a „jaj”-t
Majd elkerüli,
Mert életét
Úgy nem élheti
Boldogan,
S amint e gondolat
Megfogan,
Oly folyamat
Kezdődik,
Miben a „jaj”-t,
Ha lehet, elkendőzik.

De ahol az
Élet elidőzik,
Ott folyton sok
„Jaj” kifejeződik,
Mert az élet érzékeny dolog;
Ahol a szív sokáig
Dobog,
A boldogság nem nevet,
Csak dadog,

Mert a hosszú élet (=)
Hosszú „jaj!”;
A sok-sok évben
Sok a baj;
S ki hosszan élni
Szeretne,
Szokja meg:
A tartós boldogságot
Sokszor eltemesse.

***

No.28.

Kétely

Nincs emésztőbb métely,
Mint a lélekölő, állandó,
Nyomunkban lappangó kétely,
Melyről hisszük,
Csak beköszön néha,
‘S ha szellemünk nem léha,
Könnyen felderít
Bármit,
‘Mi nyugalmunk ellen
Lázít.

De felednünk nem lehet
Pillanatra sem,
A kétely állandón
Nyomunkban lesz,
‘S nem lehet sem élni
Sem halni vele,
Mert élet egyszerű’n,
Nem lehet nélküle.

„A kétely lélekméreg!” – mondják,
De végig nem gondolják:
Hogy „élni” s „lenni” nem oly bizonyos,
Hogy adni s kapni néha lehet azonos,
Hogy a szeretet és gyűlölet
Egy tőről fakad,
Hogy az élet a halál árán lehet, s fakad,
Hogy a *tűz* és *víz* csak puszta szavak,
S a forró, gyilkos gőz
Akkor is csak víz marad,
Ha égő ruhára öntjük,
Hogy vele az égőt megmentjük;
Hogy csak annál biztosabbak vagyunk magunkban,
Amennyire kételyt tudunk kelteni másokban.

Az élet – kétely,
Ez kétségtelen,
Még úgy is,
Ha gondolkodom,
És ez által létezem.

S mert a létben
Mindig kétely fakad,
Ha egyszer meg is oldom,
A kétely még megmarad,
Mert tovább létezik, mint én,
Ki csak rágódom a lét kételyén...

***

No.29. **Ők sem boldogabbak nálad ...**

„*Valami nem stimmel*”
Úgy gondolod, tudod
És érzed,
Ahogy a vidámnak
Tűnő embereket
Nézed.

Azt hiszed mosolyuk
Állandó és
Tartós,
Sok kedves szavuk
Emberséges,
Ragadós,
És keresed velük
A kapcsolatot,
Hogy abból meríts magadnak
Erőt s
Akaratot.

A boldogság relatív,
S rosszabbul érint
Más boldogsága
Látványa,
Mint számunkra
A saját boldogságunk
Maga.

A boldogság ma más,
Azt hisszük: túlzás,
S bár az egykedvűség
Sokakat riaszt,
A kimerítő boldogságból
Is csak AZ jelent vigaszt;
Mert a boldogság fárasztó,
S ha sokáig tart,

Mint élvezet;
És sokszor nem
Akarjuk,
Hová valóban
Elvezet.

Az élvezetben az a gonosz,
Hogy ha könnyen elérhető is,
Önmagánál többet nem hoz,
Nem adja azt, mit kérnek
Tőle,
Hogy hozzon enyhülést
Az éltető csömörré;
S mit egyesek életnek neveznek
Nem más,
Mint rabszolgája
A boldogságot remélő
Élvezetnek.

Mert nincs olyan, hogy
Megváltó élvezet;
Nincs olyan, mely
Önmagán túlvezet (... tán' csak egy).
Ösztönbe programozva
Hajt, ha akarod,
Ha nem,
S ősi életedből meríti
Tövét,
Hogy onnan merítsd te is
Életed örömét.

Az életet élni kell,
És félni csak attól
Kell,
Hogy egy döntést,
Mit a boldogság reményében
Meghoztál volna,
Ne odázd el valami
Más alkalomra.
Mert a jövő boldogtalansága
(=) A jelen döntés elodázása.

Mert kit látsz,
Ha nevet,
A következőt
Soha el ne
Feledd:
Ha keseregve néznéd
Tegnapod s mádat,
Nyugtasson a gondolat.
Hogy ... *ŐK* sem
Boldogabbak nálad.

***

No.30.

Boldogan sírni

Sajnos ember vagyok,
S eképp' azon vagyok,
Hogy ne legyek
Ember,
Mert a többi embernek
Gyakran ez kell:
Hogy értük legyek;
'S ha teszek,
Hát értük tegyek.

De sajnós
Ember vagyok,
S csak annyit mondhatok,
Hogy emberséges
Embertelenségem
Igyekszem tenni
És bírni,
S igyekszek
Néha csendben
- s csak magamban -
Egy kicsit:
Boldogan sírni.

Hogy tudom:
Másokért kéne
Lennem,
De közben embernek is,
Érző lényként is
Kéne tennem;
Tennem,
Mit lelkem
Rendelt el;
Tennem,
Mit lelkem
Előlem
Nem vermelt el
Mélyre.

S így néha
Láthatok
Magamban
Egy boldog állatot,
Kit értelemmel
Vert a sors,
'Ki ha tagadja
Állati létét, nem lehet,
Csak torz...

Nehéz így s e'képpen élni,
'S talán ezért jó
Néha csendben
- s csak magamban -
Egy kicsit:
Boldogan sírni.

***

No.31.

Egyetlen szerelmem

Kell, hogy ez legyen nekem
Egyetlenem,
Mert csak ez van,
S marad is mindig
Nekem.

Velem van,
Ha más nincs nekem,
Velem van,
Ki a bajban segít nekem,
Velem van,
Ha akarom,
Ha nem,
Elkísér
Bárhová jutok.

Szeretnem kell,
Mert ő az életem.
Bosszút áll,
Ha elfordítom tőle
Tekintetem.

Ő egyetlen örömöm;
Ő az, ki miatt
Sokszor gyötrődöm,
Mégis vigasztal,
Ha másokkal bajom van;
Vigasztal,
Ha a vég már közel van.

Ha tömegben vagyok
Ő ott van velem,
S csak nagyritkán
S vétlen vétkezik
Ellenem.

Mindig is velem volt.
Vele élem majd meg
Halálom.
Ő az, egyetlen szerelmem:
Ki szeretett magányom.

***

No.32.

Wu Wei⁽⁵⁾

... Mikor a Semmiben
Lebeg a semmi
Anyagú, tömegtelen,
Súlytalan test,
'S a szürke,
Borult égre is csak
Szürke az,
Mivel a sötét Nap
Egykedvű szivárványt
Fest.

... Mikor a fekete
Földön a szürke
Fűben, szürke virágok
Állogálnak és
Nem integetnek
A méheknek,
Akik nem röpködnek,
Csak lustán lépkednek...

... Mikor az élet
Csaknem halott,
Mikor minden tücsök
És énekesmadár
Elhallgatott,
Mikor a folyóban s
Patakokban
A víz nem csobog,
Mikor a kandallóban
És a lélekben
A tűz már
Nem ropog
'S nem lobog...

... Mikor hívogat a
Bambuló unalom,
'S ránk telepszik,
Mint kedvesen
Zsarnoki uralom...

... Mikor az ambíció
Elalszik, s az
Önmegvalósító,
Önfenntartó szorgalom
Jól csak
Gépies rutinként esik...

Mert az emberből
Eltűnik az élet és
A lélek, s nem
Jó akkor, csak gépnek...
Mert halott lélekkel
Gépnek, robotnak
Lenni jó csak,
Mert akkoron az éltető
Boldogság sem csalogat...

Az egykedvűség kétes
Nyugalom, de
Ostobaság ellen
Elegendő oltalom...
Mert az egyetlen
Hiba, mit ekkor
Az ember elkövethet,
Hogy nem teszi meg azokat,
Miket máskor
Izgága, élményre
Éhes lelke
Egyébként kikövetelne...

***

No.33. **Életfélelem**

... Már nem a
Haláltól félek,
Már nem vidámítanak
A fények,
Mik az alagút
Végén égnek...
Már nem bánnám,
Ha az alagútban
Egy vonat szeletelne
És hagyna gőzölgő
Halomban...
Belefáradtam az
Életbe,
A munkából remélt
Szép, remény-képbe.
Életem most lélektelen robot,
Mibe a kínlódó
Magány mélyen
Beleharapdosott;
S a reménytelenség
Mocsarában
Már sarat lélegzek
Mélyen a posványban...

Az élet már
Nem bocsát meg
Nekem,
Nem mutatja:
Lenne-e máshol
Helyem,
S csak azzal
Dübörög az
Agyamban,
Hogy nem maradhatok
Egymagamban,
S hogy társ nélkül
Nem élhetek,
De a múltamtól
Bocsánatot már
Nem nyerhetek,
S nem tehetem jóvá,
Mit tönkretettem,
Hiába érzem, hogy
A múltamban a
Helyem...
Mert a jelenben
Már elvesztem,
Mikor a
Múltam könnyelműn
Elengedtem...

Bűnbocsátnak tetszik
Az életem,
Bűnbocsánat a reggelim,
Vacsorám és ebédem,
Bűnbocsánatot iszok,
Ha szomszédhozom,
Bűnbocsánatot
Lélegzem, és
Majd megfulladok...

Az ember a boldog
Jelennel, vagy a
Boldog jövő
Reményével él,
De élhet-e az, aki
Boldogtalan,
S már csak
Reménytelenséget remél???

***

No.34.

A „földön fekvőbe nem rúgunk”-elvről...

Döglött oroszánba
Nem rúgunk,
Még akkor sem,
Ha bosszúból
Jobbat nem tudunk
Tenni,
Mert nem szabad
Feledni:
Minden halál
Szomorú,
S a holt már nem
Érez....
S a dög' oroszán,
Ha érezne,
Rugdosójával
Biz' végezne...

Döglött oroszánt
Rugdosni nem más,
Mint féreg mivoltáról
Lerántani palást':
Gyávaság, mi
Határtalan, és
Emberhez méltatlan.

A tökéletlen
Jellemzője:
A már földön fekvőbe
Párszor még
Belerúg,
Hisz már úgysem
Érzi,
S ki tudja
Mennyire megérdemli...

Ellenfeled
Legyőzted,
Ha harcolni már
Képtelen,
Még ha nem is
Ellened vesztett;
Ám, ha nem veled
Harcolt, s úgy esett
Össze,
Emberi mivoltod
Tagadod,
Ha ezt magad
Győzelmeként
Harsogod...

És pótlólagos
Elégtételként
Elégtételt veszel
Még, a sosemvolt
Sérelmekért...

***

No.35.

Áldatlan áldozat

Azt mondod:
„Nem vagyok boldog!”
Kérdelem én:
„Hogy-hogy? E Földön
Lenne más dolgod?”

„Keseregj csak
Mások sorsán,
De ne a magadén,
S tudd,
Hogy ki boldog
Inkább maga él!
Nem hagyja
Sorsát másra,
Főként nem
Egy látomásra;
Egy illúzióra,
Mi többet kínál,
Mit adhat,
Mert csak az,
Mi mindig is
Maradhat:
Veszedelemes látomás
Minek oltárán
Saját életed
Semmi más,
Csak esztelen ...
... önfeláldoztatás.”

***

No.36.

Gyilkos ösztön ég bennem

Gyilkos ösztön ég bennem,
Mikor ölnöm kéne,
De nem lehet tennem.
Mert létem célja nem az ölés,
Csak a bármi áron túlélés.

Izmaim feszülnek,
Inaim majd szétrepednek,
Agyam zakatol,
Mint gőzkalapács feje,
'S nem gondolattal,
Csak kízó *kínzás-vágygal* van tele.

Minden mozdulaton látszik,
Hogy a célja csak egyre játszik -
Fájdalmat okozni
Húsnak, vérnek,
Idegeknek;
Beordítani a testnek,
Hogy vége,
Mert karmaim tépik
És a részei szerteszét repülnek,
Szétfröccsentve belőlük az életet.

Ordítva támadnék
És nem érdekelne,
Ha meg is halnék egy másodpercre,
Egy percre, órára, vagy végtelenre,
Mert ölni kell, ha ölni kél
A lét,
És nem törődik azzal,
Holnap a nap neki már fel nem kél.

Mint leláncolt rab,
Kinek húsát tépik,
Úgy vergődik a gyilkos ösztön
A civilizált létben,
Mert ölni kell,
De nem lehet,
Mert emberek vagyunk és nem állatok,
S mert a „*nálunk*” nem az, mint „*nálatok*”,
Ezért még nem kell minket utálnotok,
És vérünket kívánnotok.

A lét nem a létről szól,
Hanem sivítóan – a túlélésről dalol.

*** **

I.3.

ÖNISMERÉSZSÉG

„Ismerd meg önmagad!” – Olyan szükségszerű, olyan szigorú ez a parancs, mint amennyire elcsépeltnék és idejétmúltak vélik a legtöbben. Valószínűleg azért, mert nem ismerik azt a körítést, aminek hibásan ezt tartják a legvégső lényegének. Az eredeti így szólt: *„Figyelmeztetlek, te, aki kívül vagy. Ó, te, aki a természet arkánumait kívánod fürkészni, ha nem találsz meg önmagadban azt, amit keresel, akkor kívül sem fogod megtalálni! Ha figyelmen kívül hagyod a saját házádnak a kiválóságát, akkor hogyan is szeretnél más kitűnőségekre bukkanni? Titkon benned rejlik a kincsek kincse. Ismerd meg önmagad, és megismered a világegyetemet és az isteneket!”*. (Felirat Apollón templomán, a görögországi Parnassosz-hegyen, Kr.e. 2500).

Legtöbbünk egyértelműnek veszi, hogy ismeri önmagát, és mivel a világ jelenségeinek és eseményeinek értelmezésében önmagát teszi megkérdőjelezhetetlen etalonná, így evidencia számára, hogy jól ítéli meg a megtapasztaltakat. Mindezek ellenére csak kevesen vannak, aki birtokában van mind a külvilág, mind önmaguk megértésének... A bölcsesség forrása valahol abban leledzhet, hogy amennyire ismerjük a külvilágot, annyira illene ismerni önmagunkat is; és viszont: önmagunkat nem ismerhetjük meg a külvilág megismerése, különösen közvetlen környezetünk értő és figyelmes megtapasztalása nélkül. Aki nem tudja hogy hol van, nem tudja mikor él, nem ismeri legalább környezete, a körülötte élők múltját, jelenüket, jövőbeli reményeiket, lehetőségeiket, a jelenségek lehetséges okait és szokásos következményeit... vagyis, aki nem időtlenül szemléli a világ zajlását és folyamatát... az távol van még attól, amit bölcsnek nevezhetünk. – És valljuk csak be: a Homo Sapiens megnevezésben Linné⁽⁶⁾ (a modern tudományos rendszerezés megalkotója) talán nem általános tulajdonságot, hanem elérendő célt, mindenkiben meglévő és kiaknázható lehetőséget nevezett meg. (A fentiek igazolásaként megjegyezhetnénk, hogy talán ő maga is magából indult ki.)

Mivel vezethetnénk hát be az ember önmagában tett utazásait megjelenítő verses fejezetet, ha nem egy önismerettel foglalkozó rövid fricskával.

*** **

I.3.1. Az ÖNISMERETRŐL jut eszembe...

*„Légy mindig elégedetlen magaddal!
Ez nemcsak a fejlődés titka,
hanem az önismeret is.”*
(Feleki László)

Amikor az önismeret kerül szóba, legtöbbünk az öntudattal téveszti azt össze: azt hisszük, hogy önmagunk ismerete nagyjából egybevág azzal, ahogyan másokat „ismerünk” és ami alapján másokat az „ismerősünknek” tartjuk – furcsamód minden nagyon közel ahhoz, ahogyan a valóságban van. Önmagunkat általában azonosítani tudjuk, ismerjük a szerepeinket, a státuszunkat és talán a képességeinket is... az önismeret lényege azonban nem ez. Ott kezdődik, amikor képesek vagyunk megmondani, nagyjából pontosan meghatározni, hogy egy szokatlan helyzetben hogyan viselkednénk; hogy bizonyos szélsőséges állapotokban (betegség, rosszkedv, csalódás, kimerültség, stb.) hogyan reagálunk ugyanarra a helyzetre, stb. Az önismeret tehát nem egy állandó állapot ismerete, hanem annak ismerete, hogyan reagálnánk a szokatlan helyzetekre. És tévedés ne essék – akinek az átlagnál fejlettebb is az önismerete, az is belemegy olyan dolgokba, hoz olyan döntéseket, amik a nyugalma, az egészsége, vagy bármije rovására mennek, és amikért később tán átkozza magát... de mindezekkel már akkor tisztában van, amikor az illető döntést meghozza.

Pontokba szedve még talán ezeket lehet általánosságban megállapítani az önismeretről:

No.1.:

Az ember többnyire nem vallja be magának a sajátmagával szembeni elégedetlenségét – sokkal inkább hajlamos arra, hogy lelkesítse magát olyasmikre, amikre nem képes, de képes szeretne lenni... és ebből azt az elégedettséget meríti, hogy valaki azért legalább bízik a képességeiben.

No.2.:

Amikor valakivel kapcsolatban az **önismeretet** emlegetik, akkor rendszerint valami negatívumot akarnak az emberbe belemagyarázni.

No.3.:

A többség **önismerete** azon alapszik, hogy meghallgatja mások róla alkotott véleményét, amiből kiválogatja a neki leginkább tetszőket.

No.4.:

Nagyon szép is lenne, ha az *öntudattal* az alapos **önismeret** is együtt járna!

No.5.:

Az **önismeret** a legritkább esetben vág egybe azzal, ahogyan és amilyennek mások ismerik az embert.

No.6.:

Mindenkinek van **saját önismerete**, akár vallása, kedvenc étele, kedvenc időtöltése, kedvenc ideálja... vagyis egyáltalán nem „kell”, hogy ez mások rólunk alkotott képével megegyezzen.

No.7.:

Az **önismeret** forrása természetesen önmaga az ember – ez azonban természetesen szubjektív vonatkoztatási alap, vagyis az önismeret csakis szubjektív lehet!

No.8.:

Ha az iskolákban bevezetnék az „**önismeret**” órákat, a többség ezeken az órákon valószínűleg az *öntömjénezés* és az *önimádat* gyakorlatát tanulná meg.

No.9.:

Az **önismeret** igen nehezen megszerezhető és igen megbízhatatlan ismeret.

No.10.:

A hiteles **önismeret** valójában nem arról szól, hogy az önképünk szilárd pontjait felismerjük, azonosítjuk és számon tartjuk – hanem arról, hogy tisztában vagyunk a hangulatváltozásainkkor megjelenő változékonyságunkkal, szeszélyeinkkel és az ebből következő, időnként önmagunkra is hátrányos döntéshozó hajlamunkkal. A hiteles **önismeret** tehát nem a szilárd jellemzőink, hanem a szeszélyeink ismeretét jelenti!

*** **

No.37.

Belső maszk

Könnyű annak, ki maszkot hord,
Mert előléphet ott és akkor,
Ahol kell és akarja,
Mert az álarca az arcát eltakarja.
De ha nincs álarca,
És a titkát, melyet rejtteni akar,
Belül hordja,
Belsőjében kell álarcot öltenie
És ha kell, felöltve bensőjét elrejtene.

E belső maszk veszélyes öltözet,
Mely idővel, mint testi-lelki ötvözet
Átalakítja énjét,
Személyét
Véleményét,
Életét,
Viselkedését,
És majdnem mindenét,
Minek védelmére
Az álarcot benn felöltötte.

Az maszk eltakarja
‘Magát ‘maga előtt,
És lassan elfelejti,
Ki is volt azelőtt,
S mikor kellene
A valódi jelleme,
Már nem *az* lesz vele,
Hanem valaki más,
Az, kit kívülről a másik lát: a maszk,
Mely belülről tapad, nemcsak az arcához,
A lelke valójához,
Hanem egész lényéhez,
A pusztá létéhez,
Mert levetni már nem tudja,
S már úgy hordja,
Mint önmagát.

Ki a belső álarcot hordja,
Az vagy nagyon tudja,
Mit akar és hogyan,
Vagy nem,
És csak teszi, mit tesz,
Mert nem tudja ...
... hogy rajta van.

***

No.38.

Megértem, ha nem értesz

Megértem,
Ha nem értesz,
'S szeretném,
Hogy megkérdezz;
Mert utálom,
– jól tudod –
Ha vélt
Válaszom
Kitalálok;
Mert hát a
Nem-szentek között
Senki nem
Állja,
Mikor eltévedt
Hangulatok
Céltábláját
Játssza...
Pusztán olyan
Néma szavak miatt,
'Mik tán' soha
El nem hangoztak
Vagy hangozhattak...

A szavak
Nem bántanak
Engem,
Csak azok,
Miket vétlen
Félreértettem,
Vagy tanácstalan
Tapogatózva
Rosszul
Közzvetítettem.

Persze mondhatod,
Hogy tévedek;
Azt is, hogy
Nem értelek;
Sőt, talán nem
Is figyelek 's
Figyellek...
De nem
Kérheted,
Hogy megértsek
Szavakat,
'Mik soha
Ki nem
Mondattak...

Vagy úgy értsem
A hallottakat,
Ahogy éppen
Értelmezte
Őket a múltó
Hangulat...

Beszélgj hozzám
'S megértelek,
De a szótlanságodban
Örökre eltévedek...

***

No.39.

Biztosan jó ebben hinni...

Utálom az
Utálkozót,
Gyűlölöm a
Gyűlölködőt,
Gyalázom a
Gyalázkodót,
Leköpöm a
Köpködőt...
Csapásra
Csapással
Felelek,
De első
Csapást
Sose
Teszek.
Mondhatod:
Ezáltal
Én is „lent
Vagyok”, ‘s
Stílusom miatt
Tárgytalan
Mit mondok...
Bizonygathatod,
Hogy ellenfelemmel
Egy szinten vagyok...
'S nem számít se
„érv”, se hiszti,
Tedd csak, mert:
Biztosan jó
Ebben hinni...

***

No.40.

Élet-Élmény – avagy:

EZ vagyok, aki vagyok

„Túl vagyok rajta...”

Merengek el
A semmibe bambulva;
S felvillan a gondolat:
Még mennyi van hátra,
Mi les még rám
A színfalak mögött
Ugrásra várva...

Képek vágtatnak
A messzi semmibe
Vesző szemeim előtt:
Régvolt pillanatok,
Mik minden pillanatban
Bennem élnek, s mi miatt
Ez vagyok – aki vagyok...

Érzelem és érzés
Robbanások dübörögnek
Bennem, mert mindig
Tettem, mit tennem kellett,
Még akkor is, ha nem volt,
Ki kellett, de nem segített...

A régi sebek kínzón
Felszakadnak, és kínokban
Fetrengve, mélyen belül
Vergődök az őrzőgő
Érzéstenger hullámain
Hánykolódva, majd szinte
Bezárva
Egy vízzel telt mélytengeri
Búvárharangban...

Reménytelen túlélésére
Ítéelve,
Az évek alatt megoldatlan
Problémák terhe alatt nyögve,
Nap, mint nap elfeledve,
Az „itt és most” vastörvényét
Megszegve és elengedve...

Minden látvány, hang és érzés
Beszél hozzám, s
Emlékeztet, mi voltam,
Mit tettem, mit láttam...

És kínozt, hogy nem
Volt birtokomban
A nyelv, mivel
Válaszolhattam volna...
Nem volt kezemben
Az erő, hogy kinyújtsam...
Valakiért, ki segítségért
Kiáltott...
Mert szenvedte
A kegyetlen látszat-világot...

... Ő már nincs – én vagyok,
Ő egy világot itt hagyott,
És csak remélhetem, hogy
Ott élhet tovább,
Miben hitt, hogy jobb hely
Lehet – azzal, akit szeret...

... És a messzibe merengő
Bénultan tehetetlen tekinteten
Egy aprócska ránc rezzen
A szenvtelen száj szegletében:
Mosoly tán, vagy csak
Apró, cinikus fintor,
Egyenesen bele,
A Nagybetűs SORS képébe:
Túl vagyok rajta?!? Dehogy –
Életem végéig kísérni fog
A tehetetlenség kínja,
Hogy ott lehettem volna
Valahol, hol egy élet
Dőlt el – és egy kinyújtott kar
Életet menthetett volna...
De a büszkeségtől dagadva
Tán bőszen tagadta
Volna, hogy bármi baj volna...

... nem egyszer születtem
Már újra – most ismét
Megtettem: sokadszor
Új ember lettem...
De a születéstől kezdett
Életeim terheit és
Élményeit le nem rakhatom:
Mindet magammal vonszolom,
Mert tán azok vagyok ÉN:
Egy fergeteges túlélés-mese,
Kinek nincs is
Saját élete,
Csak halálok sora, miket
napról napra sorra túléltem...

... Mert időtlenül szemlélem
A világot, mely beszél hozzám,
Szól, s én meghallgatom,
Értem, és mit mesél, mit tanácsol:
Időnként megfogadom; de ha tetszik,
Ha nem – mindig hallom...
Szólnak hozzám
A százezer és millió
Évekkel ezelőtti ősök,
És évezredekkel ezutáni
Utódok, névtelen senkik
És hősök, kik tovább viszik
Az én és sok ezer,
Szemlélődő társam munkáját:
Megértik, élvezik, tán
Használják, hasznát veszik...

... és megértik a pillanatot,
Mit a szakadék szélén szédülés
Adhatott a bátor merésznek,
Ki ugrásra emelte karjait
És még egy utolsó levegőt vett
A nagy ugrás előtt, mert
Ő biz' kíváncsi volt – milyen
Érzés zuhanni, ha kell
Mindent hátrahagyni...

Te – ki olvasod mindezt...
Nem értheted, hacsak nem
Érzed néha, hogy a lélekhúrokat
Pengető dallamok
Hogyan kavarnak ezernyi
Emlék-ézés-élmény-zuhatagot,
Mitől a könnyed kicsordul,
Mert a szíveddel a lelked majd
Kiszakad; lélegzeted majd elakad,
... akár dallamok húrjaira pendülve,
Akar a szelek szárnyán repülve,
...nem értheted, ha nem
Üvöltöttél még az erőfeszítéstől,
Mit az eleven élő erő robogása
Adott, mikor emberként
Lényed emberfelettit alkotott...
...
... S hiszed, nem hiszed...
Mindez ÉN vagyok...

***

No.41.

Őszinteség

Magamnak beismerem:
Magamat jól ismerem,
De másnak elmondani nem is merem,
Mert az őszinteség – sötét verem,
Hol az ember magát jól látva
Tekinthez a világra.
De sokszor a világot nem látva,
Lelkét másoknak kitárva
Zuhanhat mélyre a homályba,
Hol másoknak köszönhetően
– Kiket nem is látott –
Megismerhet
Egy teljesen más világot,
Mely minden magából adottat
Szigorúan megadóztat,
Mint haszonként és eszközként kezelve
Tekint az őszinte személyre,
Aki olyan, mint a természet:
Akit egy gyöngéd szó
Magából kivetköztet,
Aki mindent megmutat magából:
Nem érdekből, csak úgy magától.
Mert a világot úgy szereti, ahogy van:
Ahogy a kezdetektől van, adottan.
Az őszinte szó, – ha az –
Drága kincs.
Lehetne, de
Mértéke nincs.
Ha lenne, már nem az lenne, ami,
Hanem csak értékes, ritka holmi,
Amit adnak-vesznek az emberek,
Amit csak adni biztosan,
De kapni nemigen lehet,
Mivel a hazugság – az édes mûzsa –
Az őszintét a mélybe húzza,
Majd a helyébe lépve
Csálja a szemlélőt mindig lépre.
Mi végre hát az Őszinte léte?
Az, hogy szeretni csak őszintén lehet,
Mert a hazug szeretet szeretőt és szeretettet
Egyaránt eltemet...

***

No.42.

Versben élem az életem

Versben élem az életem,
Mert prózában nem elég jó nekem.
Versben az élet „képbe kép”,
És jobban elviselhető ekképp.

Ha a valóság kínoz,
És a kín a szóban ölt testet,
Nem kímél az senkit,
Sem sürgét, se restet.
Eltipor a szó
Akit csak talál,
Még ha süket is az ember,
A szó egy képben eltalál.

Küzdeni ellene nem lehet,
Mert úgy éljük ezt az ember-életet,
Hogy a szó fontosabb már, mint a lét,
És általa sokszor – ha az ember sokat vét –
Nem kell sok hiba,
És csak tettekkel tehet jóvá olyat,
Amit a szó vele csak kimondat;
És csak azért, hogy teljes
Legyen egy mondat,
Létünket eladjuk a „szónak”.

A szavak zsarnokok,
Mert úgy tesznek,
Mintha élnének;
Holott bábok csupán
A valóság tükröző oldalán,
De mégis úgy tesznek,
Mintha a valóság
Részei lennének.

Egyetlen hatalom van csak,
Mely a szóból engedelmes
Szolgát faraghat;
És ez nem más,
Mint a költő lelke és keze,
Ahol a szóból a tartalmon
Nem más lesz
..... mint zene.

***

No.43.

Öröklét=Örömlét

Rád nézek,
És amit látok,
Azt mondja:
Ez az, amit
Már réges-rég,
Valami kezdetfélétől
Fogva várok;
És továbbgyűrűzik
A gondolat,
A szellem és lélek,
S még a test is bólogat:
Ez az, 'mi kell,
'Mit várok,
Mert tökéletesebbet
Tán keresve sem
Találok.

Ősi mélyről
Buggyog fel,
Mitől a méla lét
Értelmet nyer;
Megmozdul
A lanyha lét,
S nem féli
Már, mi a tét,
Mert elmerül
Magában az
Igazi értelemben:
Az élvezetben
Mint lételemben,
Mint magában
A létben,
A lét lényegében.

Mert a hitetlen
És istentelen
Anyagban,
Az akarat nélküli
Akaratban,
Megmozdul a fő
S legfőbb hajtóerő:
Az élvezet,
Mert a lét mélyén,
Nem lehet más,
Mit a lét-öröme,
Komor hatalomvágyók
Ellenfél ördöge,
Mert féltékenyen

Védik a szenvedést
S nem túrneik
Ellenvetést,
Holott a létet
Megtartani is nehéz,
Hát még
Az élvezetet,
Mit a hatalom
Féltékenyen lenéz,
S a birtoklást
Élvezetté emeli,
Mert a lét
Haszontalan önvaló
Örömét
A maga kárára
Nem szívleli.

Mert ha rád nézek
A vágyaim
Nem nagyok:
Örülök neked,
És annak is
Hogy én vagyok.

***

No.44.

Rossz vásár

Nem tudtuk
A bölcsesség
Valójában
Mennyit is ért,
Míg el nem adtuk
A műveltségért.

Rossz vásárt
Csináltunk,
S bár ezért
Sok szenvedést
Kiálltunk,
Mégsem vagyunk
Boldogok,
Mert a műveltség
Annyit nem hozott,
Mint mit
A bölcsesség
– a hátrahagyott –
Nyújtani tudott;
Mert tudott(!),
Még az által is,

Ki túl sokat
Nem tudhatott,
De ítélőképessége
Elég erős volt
Ahhoz,
Hogy döntése
Mérce legyen
Mind ősi, mind
Újkoros
Problémákhoz.

A kimondható
Tudás
Mindig is
Szépen hangzott,
De nagyot az
Sohasem alkotott,
Ki fejben lexikonokat
Hordozgatott,
És nem a hóna alatt,
Mert mialatt
A kimondhatót
Az elméjébe
Gyömöszölte,
Ítélőképességét
Nem köszöriülte;
S míg az ember
Már sok mindent
Tudtathatott,
Pusztán azzal
Dönteni nem tudott,
S nem tud ma sem,
Mert nem élvezte
A tudás ízét,
Minden porcikáját,
Minden ízét,
S mert nem érti,
Hogy 'mit
A szemével
Megtanulhatott,
Az benne,
Sajátmagára
Tán semmire
Nem hatott.

Belénk tömött
Tudás az, 'mit
Édes piskóta
Helyett
A művelt
Apránként:
Cukorként,

Fehérjeként
És külön
Sárgajaként
Magába erőltetett,
A helyett,
Hogy belőle finomat
Sütögetett volna.

S soha nem
Tudhatsz
Eleget,
Csak ha már hagytad,
Hogy tudásod
Általad már
Cselekedhetett.

***

No.45. **Szükség**

Nem vagy ember,
Ha nem kellett
Küzdened soha,
Ha életed nem
Magad vitted oda,
Hol van,
Hanem csak kaptad,
Vagy szemfülesen
Csak elmartad.

Kín nélkül nem
Lehetsz ember,
Sírás nélkül a
Nevetés nem fair.
S nem nevetethet az
Sem, ki ha kell,
Sírni nem mer.

Küzdeni nem
Azért kell,
Hogy leszámoljunk
A vereséggel,
S nem is a győzelemért,
Mert sose tudjuk meg
Mit is ért.

Küzdeni kell,
Mert az emberi lét
A valóság ellen vét,
Ha a világot békés

Szigetnek tartja,
Minek gyepelőjét egy
Nagy Gyámolító
Erősen kézben tartja.

Mert nem létezik
'Ily teremő Istenség
Csak Erő s Hatalom,
Minek neve:
A SZÜKSÉG.

Mindenki küzdeni
Akar,
Ez, mit e Szükség
Kíván, de az
EMBERI emberi lét
Torzul, eltakar,
S nem ad utat annak,
Mi egyedül teljes életet
Adhat.

***

No.46.

Tégy, hogy boldog légy!

Mikor a lélekből
Kiszakad egy darab,
Mikor nincs se
Dühöngés már, sem
Harag...

Mikor a fonnyadó
Virág arccal
Leborul,
S ahogy a száradástól
Lassan
Minden szirma
Eltorzul...

Mikor a láthatár
Alá bukott nap,
Ahogy fényt többet
Már nem adhat,
Csak a szürkülön
Sápadt égboltra
Vetítve
Halódó színfoltokat
Szór még erőlködve...

Mikor a lejtőn
A megszabadult
Sziklatömb megindul,
A vonzásnak engedve,
Nagy hévvel nekilódul,
Pörögve, dübörögve
Megállíthatatlanul,
A lankát elérve,
Lendületét elvesztve
Apránként lelassul,
Végül elcsendesedve,
Még egy-kettőt reccsenve
Nagy huppanással
Megállapodik,
Épp kapott helyével
Kelletlen kiegyezik...

... Akkor keserűn érezzük,
Hogy miről azt hittük
Örök és halhattalan,
Most elveszett, eltűnt... és
Kínzón pótolhatatlan!

Azonban...

Ha úr honol lelkedben,
Vagy csak elszáradt
„SZERET”-szirmok hevernek
Szanaszét az egykor volt
Édenben;
Ha szikrázó napsütés hiánya
Komor, sötét szürkeséget hozott
Az eddig volt szép világra;
És az élet sziklája is
Gördülne már tovább...

... Öntözd meg a virágot;
... Várj kissé, míg a nap
Ismét életre kelti fénnel
A valóban színpompás világot;
... Vedd magadhoz az
Életsziklát, és
Kezedben tartva mászd meg
A Boldogság Ormát...
... Mert a boldogságért,
Mi kitöltheti az úrt,
Tenni kell és tenni,
Nemcsak várni, hogy
Magától felmelegedjen
Mi látszólag kihűlt.

Ne feledd, hogy **TEGYÉL**,
Azért **HOGY**
BOLDOG LEGYÉL!

***

No.47.

Test-lélek-szellem

A testem,
Melybe
Elmém és szívem
Rejtem,
Uralkodik e kettő
Fölött;
Ő az
Ki dönt a
Kettő elsőbbsége
Között.

De gyöngékezű Úr ő,
S nem bánja
S nem szenved,
Ha eme kettő
Az orránál fogva vezeti.

Engedelmes Úr ő,
Aki hagyja, hogy
Szelleme ébren tartsa
Éjszakákon át,
Hogy táplálja
Az elme
Racionalitás mámorát.

Kényes Úr ő,
Ki követeli,
Mi jár neki,
S ha nem kapja,
Hát szememre veti
Öntudatomnak,
Eme egyetlen magomnak,
Ki hontalanul bolyong a trió
Tanyái között ingázva,
Tudatosságára félve
Vigyázva,
Mert ő az egyetlen ki
Mindhármát látja.

Ő a negyedik részem,
Ki így sem önmaga,
Mert e háromból
Van egészen.

No.48.**Vaknak születünk**

Vaknak születünk,
Mert telhetetlen
Tekintetünk
Nem lát a láthatón túl,
Hol a valóság valóban
Megmozdul.
A valóságnak tekintett
Szűkre szabott
Gömbfelületen
Pásztázik szemünk,
És hisszük,
Hogy ez a világ elég
Kell legyen nekünk.

Süketnek születünk,
Mert nem hallunk mást,
Csak érthetetlen suttogást,
S csak elképzeljük,
Mit mondanak mások,
S így egyetlen értelmes szó
Is néha már sok,
Mert értelem – szerintünk –
Csak az, ami jó nekünk,
S ha más okosabb, mint mi,
Mentenünk kell, mit lehet
Csak menteni.

Bolondnak születünk,
Mert hisszük, azért van
Értelmünk,
Hogy értékekkel teletömjük,
Mert azt hisszük,
Az adatokkal teli elmében
Boldogok lehetünk
Azon melegében,
Hogy használni kezdjük;
De mire megtelik,
Ezt már rendszerint
Elfelejtjük –
A tudás végtelen
Óceánjának partján
Tudáskagylókat gyűjtögetünk,
Egy értelmetlen gyűjteménybe,
S a szedegetésnek
Soha nincs vége.

Mert nem a part
Homokjába meredve,
Hanem a végtelenségbe
Merengve kapjuk azt
A végtelen óceántól,
Hogy tiszteljük a tudást,
S meghallgassunk, mit mond,
S megértsük,
Hogy mikor higgyük is,
Amit megtudtunk.

Senkinek születünk,
S azzal telik életünk,
Hogy erőnek erejével
„valakik” legyünk.
A senki számára
Valakinek lenni,
Nagyobb hatalom,
Mint az ismert isteni,
Kinek első gondolata
Nem önmaga,
Önön hasonlata,
Hanem csak fény és sötét,
Ég és föld,
És száz csoda,
Mit csak ember láthatott;
De a mi istenünk
Emberre – az írás szerint –
Csak unalmában vágyhatott.
Játékszerek vagyunk neki,
Kinek a létünk csupán
Egyszeri,
S ki hisz,
Annak szenteli,
Hogy játékként
A hatalmas gyermeket imádja,
Ki ha megunja játékát,
A szemétbe kivágja.

Ideiglenes Senkinek születtem,
Imádnom NEKEM
Kell hát *magam**,
S ezt nem várhatom senkitől,
Ezt csak én tehetem meg: ... *

*** **

I.4.

IMPRESSZIÓK

Az előzőekben a belső világunk megismerésének fontosságát hangsúlyoztuk a külső világ megismerése vonatkozásában, és viszont – bármely irányban indulunk el vizsgálódva, ha a belsőnk tanulmányozásakor nem feledjük, hogy minden építőkövünk egykor a külső világ része volt, és hogy a külvilágban is ugyanazok a törvények hatnak, mint belső valónkban... akkor bármely irányban haladva jó úton járunk, és bárhová is érkezünk, oda kellett eljutnunk, és éppen akkor, amikor megérkeztünk. Az önvaló átélését, az öntudatra ébredés csodáját csak akkor érthetjük meg, ha a külvilág zajos és villódzó forgatagában a legegyszerűbb dolgokban felismerjük annak a csodáját, hogy azokat érzékelni és értelmezni tudjuk, és ha kell, változtatni is, és hogy a tökéletességet sugalló külső máz alatti tökéletlenségek teszik a dolgokat széppé, érdekessé, izgalmassá... és hogy azok akkor is olyanok, amikor mi nem figyelünk rájuk, mert nem általunk és nem miértünk léteznek. A megtapasztalt külső világ reflexióját azonban mi teremtyük, és csak rajtunk áll, hogy egy érdekes, izgalmas és élhető, vagy egy unalmas, szürke és elviselhetetlen világban éljük az életünket.

Mi lehetne ehhez a leginkább kapcsolódó jelenség, ha nem az, ami „jelennek” nevezünk, annak a pillanatnak, amely a kimondása előtt még nem létezik, ám a megnevezésekor már tova is tűnt. Az ember mindig ott van ahol, és akkor, amikor, és élete minősége attól függ, hogy mit tud tenni ott és ahol van, és azzal, amije éppen van – a pillanatnyi létezése határozza meg az egész életét, mivel az ember mindig azt teszi, ami a saját pillanatnyi léte, helyzete, igényei és lehetőségei szerint a legmegfelelőbb neki. Ennek a kötöttségnek a korlátaiból csak azzal léphet ki, ami igazán emberré teszi – a tudatával. A tudatával, amely felszabadítja a térbeli és időbeli kötöttségektől és csak rajtunk áll, hogy ezzel a képességével, a tudatunk ezen lehetőségével élünk-e, mint ahogy az is tőlünk függ, hogy mi irányítjuk-e azt, vagy az irányít minket, miközben a kül- és belvilágunk folyamatosan figyelemelterelő impulzusokkal bombázza. Aki önmaga ura, az kezében tartja a jelent, és nem a jelene tartja őt kézben – ha nem is teheti azt, amit éppen akar, akkor amit tennie kell, azt legalább úgy teszi, ahogyan saját döntése alapján akarja.

*** **

I.4.1. A jelenben való létről jut eszembe...

„Vizsgáljuk a múltat, fürkésszük a jövőt. Ki törődik a jellel?”
(Feleki László)

A jelen a múlt jövője és a jövő múltja; a jelen egyszerre következmény és előzmény, ok és okozat: amit most teszel, ahol most vagy, ami most vagy, az a múltad tetteinek és eseményeinek a következménye, mely tetteket esetleg egy remélt jövőbeli cél elérése érdekében tettél, vagy egy adott cél felé tartó eseménysor részeként ért annak a hatása.

Pontosabban tudhatod hát, hogy honnan jöttél, és hogy merre tartasz – még ha nem is látod egyiket sem – mint hogy pontosan tudd, hogy a kettő között éppen hol vagy.

Az ember mindig egy folyamat részese – ahol van, ott „éppen most van” – minden helyzet átmeneti, minden állapot átmeneti.

Egy biztos lehet csak: mindegy, mi a múltad, mindegy, mit tervezel: az adott állapotod a múltad következménye, az eredményeid a múltad eredményei.

A fő kérdés mindig ez: büszke lehetsz arra az útra, amit eddig megtettél? Büszke lehetsz most az eredményeidre?

Jó dolog, ha büszkék lehetünk valamire – ámbátor sokan, sőt, a többség, nem lehet büszke olyasmire, amire szeretne, így kénytelen azzal büszkélkedni, amit elért, vagy azt a helyzetet teszi büszkesége, önbecsülése alapjává, amit akkor éppen magáénak tudhat: ha egyéni érdemei nincsenek, így a pusztá léte jellemzői lesznek a fő értékmérői... mint pl. a neve, a nemzetisége, a neme, a beszélt anyanyelve, stb., vagyis csupa olyan dolog, amit készen kapott az élettől... Nyilvánvaló, hogy aki sikeresnek szeretné tartani vagy érezni magát, annak nem a születésével kapott jellemzőit kell, hogy élete értékmérőjévé tegye – hanem olyan teljesítményeket, amiket a maga elhatározásából ért el.

... Mert csak így tudja az ember elhelyezni önmagát az időben való lét végtelen folyamában – ha meg tudja nevezni, hogy a be nem látható univerzum parányi szegletében mi az, ami éppen akkor és ott, ahol ő maga létezik, csakis hozzá köthető, csakis őtőle függő; hogy mi az, ami nem létezne, ha ő maga nem létezett volna... Ezek ugyan apróságok, de amíg tudatosan vagyunk képesek szemlélni a világot, addig ezek jelentik létünk bizonyosságának visszaigazolását – akinek ilyen élménye nincs az életben, annak mindig kétségei vannak afelől, hogy egyáltalán él, hogy egyáltalán létezik-e, vagy hogy léte valóban egyedi és megismételhetetlen téridőbeli konstelláció-e, vagy csak valaki létezésének kósza és semmitmondó tükörképserősége, önálló létjogok nélkül...

*** **

No.49.

Magány-tulajdon

Ha úgy érzem
Agyon nyom
Kimunkált
Magányom,
Gyorsan
Magamhoz térek,
Mert csak én tudom:
Mennyit érek.
Elismerést
Várva,
Az ÉN magát
Megalázva
Zárhatja magát
Mások Önkény-varába.

De a jól felmért
Önérdék
Értéke tömérdek,
'S az ÉN
Önpusztítása
Nem tartozik
Másra, ha
Nem számítunk
Ebben sem egyre,
Sem másra...

Kis elmekertemben,
Miben a sok szépet
S tüskést művelem,
Sem magamnak,
Sem másnak
Nincs baja... énvelem.

***

No.50. **Választás**

A választás
Sohasem szabad,
Mert olyan sincs,
Hogy „szabad akarát”.

Választunk, mert
Választanunk kell,
De döntésünk sem
Isteni erővel,
Sem örök érvénnyel
Nem rendelkezik,
S korábbi döntésünk
A későbbivel gyakran
Összekülönbözik.

Azt hisszük;
– Elhisszük,
Mert jó hinnünk –
Hogy állandók
Vagyunk,
Hogy választásunk
Mellett örökké
Kitarthatunk;
De sem állandók,
Sem örökké tartók
Nem vagyunk;
Problémákra, vágyakra
Csak egyszer érvényes
Megoldást adhatunk,
Ami tőlünk éppen
Telik,
S miről reméljük,
– Ha mi nem is, de –
Talán mások
Értelmét meglelik.

S bár boldogabb ettől
Nem leszel,
Mégis jobb a tudat,
Mit miért teszel,
Sartre⁽⁷⁾ nyomán
Csak annyi mondható:
Bármit akarhatsz,
Csak egy dolgot
Nem választhatsz: azt,
Hogy nem
Választasz!

***

No.51.

Lendület

Hajt,
Mi hajt
Hajt,
Mi magával ragad,
Hajt, mi letéphetetlenül
Hozzád tapad.

Hajt az érzés,
Mit tapasztalat
És élmény gerjeszt,
Majd űz,
És el nem ereszt,
Míg el nem éred,
Amit kell, akár igen,
Akar meg nem érted.

Hajt, hogy lehagyd
Magad,
Hajt,
Hogy megkapd mit
Agyadba égetett
Egy egykor volt indulat,
És engedelmeskedsz,
Mert mást nem tehetsz.

Űzött vadként,
És egyben vadászként
Üldözöd önmagad.
Utol csak akkor éred,
Ha hajtóként felismered
Üldözöttséged.

Rájössz majd,
– Hogy mindkettő:
Te magad vagy,
Hogy menekülni
És megtörni néha
Kényelmesebb,
Mint állva maradni,
S ha szükséges:
Harcolni.
– Hogy menekülni nem
Mindig az elől kell,
Kit üldözödnék vélsz,
Hanem pont az elől,
Kitől reményt remélsz.
– Hogy ki a reményt adja,
Néha cserébe életed kapja.
– Hogy cselekedni kell,
Mert csak akkor élsz,
Ha lépni nem félsz,
S ha nem akarsz,
Nem is kapsz,
Még abból sem,
Mi járna,
Ha hiánya fájna.

Rájössz majd idővel mindenre
És mindezt megérted,
Ha elég lendülettel bírsz,
S a megértést is megéred.

***

No.52.

Ide, messze

El, csak el
Messze,
Hogy az ITT
Bár a TÁVOLBA veszne,
Hogy az OTT
MELLETTEM lenne,
ITT, 'hol vagyok,
ITT bennem,
Hogy ODA már
Ne' kéne mennem,
Hogy az OTT
ITT legyen,
Hogy kinyújtanom
Se kelljen már kezem,
Hogy testközelben
Érezzem;

Hogy érezsem és
Már ne csak képzeljem,
Hogy az OTT,
Mi szemben ragyogott,
Ne legyen oly' messze,
Hanem ITT,
Itt a kezemben,
S azon át
A lelkemben.

***

No.53.

Szakadék szélén

Szakadék szélén,
Ha egyensúlyozol,
Halálos lehet a lágy szellő is,
Mi halvány porfelhőt kavár.

A peremre,
Ha kimerészkedsz,
Láthatod,
Mit a mersztelen
Soha nem láthatott.
Mert biztonságos
Távolságban
Gyönyörködhet
A tág határban,
De nem éri fel ésszel,
Hogy mit látni
Nem merészel,
Az adja az áhítatot,
Mit a látvány átítatott.

Mert a magával rántó
És lélekbemarkoló mélység,
A távlat előtt lehanyatló,
Mégfékezett kevélység,
Az egyensúlyzó merészség az,
Ami dübörgő rohamként
Robban be az elmébe,
Majd forr és ég be egy emlékbe,
Mi a szétomló távlatokat szemlélve
Nem sodorja a szemlélőt
A szakadék szélére,
És átérezni segíti a bátort,
Hogy sose feledje:
A legszebb az a távlat,
Mit ember csak szakadék
Szélén láthat.

Ki érezte már a fojtogatást,
'Mi kísér minden „szakadékolást”,
Az a pusztta távlatokban is érzi,
Hogy a látványt valahol
Egy szakadék kíséri,
'Mi meghat és bezár,
Ha vágyunk tárgya a látóhatár,
De áhítattal átítat,
S semmi' létezését már nem vitat.

***

No.54.

Élő halottak között

Élő halottak között
Élünk,
De olyanok ők, kiktől
Sose félünk;
Mert társaink ők,
Létező emberek,
Kik léteznek, mert
Vannak mások,
Kik különbek,
Sőt annyira mások,
Hogy helyettük
Is léteznek;
A halandó testükbe
Életet lehelnek,
Mert azt hisszük
Az agy az ember,
S nem tudjuk
Mihez kezdjünk
A mihaszna testtel;
Használjuk csak,
Mint járművet,
S szerszámot;
S csak nagy ritkán
Adunk neki számot,
Hogy mit is tettünk
Érte s ellene,
Holott agyunk nélkül
Ő nyugodtan meglenne,
Mert agy nélkül
A test még megmarad,
De test nélkül az agyból
Az élet – hopp! – elszalad!

Hisszük: a test van
Értünk,
Csakhogy egyvalamit
Ritkán értünk:

Hogy létünkben
A testünk van
Túlsúlyban,
S agyunk csak
A lovas,
Kinek bízni(a)
Kellene lovában,
De ha nem
Tudunk szót
Értetni a lóval,
A táj, 'merre
Vetődik, esetleg
Tetszhet,
De ha vétjük uticélunk,
Lelkünk nem
Repeshet,
Mert nem jó, ha
Ló s lovas
Nem egyfelé haladna;
A ló csak vágatna,
S lovasa csak kapaszkodna.
De az sem szerencsés,
Ha a lovast
Csak a haladás köti le,
A lóról teljesen megfeledkezve.

Élő halottak között
Járunk,
Testünkbe hát
Lélekként ne csak
Hálni járjunk,
Hanem használjuk
Merészen, teljes
Egészében, mert arra
Való,
Nem csupán töltelék,
Leendő koporsólakó.

A test tanúja annak,
Hogy a természetből
Jövünk,
S vissza kell engednünk
Sokszor,
Mert ha nem, hát
Közbeszól, s rendszerint
Épp rosszkor!

Test is vagy,
Nem csak agy,
Hát tudd,
Hogy neki
Mikor s mit adj!

Engedelmes szolga,
De zsarnok is lehet,
Ám ha szót értesz vele,
Boldogságod zálogává
Teheted.

***

No.55. **Ismeretlen Édes**

Egy napod
Úgy kapod,
Mint egész
Életed;
Ahogy egy napod
Teszed,
Úgy éled életed ...

A nap delén,
Ebédnél,
Mikor már
Mindent
Megettél,
Választhatsz
A desszertek
Közüln,
S gondolkodsz:
Lelked-tested
Minek örül?

Tested szükségletét
Csillapította a
Sok jó falat,
Ám a desszertnél
Néha némi gond akad:
Mit választasz a
Süteményes tálból?
Mi legyen az az
EGY,
Minek lelked
Most majd hódol?

Mert az édesség nem
A testnek szól,
Hanem ízével
A léleknek dalol:
A látványa,
Az illata, tán'
Ízére vall,
S lelkünk mélyén
Kóstolásra sarkall.

Kóstolásra,
Mint alma, ha csillogó;
Vagy a selyem fénnel
Delejező bor,
Miért él-hal
A borkóstoló:
Hogy aprót
Kortyolva
Érezze, hogy'
Repíti az íz
A fellegekbe.

Az ízeket,
– Mik átlényegítenek,
Mik nem
Táplálnak;
Amiket csak
Élvezni lehet –
Akarjuk, s így
Kellenek.

Mert az életben
Az tart minket
Életben, hogy
Szakadatlan
Vágyunk az
Ízekre,
Melyek néha
Éltetnek,
Vagy széttépnek
... ízekre.

Nincs bölcsesség,
Csak választás,
S legfeljebb
E' megfontolás:
*„Sokat ígérsz,
De keveset adsz;
Mégis akarom,
Mit ha tudsz,
Nekem megadsz.”*

***

No.56.

Képesség

Az ember képes
Sok mindenre,
Tengernyi a
Képessége;

Ha látjuk
Mások sikerét,
Magunkra venni
Nem nehéz;
De mivel „a
Rész nem egész”,
S az ember nem
„Mini emberiség”,
Egy emberként
Válasszuk,
Merre vezessen
Utunk,
Mert több irányba
Vágyakozva
Eljuthatunk
Mindenhova, ...
... de csak
Szétszakadva!

***

No.57.

Overture – Nyitány

Létezik dallam,
Mely könnyet
Csal szemedbe?
Létezik hangzás
Mi a világhoz
Szól nevedben?

Létezik melódia,
Mitől lelked
Megindul?
Létezik ritmus,
Melytől tested
Beindul?

Létezik zene,
Mi neked s
Rólad szól...?
Mit másoknak
Hall'ni kell
Mikor a sírföld
Elhantol...?

***

No.58.

Tudatos virág

Virág vagyok,
Kit szekrénybe csuktak,
Mert nem akkor
Nyíltam,
Mikor épp láttak.

Azt hitték, nem
Vagyok csak
Zöld növény,
És csak egyszínűen
Ontom az oxigént,
Testem zöld tövén.

Pedig virágot is
Hozok,
Ha napfényt kapok:
Ragyogok,
Akár egy csillogó
Tükör,
Aki, mint kaleidoszkóp,
Minden fényt betör,
S csillogva visszaad;
És teljesíti szépre
Áhító vágyadat.

De bimbóm is zöld,
Nem hivalkodó,
Szemet nem
Kápráztató,
S a gyönyört
Nem sejtető,
S a leendő élményt
Így teljesen elfedő.

A mélyfekete magányban
Néha kinyílok,
Egy kíváncsi szempár
Hátha lát,
Vagy én magam is
Elkapom a
Végtelen láthatárt.

Mert közelebbről látható
Pompám s
Érezhető illatom,
S akit közeledni
Látok, annak
Mindkettőt megadom.

Mert virág vagyok
Tudatos, s tudom,
Hogy létemben
Ez vagyok,
S ez a dolgom ...

***

No.59.

Zenében elmerülve...

Az élet 92-húros hangszerén csak pár akkorddal él az élet,
Ebben van elrejtve maga a lélek,
De lehet, hogy csak azt hisszük,
Hogy az élet csak akkor élet, ha valamire visszük;
És ha véget ér a melódia,
Minek mi vagyunk a névadója,
S azt sem tudjuk, ki mind' hallja,
Pengetjük a magunk hangszerét,
De nem halljuk se számát, se szerét
Annak a hangzuhatagnak,
Miben pár akkorddal csak nekünk szólnak,
Mert vannak olyanok;
Vannak, akik énekelnek, mások csak szótlanok,
Van, kit énekelve látsz csak,
Van, akit csak zenélve hallhatsz,
Van, ki a te húrjaid pengeti,
Vagy te pengetsz, ha valaki neked is megengedi,
Hogy rajta játssz.
Zene az egész élet, ritmusra jár a léted,
De nem mindig hallható zenében leledzik az,
Mitől a zajló létünk lélegzik,
S ha hagyjuk, hogy mindig csak más pengesse életünk,
Időnk, energiánk, gondolatunk, s egész létezésünk,
Akkor sohasem halljuk meg azt a hallhatatlan dallamot,
Mit a lét e létre csak nekünk hozott létre.
Hallottad már a belső zenéd?
Felismerted már lelked ZEN⁽⁸⁾-ét?
Vagy eddig csak más tépte élet-húrjaid?
Másvalaki nyekergett tested idegvégződésein?
Volt már, ki művészín játszott rajtad?
Volt már, kin te találtál csodás dallamokat?
Ne válaszolj semelyik kérdésre:
Légy önmagad, s figyelj a zenédre!

***

No.60.

Sötétség

A sötétség rémisztó lehet,
Mert ha nem vigyázol,
Benne magadat megleled:
Mint hatalmas Rorschach-tesztben⁽⁹⁾,
Megjelenik –
Mi van a lelkedben.

Gyermek vagy?
Látod hát a szörnyet,
S mindent,
Mit az őseink is féltek.

Fiatal vagy?
Látod a semmit,
Ami benned
Valami szellemet
Felszít,
És rettegsz, de már
Nem valami szörnytől,
Hanem az egyszer örökké
Rád köszönő
Sötétségtől.

Koros vagy?
A sötétből azt hiszed: nem félsz,
De csak otthon,
Ahol minden szegletben
Ismerősség honol.

Féltem én is egykor,
Nem is kicsit,
Mert lényeket láttam,
S éreztem, bár sokan nem hiszik,
Úgy éreztem,
A hátam mögött vannak,
És ha nem vigyázok, menten elkapnak.

Álmodtam nem is egyszer,
Sötétből medve ront rám,
Maga alá teper,
Nyálas, bűdös leheletét érzem
Fülemben,
És rettegek: ilyen ne történjen életemben.

De... egy meleg nyári éjszakán
Felkerekedtem,
És vad, tomboló viharban
A közeli erdőbe

Sétálni mentem,
S csodák csodája:
Egyáltalán nem féltem.
Pedig sújtott villám mindenfelé,
Csapkodtak a bokrok,
Ágak fejem felé,
'S akárhogy képzeltem
Szörnyeket elém,
Nem nyilallt dermesztő
Rémület belém.

Büszkén tértem haza,
S hittem: volt tanulsága
S haszna.

Majd történt valami...
Pár héttel később, az eset után
Telve tapasztalattal, bátorsággal
– Tehát eléggé bután –
Megint arra tévedtem,
Ezúttal szép időben,
De most megrettentem:
Nyugodtság volt
És majdnem síri csend,
Amit nem tört meg,
Csak néhány furcsa nesz,
Mely a csendből kiszakadva
Tört rám,
S én lélekszakadva
Futottam vissza
A kivilágított városba.

Úgy találtam tehát,
Hogy a sötétség,
Ha zajos –
Nem túl irtózatos,
De ha csendes
És neszes –
Hatása félelmetes.

***

No.61.

Sorok között

Sorok között
Nehéz olvasni,
Olyan, mint
Problémát
Megoldani:

S még nehezebb
– Mondhatni –
A tettek között
Olvasni.

Mert gesztusok
Közt
Ott lapul,
Mi a szájon
Elnémul.

Mert a tettek is
Beszélnek,
S mit mondanak,
Sokszor nem szépek.

Mert sok
Ordító gondolat
Egy-egy gesztuson
Mindig ott marad.
Amit ha tekinteted
Megragad,
Egy elhangzott szót
Lefordíthat.

***

No.62.

A Szülői Szeretet

„A szeretet ereje” -
Mennyi mű van
Ezzel tele,
De fogalmunk sincs,
Mi eredete,
Honnan jön az erő
Vele,
‘S mi végre van
Oly’ fontos tere
Mindenki életébe’.

Elmondom,
Én hogy’ gondolom.
Jól vagy rosszul?
Az csakis az én gondom.
Az olvasó dolga,
Hogy meghallgat,
S esetleg,
Igazat ad.

A gyermek számára
A szülő az egész világ,
S azt hiszi, hogy
Általa az
Egész emberi
Világra kilát.

A szülő az egész
Emberiség,
Akár gyengédség, vagy
Kegyetlenség,
S az apróságba így
Ösztönként beleégeti,
'Mi emberekkel
Kapcsolatban
Életében elkíséri.

Freud barátunk jól
Látta – a tudattalan
Gyerekkor
A felnőttkori
Kínzó ösztönök
Melegágya.

S alakulhatott sorsunk
Bárhogyan az életben,
Ezen az ösztönöket
Követjük kényszeredetten.

Nincs is baj, ha
Mindezt megtehetjük,
Ha az akadályokat
Ledönthetjük,
Mik ösztöneink útját
Állják,
De ha nem,
– 'S kik e próbát ki nem
Állják –
Elvesznek, mert
Életük nem lesz
Más,
Csak a bensőjüket
Marcangoló, reményteljes
Reménytelen vágyakozó
Várakozás ...

***

No.63.

Elhagyott édes

Mindennap éhes az ember –
Ha nem is sokszor,
De legalább egyszer.
De sokszor éhezik olyanra,
Ami nem kerül mindennap
Asztalra.
Ha néhanapján
Édesre vágyik –
Válogat, hogy mire
Áhít,
S ha meglelte,
Az életnek is jobban örül,
Mert finomsággal
Veheti magát körül.

Tegyük fel, hogy kívánságod
Egy krémes:
Cukros, édes,
Alul-fölül rétes,
És már harapnál is bele
Élvezettel,
Mikor az élet sora
Elkap és elsodor,
És te arra gondolsz félelemmel:
Mi lesz, ha más
Elveszi, megeszi, vagy elviszi?

De nem, a krémes ott marad,
S vár rád, mily' jó falat.
De ha túl soká vagy távol,
Hiába tartod észben az édest;
Hiába nem eszi meg senki a krémet;
Hiába nem figyel fel rá senki;
Hiába senki teste nem emészti ...

Ott marad hasztalan,
Mert nem vár rád:
Édessége
Savanyúságba csap át,
S hiába élveznéd az ízét,
Mikor már ideje elszállt,
S még ugyan látod a színét,
Megkóstolni mégsem mered,
Mert sajnos várattad eleget,
S édessége elmúlt már,
Mert rád csak jövő,
S nem a múlt vár ...

***

No.64.

Elrepül a madár

Elrepül a madár,
Mert vár rá a látóhatár,
Melyet fel sem fog,
Míg a levegő
Tolla alól ki nem fogy.

Messze szállna,
Ha a céljára rátalálna.
Mert célja kell, hogy legyen –
Céltalanul a levegőben
Nem száguld'na sebesen.

Ha a céljára rátalál,
Lassít és alászáll,
Hogy megtegye,
Mit meg kell tennie.

Irigykedve nézzük a madarat,
Mely száll, ha kedve tartja;
Leszáll, ha úgy akarja;
A földön jár magabiztosan –
De léte ... a levegőben van.

A földön bizonytalan,
Mert irányítója a végtelen,
Melyet szemmel tarthat,
'S mert utat neki
Csak az mutathat.

A végtelen egy pontja az,
Mi útjának végét jelzi,
Ha élete így véget érne,
Keserőséggel a lelkébe'
Arra gondolhat,
Hogy egész életét
Értelmesen élte –
Mert volt irány, ahová és amerre
Ösztöne, akarata, lelke vitte.

***

No.65.

Játszunk a szavakkal

Játszunk a szavakkal,
Mint képlékeny agyaggal,
S hozzunk létre
Dolgokat –

Lássuk! Mit
Teremt a gondolat?

Játszunk a dallammal
Minden alkalommal,
Mikor azt akarjuk
Hallani,
Amit nem lehet kimondani.

Dallamtalan
Mondatokban
Az értelem
Kimondottan
Érthető,
Ám az érzelem
Csak dallamban
Tetten érhető.

Mert zenélni
Nemcsak dalolva
Lehet,
Hanem szavakkal
Játszva, miket
A rím megpengetett.

*** **

II.

BESZÉLGETÉS A VILÁGGAL

„Csak röviden és a lényegét!” – mondják sokszor, nem véletlenül ám elég gyakran indokolatlanul. Van, akit annyira nem érdekli a másik személye, hogy nem akarja hallani a mondanivalójának egyénre szabott változatát; mások türelmetlenségből követelik a tömör fogalmazást; megint mások ugyan hagyják végigfutni a történet fonalát, de pusztán azért, mert alig várják, hogy belekezdhesse nek a magukéba... Egyesek a terjedelmesebb szövegeket a hazugsággal azonosítják, mondván: *„Aki huszonnyolc szóban mondja el azt, amit tíz szóban is megtehetne, az egyéb aljasságokra is képes.”* (Moldova György). Az azonban szintén félrevezető, mikor „napjaink rohanó világára” hivatkozva követelik a rövidséget, mivel az „élet rövid”... Való igaz, nincs mindenre idő és lehetőség... ha abból indulunk ki, hogy az emberek ma már mi mindent átélhetnek – ám senki sem úgy indul az életbe, hogy minden lehetséges élményt, minden lehetséges kalandot átéljen, minden lehetséges tapasztalatot megszerezzen. Talán a fogyasztói társadalom és civilizáció öngerjesztő ösztönzése vezetett oda, hogy az egyén ma már mérhetetlenül szűknek érzi az életlehetőségeit, és mivel nem tudja rávetni magát a mindenhonnan felé ömlő virtuális élményféleségek képzeteire, így inkább akció- és élmény-sűrítvényekben veszi magához, melyek ugyanúgy kimerítik, mintha ő magam vett volna részt a készen kapott kalandokban. A sok elmetompító és az önkéntes tapasztalatszerzést mészároló médiabombázás után – ha az ember szerencsés – még talán időben felébredhet, és felkerekedhet, hogy „meglelje a saját útját”, amin járva már jól érzi magát, nem akar másokkal tülekedve mások ösvényén dugóba kerülni. A rövidség ekkor új értelmet nyer, mivel ez már nem a gyors történéseket jelenti, hanem a tartalmasságot. Aki a saját útját járja, aki megtanult a saját ösvényén haladva boldogulni, az érettségéből adódóan képes a tartalmas tömörségre – a tapasztalat szava úgy hat, mint a tű a felfűjt lufira: aprócska pontban okoz változást, mely aztán – előbb-utóbb – robbanásszerűen terjed tova. A tapasztalat nélküli éretlenség gyorsítani akar, ezért törekszik a rövidségre; az érett tapasztalatnak már nem kell rohannia, mivel nem közöl se többet, sem kevesebbet annál, mint amire szükség van.

Az emberi elmében komplett világegyetemet alkot a verbalitás, melyben egy-egy tökéletesen eltalált szóhalmaz szupernóvarobbanás-szerű lavinái teremtenek új építőköveket, melyekből új, és komplex teremtmények jönnek létre. Az aforizmák, bölcsességek és mondások világa is ilyen, koncentrált, intellektuális szellemi energiát tároló képződmények, melyek robbanásszerű hatást fejtenek ki mindenkire, akik fel tudja törni a titkukat, és fuzionálni és képes őket.

Ebben a terjedelmes fejezetben elsősorban igen rövid, aforizmaszerű versek szerepelnek, melyek talán szellemi gyutacsaként hatva új gondolatokat robbanthatnak az olvasók elméjében. És mi más vezethetné be, ha nem egy rövidségről szóló esszé.

*** **

II.1. A rövidségről jut eszembe...

*„Z annyira tömören fejezi ki magát,
hogy nála már
az értelmet is a rövidség helyettesíti.”
(FELEKI LÁSZLÓ)*

Az aforizma tulajdonképpen vitamin az élethez és a jó írásművekhez – csak kicsi kell belőle, de az kell.

Az irodalmi mű és az élet nem olyan, mint egy hatalmas festmény élvezete: az ilyen képek csak távolról szépek, közelről csúnya maszatnak tűnnek a részleteik. A legtöbb élet-kép csak távolról tűnhet szépnek – de a kép élvezetekor kinek juthat vajon eszébe, hogy a festőnek a kép minden részletét ecsetvonásokkal kellett a vászonra vinnie? Kinek jutna eszébe a vászon közvetlen közeléből élvezni a képet, ami így esetleg csak mindenféle színnel való mázolmánynak tűnhet csupán? A vásznat közelről szemlélve az egymásra halmozott színek talán semmit sem sugall arról a szépséges és harmonikus összhatásról, amit a kép távolabbról való élvezete nyújthat...

Az aforizma éppen ezért az élet és az írásművek fűszere lehet – a közelről szemlélt, vagy átélt, sokszínű eseménykáoszban egy apró szösszenet lehet, mely továbbléphet a majdani hatalmas élet-kép össz-élményének az alakításában; felvillanás lehet, mely megvilágítja az eddig megtett utat, és irányt mutathat a végkifejlet felé; a cél felé lökhet, vagy csupán segíthet megtenni egyetlen lépést, ami nem tűnik soknak vagy nagynak... ámde a szakadék szélén, vagy egy ingovány közepén nem mindegy, hogy merre próbálunk lépést tenni – mert lépni kell, akárhol is vagyunk; mozdulnunk kell, mert az ember – mint a cápa, a tenger ura – nem kap levegőt, ha megáll. Az aforizma is ilyen: apró szellemi lélegzetvétel, vagy mellkasra mért ütés, mely impulzust ad a szívnek, hogy érezzük, hogy mégis dobog, vagy elinduljon, ha megállt volna; esetleg kósza ijedtség, melyből feleszmélve elámulunk a hirtelenség vérpezsdítő erején... vagy csak apró pöccintés, mely azonban végtelen hosszú dominósort indíthat el ... Ne becsüljük le hát a rövidség és tömörség erejét, mert emberi léptékben egy apróság is sorsfordító lehet – egy rossz lépés is végzetes rohamot indíthat el, ám egy hirtelen döntés is lehet az életre szóló siker megteremtője...

*** **

A konkrét verseknél a sorszám mellé, jobb felső indexbe tett csillag(*) jelzi, hogy kiegészítő információ olvasható hozzá a IV. Fejezetben található listában.

***

no.1.

A boldogság felé

Mi az,
Mit élvezel,
S mi az,
Mit ebből
Megteszel?

***

no.2.

A bosszú illatos virága

A reménytelen vágyra
Csak egy nyújt
Vigaszt,
Ha a csalódottságra
Gonosz bosszút
Forralhatsz.
Mert nem más az,
Mint illatos virág,
Mi ellenfeled sírján
Díszelegni kíván ...

***

no.3.

A különbség szabadsága

Szabad már
Nem lehetsz;
Akarhatod,
De ne erőltess –
A világon
Szabadság csak
Annak dukál,
Ki bármiben
Különb lehet,
- vagy az is –
Másoknál.

***

no.4.

Mérték érték

A mérték érték,
Ennyi a bölcsesség;
Ez a téglá
A bölcsesség

Várának falában;
Ez az indulat
Az akart
Akaratlanban.

***

no.5.*

A pillanat szépsége

Elszalasztthatod
A pillanatot;
Mit a múltó
Alkalom adhatott;
S később
Hiába várod,
Már soha-soha
Meg nem kapod.

***

no.6.

A szerelmi bánaton túl

Létezik,
De nélkülem,
S ez nehéz
Bár, de ...
... elviselem.

***

no.7.

Adakoztok

Adakoztok,
Akár igen,
Akár nem akartok.
„Emeld az égre
Lelkes tekinteted,
És nézz, csak nézz –
Míg kipakolom
Minden zsebed!”

***

no.8.

Ars poetika

Versírásról
Sose íj;

Ha lehet
S teheted...
Inkább sírj!

***

no.9.

Arctalan

Ha nem is látod arcom,
Attól még vagyok,
S méghozzá az,
Ki egyébként
Létező egyénként
Várom, hogy szólj,
S haljam
A hangod.

***

no.10.

Az ár

Ha elégszer mondd,
Mit a másik
Hallani akar,
Hamar azt is
Mondhatod majd,
Mit szíved takar.

***

no.11.

Az élet élvezete

Az életet élvezni
Csak egyféleképp'
Lehet:
Élvezni kell,
Amíg csak
Lehet!

***

no.12.

Az élet értelme

Nem tesz jót,
Ha az ember túl
Sokat bólogat,
S bár az

Értelmes élettől
Nem lesz
Boldogabb:
Legyen értelméd,
Ezért van
Értelméd!

***

no.13. *

Boldogság

Minden boldogság
Bátorságból s
Munkából fakad,
S minek gyümölcset,
Ha nem így élvezed,
Könnyen torkodon akad.

***

no.14.

Bűvölő gyűlölet

Könnyen alakul ki
Bárkiben
A bűvöllet;
S rajongásból is
Könnyen lehet:
Őrjöngő gyűlölet.

***

no.15. *

Brain Storming Törvénye

Az élet fanyar
Ármánya,
Hogy minek
Van előnye,
Van hátránya.

De nem
Kell keseregnünk
Előre,
Mert minek
Hátránya van,
Van előnye.

Mindez
Brain Storming Törvénye.

***

no.16.

Civilizáció

A civilizáció jó:
Éljen, aki élhet,
Míg e Földön,
Ki van még,
Éppen csak elérhet.

A szaporodás szent,
Megállíthatatlan,
Míg a hely, hol
Van, lassan
Lakhatatlan.

***

no.17.

Dupla Nagy Svindli

Az élet egy trükk,
S nem más,
Mint a
DNS-molekula
Védekező
Mechanizmusa.

***

no.18.

Egy szerelem kezdetén

Naponta néha
Félre-félre nézek, s
Érezve érzem,
Hogy valamit már
Érzek...

***

no.19.

Élet = Élvezet I.

A világ szép,
Az élet élvezet;
S a többség szerint
Is csak addig tart...
Míg ők maguk
Is élnek.

***

no.20.

Élet = Élvezet II.

Az életben
Egy van, mi vezet,
S ez nem más,
Mint az élvezet.

***

no.21.

Élni az életem

Nem tudod
Mi van
Bennem,
De ahogy
Neked is –
Nekem is
Élnem kell
Az életem.

***

no.22.

Ész-kéz

Öltözöl,
Vetkőzöl,
Iszol, eszel,
Adszt és elveszel.
Nyitsz és csuksz,
Néha kapaszkodsz,
Különben felbuksz.
Használd a kezed
Sok minden másra!
Ha nem ...
Hát eszed bánja!

***

no.23.

Vörös és fekete

Vörös és fekete,
Az élet két színe:
Születés és halál,
...Neked mindkettő
Jól áll.

***

no.24.

Gyávák vagytok

Gyávák vagytok,
De nagy a szátok,
S csak arra vártok,
Hogy bátorítást kapjatok!

***

no.25. *

Igazságosság

Az igazság
Nem állandó,
S az élettől
Csak az várható,
Hogy:
Ha nem
Szerettetted meg
Magad,
Az emberek
Nem lesznek
Hozzád
Igazságosak!

***

no.26. *

Krisztina emlékének

Ha még
Lennél,
A lelkemben
Már lehet,
Nem élnél;
De már nem
Vagy,
S így lelkem
Téged soha
El nem hagy.

***

no.27.

Ma van az életed

„Az életed
Mindig csak úgy
Élheted,
Mint a mai napon!”

Adj magadnak
Minden nap
Csak pár pillanatot,
Hogy elgondolkozz
Ezen
A gondolaton.

***

no.28.

Mert lettem

Vagyok,
Mert lettem;
Amilyen
Életem van,
Azt magam
Teremtettem.

***

no.29.

Szív, Ész és Kéz

Szív,
Ész
És kéz:
Boldogság =
Használd
mindhármad,
És kész.

***

no.30.

Vélemény

Egyet csak
Azzal érthetsz,
Mely utat te
Is választanád,
... ha arra tévedsz.

***

no.31.

Verset írni

Verset írni csak
Úgy lehet,
Ha a lélek szárnya
Verdeshet,

S abba kell hagyni rögtön,
Ha gyorsan közeledünk
A Földhöz.

***

no.32.

Fekete fehér

Fehér és fekete,
Az élet két véglete;
Egyikből a másikba,
Születésből a pusztulásba
Kísér mind a kettő,
Mint hűtlen teremtmény.

***

no.33.

Vers-terápia

Verset írok,
Nem lazállok;
Ha depis vagyok,
Ezzel kompenzállok.

***

no.34.

A munka öröme

Dolgozz
Örömmel!:
Foggal –
Körömmel!

***

no.35.

A sötétség világossága

Szaporodás,
Gondolkodás,
Életben maradás;
Ez célja és értelme,
Ki mindent lát
Két kis nyíláson át.

Önmagát sosem látja,
De ezt nem is kívánja;
Vaksötét világát fenntartva
Hagyja, az embert

A világosságba',
Ki megrémül a sötétből,
A valóstól 's éppúgy véltől,
De ki nem bánja,
Hogy legfőbb gazdája
Se őt, sem önmagát
Soha nem látja.

***

no.36.

A Tudás Tudása

A tudás tudása
Annak tudása,
Hogy ismereted,
Mit tudni vélsz
Meddig érvényes,
S honnantól kérdéses.

A bölcsesség értéke
Ez' érvényesség kérdése;
Hogy a határig véd,
'S azon túl csupán
... nyíltan reméld.

***

no.37.

Beszélgetés a világgal

Míg az ember,
Mint olyan –
Ki nem hal,
Ki valóban él:
Beszélget a
Világgal.

***

no.38.

Tettetett tett-telen

A tett-telen szeretet
Nem az,
Minek mondja magát.
Mert tán'
Csak a szó az,
Mi adja
Léte okát.

***

no.39.

Énvelem

Kivel osztom meg
Az életem,
Ha nem mással,
Mint énvelem;
Mert mit érzek,
Mit tudok,
Egy sírba
Száll ... majd velem.

***

no.40. *

Háború

Hacsak teheted
Légy boldog,
S sose szomorú;
Hisz' minden
Nap egy háború.

***

no.41.

Nárcizmus

Tetszem magamnak,
S csak azért
Fejleszttem a testem,
Hogy tetszek...
Az agyamnak.

***

no.42.

Odaát

Azt hisszük
A valóságot látjuk,
Holott az csak
Paraván.
A lényeket
Mögötte találjuk,
De ha mögé
Visz a kalandvágy;
Felfedezed
Hamar:
Csak a paraván
Másik oldala az,
Mit a paraván takar.

***

no.43.

Végek

Az élet
Még nem ér
Véget,
Csak mert
Egy ember
... elmegy.

***

no.44.

A múlt tettei – a jövő ígéretei

Meggyőzőbben
Szólnak a szavaknál
A tettek,
Még akkor is
Ha nem őszinték,
Csupán
Tettetettek.

***

no.45.

Reggeli köszöntő

Süssön
Neked a nap,
Hogy még
Csillogóbban
Ragyoghass!
Nyíljon ki ma is
Virágod,
S a világ is
Élvezze,
Hogy Te látod!

***

no.46.

Klasszikusan s máképp a szerelemről

A szerelem
Két ember műalkotása,
Mégis többnyire
Csak két bolond
Ostobasága.

Nem más
Csak kíváncsiság,
Miben tetszelegve
Tetszelgünk,
S nem tudjuk
Mibe.

***

no.47.

Lélek-érvek Lényeg

Érvelni nem lehet ordibálva,
Mert így nem érthetőek az érvek,
De ekkor nem is ez a lényeg,
Mert csak erőlködik a lélek.

***

no.48.

Veszteséged értéke

Az ár,
Mit teérted
Fizettem
Az én opportunistá
Szívemben
Nagy volt;
Ámde mondhatom,
Nem akarnád,
De megkapom
Mi érte jár:
A tapasztalatot,
Mit benne ott hagyott.

***

no.49.

A szavak

A szavak csak annyit
Jelentenek,
Amennyit velük,
Veled együtt megtehetek!

***

no.50.

Édeni éték

A szőlő
Édeni éték,
Ahogy tőled kaptam,
Még kérek!

***

no.51.

A zseni átka

Egy zseni
Bármit is kitalál,
Nem tehet róla,
De ezzel –
Száz bolondot csinál!

***

no.52.

Bátor mámor

Amit teszünk,
Csak az igaz,
Amit mondunk:
Mese, ígéret,
Vagy vigasz.
A tett:
Az élet értelme,
Gyógyír
A lélek
Félszegségére;
Mert csak
Azé lehet a mámor,
Ki nem csak vágyani,
De tenni is bátor!

***

no.53.

Bűnös civilizáció

Az ember
Nagyobb biztonságban
Érzi magát
Sok ember között,
S létrehozták hát
A nagyvárost,
Hol a bűnözés is
Az egekbe szökött.

***

no.54.

Együtt játszani

Hihetetlen sziporkák vagyunk
Mi így ketten,
Te vetted a lapot, és én is vettem,
Jó együtt játszani, ez már látszik,
Tudtam én, hogy az életkedvhez,
Csak ez hiányzik!

***

no.55.

Értelem

A világon
Semminek sincs
Értelme,
Mivel maga
Az „értelen” is
Csak az értelem
Terméke.

***

no.56.

Fél-re Lépek

Félve
Lépek
Félre,
De nem
Egy egész
Párra,
Csupán csak
Egy félre.

***

no.57.

Ha ki tudnám fejezni, ...

Ha ki tudnám fejezni,...
De nem tudom:
Inkább ellehelem
Mindeneden,
És legfőképp az ajkadon!

***

no.58.

Haláli

Mint minden
Jóvágású
Hullajelölt,
Én is viccelődök
Kivégzés előtt.

***

no.59.

Hazugság I.

A hazugság ima,
Mely oly'
Világot teremtene,
'Mi ha létezne,
Teremtőjének
Tetszene.

***

no.60.

Hazugság II.

Igazad van,
Mert szeretlek;
Igazad van,
Mert megvesztegettek;
Igazad van,
Mert erősebb
Vagy nálam,
S többnyire
Ezek bújnak meg
Minden
Hazugság-csomagolásban.

***

no.61.

Hazugság III.

Nem kell
Hazudnod nekem -
Ha a valóság
Nekem tetsző
Oldalát mutatod:
Bármit akarsz –
Készséggel elhiszem,
És megteszem.

***

no.62. *

Hazugság IV.

Mondják:

„A hazugság
a gyöngék fegyvere.”

S teszik ezt azért,

Mert hiszik -

„Az igazmondásnak
Van ereje.”

De mindez csak

Annak jele,

Hogy az igazságot

Irányukban érzik erőnek;

Akinek igazat kell mondani

Kötelességszerűen

Az gyenge;

Mert a hazugság lehetősége

A hatalom;

S így a gyöngék

Egyetlen mentsvára

Ha a „zsarnok igazság”

Uralkodik a tudaton.

***

no.63.

Hazugság V.

Művészet,

Szépség,

Szerelem –

Hazugság nélkül,

Nem létezne

Egyik sem!

***

no.64.

Hazugság VI.

Amit ma hazudsz,

Holnap már

Igaz lehet;

Ha elhiszik,

Valós világot

Is megteremthet.

Mert:

A hazugság

Egy ÉPP NEM igazság,

A hazugság
Egy ÉPP HASZNOS igazság,
A hazugság
Egy ÉPP HATALMAT ADÓ igazság,
A hazugság
Egy ÉPPEN SZÉP igazság.

***

no.65.

Hazugság VII.

A hazugság néha
Annak sem árt,
Ki elhiszi,
Mivel az elhívő
Is csak hitét tettet;
Ki hazudik
S hiszik,
Hát tegye,
Mert hagyják
Hogy teheti.

***

no.66.

Hazugság VIII.

Az igazság
Mindig csak az,
Mi nem kell,
Hogy valós
Legyen,
'S lényege,
Hogy azt hisszük:
IGAZ!

***

no.67.

Hiány, mi fáj

Nehéz nem gondolni Rád,
Mikor hiányzik
Vibráló aurád,
És hangod csengése
Is gyakorta jól esne,
Mert vagyok én és vagy Te,
Kettőnk között a Sors Kerítése
Hosszan húzódik,
De karunk addig nyújtózik,

Míg áthidaljuk a távot,
És csillanó szikrákkal
Pattogva
Zuhanunk egymás karjaiba.

***

no.68.

Hit-parancsolatok

A Tudás Fájáról
Ne egyél,
Kreatív gondolatgyár
Ne legyél,
Ahogy hallod
Úgy hidd,
S mindent úgy vegyél,
Ahogy mondom,
Úgy tegyél.

***

no.69.

Imádlak

Imádlak, imádlak,
de akkor is csak
egy szemét vagy.

***

no.70.

Remélem alszol ...

Remélem, alszol már,
Remélem, szép álom vár.
Aludj, ha szemed már
Majd leragad.
Aludj!
Remélem szép álmod lesz,
Olyan szép,
Mint Te magad!

***

no.71.

Reméltem megérem

Reméltem,
Még megérem,
S kaptam,

Bár még
Nem értem;
Valami bizsereg
már régen,
De jó így nagyon,
Érzem!

***

no.72.

Rímgyógyszer

Van probléma,
Mit megoldani,
Ha már magam
Nem bírok,
Fogom magam
S inkább
Verset írok.

Rím és ritmus
Problémát
Meg nem oldanak,
De néha elmondják,
Mit szavak
El nem mondanak.

***

no.73.

Sajnos...

Sajnos lényed
Erotikája
Kerített hatalmába,
S hatalma zárna
Rabigába,...
Ha vágynálak;
S jobb így tán,
Ha nem látlak.

***

no.74.

Tévedés

Olyannyira
Tévedések hálójában
Létezünk,
Hogy többnyire

Még abban is
Tévedünk,
Hogy miben tévedtünk.

***

no.75.

Tudattalan sebek

Vannak soha
Be nem gyógyuló
Sebek,
Miket olyanok
Ejtenek,
Kik ennek
Tudatában
Sincsenek.

***

no.76.

Mire nem jó a szó

Van, mire nem jó a szó;
Van, hogy semmire,
Csak játszani jó;
Kevés az olyan,
Ki ezt érti,
De tán meglelni
És megtartatni őt...
Biztosan megéri.

***

no.77.

Veled Neked

Szeretnék
Veled,
Együtt
Örülni
Neked!

***

no.78.

Rang- és kor-kór

Ha már van elég korod,
És hozzájön még
Szerzett rangod,

Meglátogat egy illúzió,
Miszerint vagy már
Olyan mindentudó,
Mi tapasztalatból
Következik,
Még ha benned,
Semmi efféle
Nem is rejtezik.

***

no.79.

Érzéketlen szerelem

A szerelem vak,
De nemcsak az:
Olyakor biz' még
Süket is,
És emellett még
Igen gyakran:
Normális
Szaglása sincs!

***

no.80.

Ravasz róka?

Ha a róka
Ravasz volna,
Ő élne biz'
Benn az ólba',
A kutya meg
Kint a lyukba!

***

no.81.

Testbeszéd

A kezemet nézd(!),
A számmal csalok;
Kézzel teszek,
Szájjal hazudhatok.
Te is tégy így,
Mert csak annak hihetek,
Amit a testedre írva is
Láthatok, 's észrevehetek!

***

no.82.

Nemek arca

Nem biztos, hogy
A nők, vagy
Akár a férfiak
Tudják egymásról,
Hogy mikor 's mit akarnak.
Egy van tán csak,
Miben azt
Hiszik, biztosak:
Hogy a másik
Féltől, ők maguk
Mit várnak.

***

no.83.

Hordd el magad!

Aki kívülről
Hordja magán
Saját magát,
Annak gyakran
Meg kell mutatnia
Másoknak magát;
Mert ha nem tenné,
Maga sem hinné el,
Hogy önmaga
Elől, a külseje
A rejtekhelye!

***

no.84.

Ha mondod, mit tegyek ...

Ha megmondod,
Mit tegyek,
Nem érdekelsz,
'S elmegyek;
Mert ha tudod
A miértet,
Akkor valamit
Nem értek.

Ha megmondod,
Mit tegyek,
Szemedben
Önállótlan leszek,
És arra gondolok,

Hogy tudnom
Kéne, mit
Nem tudok,
'S míg Te a
Fénybe mégy,
És csak a ködben
Bolyongok...

***

no.85.

Szolgálat

Gyakorta, a
Szolgálat
Csupán csak ürügyet
Szolgáltat,
'S csak önzőségünk
Takarása,
Az irányítás
Akarása.

***

no.86.

Tökéletes házasság

A tökéletes házasság-vágy
Csak akkor hihető,
Ha a hozzátartó út
Egyetlen állomása NEM
A tökéletes esküvő!

***

no.87. *

Szeress, mint állat!

Szeretünk
Állatok lenni;
Ezért szeretünk
... szeretni!

***

no.88. *

„... az ég madarai...”

Vágyakozva nézem az eget;
Nem Istent - egy madárt kémlelek,
Ki nem tudja azt,

Mit én tudok,
S tudja azt,
Mit nem tudok:
Hogy bármennyire is
Vágyakozhatok,
Saját erőmből
Repülni nem fogok.

***

no.89. *

Előre a múltba?

Ha előre tekintve is
Csak múltadat látod,
Ne csodálkozz,
Ha egyszer csak:
Jövőd sem találod.

***

no.90. *

A 'merő' élet

Az élet ismerői
Az élet merői,
Kik túllépnek
A megöregedni vágyó
Jövővárás bénító
Kényszerén,
És megmerülni
Mernek a
Pillanat szülte
Káosz kavargó
Örvényén,
S nem kell,
Hogy ismerd
Az Életet,
Elég, hogy tudd:
Mi elég jó neked!

***

no.91. *

Szabad bolondok szerencséje

Ha kimondod,
'Mire néha
Sokan csak
Gondolni mernek,

A legnagyobb
Szerencséd az lesz,
Ha ezért csupán csak
Bolondnak néznek!

***

no.92. *

RemÉlj!

Ahhoz,
Hogy remélj
Az kell,
Hogy élj!

***

no.93. *

A görnyedőért

A görnyedt öregember
Legfőbb kínja,
Ha a fiatal,
Nagy segítőkészen
Kiegyenesíteni akarja.

***

no.94. *

Az igazság – az elefánt – és mi

Az igazság,
Az elefánt,
Amit ha
Körbeállunk,
Ugyanannak,
De mégis
Másnak látunk.

Nem kell sok
Mások igazában
Kétkedni,
Elég ahhoz
Csak annyi,
Hogy ők
Nem vagyunk...
...mi!

***

no.95. *

Emberséges rabszolgaság

Ha leigázol,
Hát leigázol;
Ha monddod,
Hogy teszed, úgy
Meg nem alázol;
De ha magad
Áldozatnak mutatva,
Kötelességből
Kötsz szoros gúzsba,
Olyat veszel el,
Mit meg nem
Tarthatsz;
Tárgy-rabszolga
Emberségből
Nem osztózhat!

***

no.96. *

Az ember rosszkedvében teremtette Istent

Ember számára
Ember az Isten;
Hívó számára
Nincs lét,
Csak hitben;
S mikor az
Ember undorodik
Ember voltától,
S erőt merít egy
Isten-oltárból,
Nem ember ő már,
Hanem Isten,
Emberlétnek előtte
Értelme nincsen!

***

no.97. *

A rossznak rossz még nem jó!

Valóban jó lenne,
Ha a világ úgy
Működne,
Hogy a rossz
Számára rossz
A jó jósága lenne!

***

no.98. *

„Fac et spera!”

Cselekedj
És remélj,
De azért
Ne máról
Holnapra élj!

***

no.99. *

Duplalázás

Kétszeresen győz,
Ki önmagát
Győzi le;
No, de a nyereményt
Ki kapja?
Nem más,
Mint ellenfele!

***

no.100. *

Jogfosztás ≠ Jogos fosztogatás

Aki jogával él
Nem követ el
Jogtalanságot,
De hány
Erkölcstelenség
létezik, mire
Ezen elv
Szolgáltatott okot!?!

***

no.101. *

Rém-Erény

Ha elkerül
A báj,
Bővelkedhetsz
Erényben,
De bosszankodva
Látod majd
A tobzódást,
Mit a szépek
Művelnek
Bájos
Erénytelenységben.

***

no.102. *

„de szuper!”

A segítség
Felülről jön,
Bár gyakran
Nem más,
Mint
Derült égből
Villámcsapás.

***

no.103. *

Csalás-ellen-csalás

Csalás szüli
A csalást.
Akár hatás
Az ellenhatást.

***

no.104. *

Ingováromány

Ha kemény út
Is van még
Előtted,
Ne aggódj:
Az ingoványosnál
Csak sokkal jobb
Lehet!

***

no.105. *

Nyűvészlelkek

A szükség
Művészetre tanít,
De ettől sok
Művész még
Csak leginkább
A panaszkodáshoz
Konyít.

***

no.106. *

Dicső-segg

Igaz, már
Késő a
Dicsőség a
Halál után,
De előtte
Bizony könnyen
Az ember
Fejébe száll.

***

no.107. *

Ami sors, az sors

Istenre és
A sorsra
Bízni mindent
Nem más,
Mint
Feladni
És hagyni a
Francba az
Egészet!

***

no.108.

A dolgok értéke

Akkor
Derül ki
Valami
Értéke,
Ha egyszer csak
Temérdek
Sok van
Kéznél belőle.

***

no.109.

Életfa

Mindenkit
Tarthatunk
Gyümölcsfának,

Bár sokan
Nem érik meg,
Hogy gyümölcsöt
Hozzanak.

***

no.110.

A „bók-egyenlet”

Rossz
Embertől
Bókot kapni
= Sok jó
Ellenséget
Szerezni;
Pedig a
Bókot szeretni
≠ Rossznak lenni.

***

no.111.

Eredendő féltékenység

Isten féltékeny
Az Emberre
– Nem csoda,
Hisz’ teljességgel
Tőle függ léte,
‘S még
Akkor sem
Biztos létezése,
Ha hű hívője
Őszintén hisz
Benne.

Mi magunk sem
Örölnénk neki,
Ha tudnánk,
Hogy pusztá
Létezésünk csak
... más találta ki.

***

no.112.

Véletlen vs. Sors

A Véletlen
Nagyobb Úr,
Mint a Sors;

Hatalmasabb,
Bár hatalmat
Sosem birtokolt.

A Sors csak
Pusztá karikatúra
A Véletlen
Poros
Lábnymában
Kúszva.

***

no.113.

Igazi szerelem

Te vagy az
IGAZI –
Csak Téged
Kerestelek;
Te vagy nekem
Az egyetlen...
Míg úgy érzem
Szeretlek.

***

no.114.

Tartósított boldogság?

Tartósan az
Ember
Boldog nem
Lehet,
Hisz' azt
Sem bírja soká',
Ha mindig
Csak süteményt
Ehet.

***

no.115.

Panasz, mint megoldás

Ha van
Időd
Panaszkodásra,
Úgy van
Időd a
Megoldásra!

Van azonban
Kinél
A panasz,
Mint megoldás
Beszél.

***

no.116.

Népszerűségesség

‘Ki népszerű,
Az nem kell,
Hogy lopjon;
Elég tőle
Csak, hogy
Egy „KÉREM!”-et
Mondjon.

***

no.117.

A létezés lényege

Valami nem
Attól lesz,
Hogy hiszünk
Benne;
Sem attól,
Hogy rá
Szükségünk
Lenne –
Valami attól
Van és létezik,
Hogy ha nem
Hiszünk benne,
‘S nincs rá
Szükségünk...
Attól az
El nem tűnik!

***

no.118.

Isten-tévedés

Ha Istenben
Csak hinni
Lehet,
Istenítsük
Hát mind
A tévedéseket?

***

no.119.

Istenember

Emberek nélkül
Isten nem
Létezik,
Hisz' emberek
Azok, kik őt
Képzelik.

***

no.120.

Isten, a Világ-talan

Ha Isten a
Világ, és
A Világ Isten,
És vagyunk
Mi,
Semmiből
Teremtetten...
... Hogy lehet,
Hogy mi a
Világban létezünk,
De Istenre
Magára
Semmi jel't
Nem lelünk?

***

no.121.

Életpénz

„Ez a
Munka nem
Én vagyok” –
Mondom, mikor
Panaszkodok...
Bár, ha
Jó pénzt
Kapnék érte,
Tán' magam'
Is adnám
Cserébe!

***

no.122.

Az „itt és most”-törvénye

Az ember
Évtizedekben
Mérhető léte
Nem más,
Mint az
„Itt és Most”
Végső tétje;
Mert
Mindenkinek
Csupán az
Fontos,
‘Mi vele
Történik „ITT”
És „ÉPP MOST”.

***

no.123.

Szabad szerelem

Légy olyan,
Amilyen,
Ezért
Szeretlek;
Utáld magad
Bármért,
Semmiért meg
Nem vetlek.
Mellettem
Szabad lehetsz,
És teljesen
Önmagad,
Csak ne
Dobj el,
‘S hallhassam
Hangodat!

***

no.124.

Művészin hazug valóság

A művészet
Néha
Nem más, mint
Mézes-mázás
Hazugság;

‘S időnként
A hazugság
Sem más,
Mint Művész
Alkotott,
Valóság.

***

no.125.

Önalkotott művész-istenek

Nem vagyunk
Mások,
Mint önmagunkat
Teremtő,
Önalkotott
Művészeti
Alkotások;
Van, ‘melyikünk
Csodálatra, s
Vitrinbe való;
Van, ‘ki fantáziált
Bóvli, s így
Sutba dobandó...
Ám senki sem vitatja
A jogot, mit a
Természet RÁNK,
Istenségekre ruházott.

***

no.126.

Szárnyaló galamblélek

Nem számít
Semmit, hogy
Galamblélkű
Vagyok – ha
Akarok,
A magasban
Szárnyalhatok!

***

no.127.

Az önismeret vad is lehet

Ha még sosem
Voltál vad és
Dühös...

Nem ismerheted
Magad,
Mivel, ki vagy,
Meg csak úgy
Tudhatod,
Ha ismered
Mindenestől
Minden
Indulatod!

***

no.128.

Fagyos vágy

Kellessz nekem,
Mint télhez
A hó,
Mint fagyos
Hancúrhoz
A hógolyó!

***

no.129.

Sárban szárnyaló ólommadár

Ez vagyok én:
Ólommadár,
Sárban verdeső,
Többszörösen
Visszaeső
Beléd eső!

***

no.130.

Fuldokló vágy

Mi más a
Szerelem,
Ha nem
A révület,
Hogy levegőt
Is alig...
Alig kapok
Nélküled!

***

no.131.

Többnyelv-nyű

A többnyelvűnek
Is csak egy
Nyelve van;
Koponyájában
Csak egy
Elme van;
Első nyelve egy,
Még ha több
Anyja is van...

Hogy' érnék több
Embert, még
Ha több nyelvet
Is tudok?
Hogy' mondhatnék
Többet, ha ki
Egyszerre, csak
Egyet
Mondhatok?

***

no.132. *

A szent eszköz

Ha az eszközt
Szentesíti a
Cél,
Úgy mindenki
Szent, ki valaha
Élt.

***

no.133. *

VÉG-eredmény

„A végeredmény
Koronázza meg
A művet”;
Sok hatalmasnak
Azonban
A korona
Jelentette
A véget!

***

no.134.*

Szél-v-ész

A lassú sietség
Lényege, hogy
‘Mit teszünk
Minél előbb
Kezdjünk bele.

***

no.135.*

Az igaz vég

Legyen
Igazam...
Még ha ezért
Minden is
Odavan!

***

no.136.*

Akaratod akarod

Legyen meg
A TE
Akaratod...
HA ‘mit ÉN
Akarok,
TE is
Akarod.

***

no.137.*

Úttörők

‘Ki erővel tör
Magának utat,
‘Gyakran győz,
Bár rossz
Példát mutat.

***

no.138.*

Öröklött erkölcsök

„Minden erény
Alapja a szülők
Íránti tisztelet”...

No, de akkor,
Az árvák, mind
Erkölcstelenek?

***

no.139. *

Illanó villanó villám

„A villám villan”,
Majd, mint
A villám
Elillan...
De addig
Bizony nagyon,
De nagyon
Nagyon ott van!

***

no.140. *

Szerencse remény

Ha tudod,
Mit akarsz,
Nem is kell
Szerencse;
Míg sokaknak
Persze,
A szerencse
Az egyetlen
Reménye.

***

no.141. *

Szerencsevárás

Bátrakat segít
A szerencse,
Ha a kínzó
Szerencsevárás
Kedvük nem
Szegette!

***

no.142.

Részvét Részvény

Sok ember
Gonddal válogat,
Hogy ki' felé mutasson

Szánalmat,
S nagyobb
Örömnék érzik,
Ha egy szerettük
Szíve vérzik;
Mert egy ismerős
Fölött szánakozva
Részvétük nincs
Eltékozolva.

***

no.143.

Hála-Tolgatás

Ha nem vagy hálás,
S ezt felróják,
Ne feledd:
A jótéteménnyel
Lehet,
Hogy csak
Ártottak neked.

***

no.144.

Ön marcangol?

Az önmarcangolás
Néha pusztán...
Tevékeny vágy
Más kényeztetése
Után.

***

no.145

Bűntétemény

Némely nagyság
Csak azért
Bűntelen,
Mert alkalma
Sincs, hogy
Kedvére vétkezzen.

***

no.146.

Nevet-tetés

Az ember
Inkább
Nevet vált,
Mint viselkedést
Változtatna,
Mert fontosabb
Neve hangzása,
Mint tetteinek
Hatása.

***

no.147.

Védtelen véletlen

Az óvatosság nem
Védelem az életben,
Mivel könnyedén
Kijátszhatja egy
Csekélyke véletlen!

***

no.148.

Hibábáskodás

Nincs oly'
Jellemhiba,
Miből viselőjének
Idővel ne lenne
Haszna.

***

no.149.

Tanácsalás

Jó tanácsból
Mindig több van,
Mint kéne,
S boldogan
Adunk – annak is,
Ki nem is
Kérte.

***

no.150.

Gyónáskálódás

A napi jócselekedet
Néha nem más,
Mint a holnap
(vagy tegnapi)
Bűn miatti
Gyónás.

***

no.151.

Dicséretlenség

Biz' az öndicséret
Mindig büdös,
Ám mindig
Csak más
Érzi, s ez nem is
Különös.

***

no.152.

Hízelégedetlenség

Ha hízelegnek
Csak egy a gond:
Nincs senki,
'Ki újat mond!

***

no.153.

Szellemetlenkedés

Sok ostoba,
Ki néha
Szellemes,
Menthetetlen'
Azt hiszi:
Ettől lesz
Eszes!

***

no.154.

Szeretnekségünk

Mindent jogosnak
Érzel, bármily
Eretnek,
Ha balgán
Úgy hiszed:
Elfogadtak 's
Szeretnek.

***

no.155.

Érzelmesterkedés

Tagadd,
'Mit érzel,
Ha tudod
'S mered;
'Mit nem
Érzel –
Úgysem
Tettetheted.

***

no.156.

Vágyvetés

Szeretnénk
Megkapni
Minden
Álmunkat,
Bár aligha
Ismerjük
Temérdek
Vágyunkat.

***

no.157.

Hibázis

Bárkiből válhat
Tudós vagy
Zseni,
Legtöbb tartós
Hibánk marad
Jellembeli.

***

no.158.

Érdemtelenkedés

A világ mindig
Többnek vette
Az érdem látszatát,
Mint kellett
Volna rendesen:
Az érdemet
Magát.

***

no.159.

Hiszemtelenség

A „Valószínű” és
„Lehet”, ‘s
Az „Azt hiszem”
Is kedvesek,
De rögtön
Utálatossá válnak,
Ha bizonyásgról
Prédikálnak!

***

no.160.

Halhatalom

Ha már nem
Számít semmit:
Élsz-e vagy halsz,
Más élete
Felett is
Hatalmat kapsz.

***

no.161.

Tökéletlen szépség

A tökéletes szépség
Kevésbé vonzó,
Mint a befejezetlen,
A nem kész... mert
Továbbgondolható!

***

no.162.

Érdekes Erények

Erény és érdek –
Egyik ok,
Másik palást;
Így vagy úgy,
De általában
Takargatják
Egymást.

***

no.163.

Udvariállás

Az udvariasság
Hasznát
Akkor láthatod,
Ha viszonzását
A másiktól
Csak később
Várhatod –
Nem árt tehát
Mindig
Udvariasnak
Lenned, még
Akkor is, ha
Éppen ehhez
Nincs is
Semmi kedved.

***

no.164.

Félreérthetés

„Ugyanolyan” és
„Ugyanaz” –
Mennyire más a kettő!
Ha pusztán ezt
Tudjuk, megértjük:
Minden félreérthető.

***

no.165.

Tudásítás

Ha tudsz
Valamit,
Hát nem

Onnan tudod,
Hogy elfogadtad
Rég, s soha
Kétségbe
Nem vonod!

***

no.166.

Dicsér? Tessék!

Ha dicsérnek
Téged,
Légy résen;
'S néhány
Dicsérettel
Viszonozzad
Szépen!

***

no.167.

Hasznos haszontalanság

Hibáját
Csak akkor
Vallja be
Az ember,
Hogyha ehhez
Valami
Nagy hasznót
Rendel.

***

no.168.

Dics-érték

Semmi sem érték,
Míg meg nem
Dicsérik,
S csak attól
Lesz kedves,
Ha dicsfényben
Fürdetik.

***

no.169.

Szerénységessége

A szerény, 'ki bókot
Elutasít – elárulja
Magát hamar;
Mert kiderül:
A dicséretnél
Sokkal szebbet akar.

***

no.170.

Veszett szerelem

Olyannyira
Szerettelek,
Hogy észre sem
Vettem, 's már
Elveszítettelek.

***

no.171.

B.ölcseS.ség

A bölcsesség
A léleknek
'Mi egészség
A testnek...
Egyiket
Sem kapja,
Ki nem tesz,
Csak tesped!

***

no.172.

Tettel leszel

A bölcsesség felé
Nagy lépést
Tettél,
Ha tudod, hogy
Mit, 's
Főképp: miért
Tettél.

***

no.173.

Váltáskárosodás

A váltás mindig
Kényelmetlen,
Zavaró és rossz;
Az ember tart
Az újtól, még
Ha jót is hoz.

***

no.174.

Korhatártalanság

Öregedve
Nem biztos,
Hogy több lesz
Az ember,
Csak azt
Tudni, hogy
Kevesebb lesz
Sok-sok
Felesleggel.

***

no.175.

Csapodármány

Ha úgy hiszed
Sikerrel
Csaptál be
Másokat,
Tanulnod
Kell
Az életről
Még sokat.

***

no.176.

Meghálás

Hálás voltam...
Vagy csak
Azt hiszem?
És csak tettem,
'Mi kötelességem?

***

no.177.

Gazságosság

Néha csupán
Úgy ismerheted meg
Az igazságot,
Ha nem felfeded,
Hanem kibontakozni
Hagyod a már
Nyilvánvaló, de
Rejtőzködő
Gazságot.

***

no.178.

A gyenge bűn

Kinek ereje
Van rosszhoz,
Nagy tettekre is
Képes,
Mert a gyengeség
Néha súlyosabb bűn
Az erénytelenséghez
Képest.

***

no.179.

Erényesetlenség

Ha van hibád
Mivel nem tudsz
Mit kezdeni,
Hajlamod lesz
Erénynek tekinteni.

***

no.180.

A jó túlsó oldalán

Ha látványos hibád
Végre mégis legyűrted,
Ember légy talpadon,
Hogy a ló hátát megüljed!

***

no.181.

Szenvedéslény

Az ember
Gyakran tetszeleg,
Mint csálhatatlan
Észlény,
Ám 'mi tetteire
Rábírja,
Csak múló
Szenvedély.

***

no.182.

Szamárfüles gondolatolvasmány

Többet olvass
Gondolatokban,
Mint szépen
Nyomtatott lapokban;
'S bár ettől
Nem leszel boldogabb,
Megérted majd:
Más m'ért sokkal
Bolondabb.

***

no.183.

Önkontrolló

Amint megtaláltad
Az igaz szerelmet,
Az önkontrollod szépen
Búcsút int neked.

***

no.184.

Meleg baráti...

Az igaz barátság
– ha úgy vesszük –
Szerelem, mely
Férfi 's férfi,
Nő 's nő között,
Szex nélkül terem.

***

no.185.

Kedveltelttség

Attól, hogy tudod,
Mi az, mi jó
Neked,
Nem feltétlen
Lesz még
Felhőtlen
Jó kedved.

***

no.186.

Illemetlenség

„Illem” – az ember
Farkas-törvénye,
Ha farkas vagy
Csak akkor...
Szarhatsz
Az egészre.

***

no.187.

Háromkirályok

A három fő
Hatalom
Az emberi
Életben:
Jó ‘s rossz
Hangulat,
‘S persze –
A véletlen.

***

no.188.

Ismereteselegesség

Ha ismerni
Akarsz, azt
Nézd, mit
‘S hogyan
Teszek;
‘S ne szavaim,
Se vélelmeim
Szúrjanak csak
Szemet.

***

no.189.

Évedések

Bármennyi éves vagy,
Annyi még nem
Voltál, 's
Annyi évesen még
Semmit sem
Tapasztaltál.

***

no.190.

Képességtelenség

Némely dolog
Egyeseknek
Pusztán azért
Vészes,
Mert megtenni,
Vagy elérni
Nem meri,
'S nem is
Képes.

***

no.191.

Ólutasága Jósága

Kiben nincs erő
A „rosszaságra”,
Igazán jó is
Alig lehet,
'S jószágot is
Csak gyengeségből
Vagy lustaságból
Tehet.

***

no.192.

A bátorság nem „mutiból” készül...

Akkor vagyunk
Igazán bátrak,
Ha megtesszük
Úgy is, ha senki
Nem láthat.

***

no.193.

Bűnbábaskodás

A megbánással
Nem hozzuk helyre,
Mit bűnünk
Eredményezett,
Csupán kerülni
Igyekszünk,
Mit a büntetés
Jelenthet.

***

no.194.

Ígérettenet

Mi is az ígéret?
Semmi más,
Mint remény,
Mit ha nem
Kísér félelem,
Célt érnie
Nincs esély.

***

no.195.

Látom, ha hiszem

Ha tudod,
Mi érdeked,
Jobbal látsz
Mindent,
Sőt még
Olyat is,
Mi valójában –
Nincsen.

***

no.196.

Ész-elégtelenség

Ész mindenhol
Van, ritka
Ahol nincsen;
Ám ereje
Sokszor kevés,
Hogy szívét
Megintsen.

***

no.197.

Bűntelenkedés

A megbánó bűnös
Értékesebb,
Mint a bűntelen –
Mert ez tapasztalatlan
És féktelenebb.

***

no.198.

Hálaskálódás

Nem szereti
Jótevőd, ha
Túl gyorsan
Vagy hálás –
Mert sebtében
Viszonozni jót
Valóságos bántás.

***

no.199.

Odaadogatás

A büszke adakozik –
Tartozni nem szeret;
A hiú a fizetést
Kerüli –
Hacsak lehet.

***

no.200.

Esztelen jóság

Sok jó ember
Azért jó,
Mert sok
Rossz esik vele,
Míg ha túl
Sok jót kapna –
Tán elmenne
Az esze!

***

no.201.

Bátraké, aki nyer

„Bátraké a
Szerencse”, s
„Aki mer,
Az nyer”,
Oly’ igazak,
‘S a gyávaság
Dicsőséget
Sose nyer.

***

no.202.

Hinni tudni érdemes

Sose
Lehet
Tudni,
Hogy mit
Érdemes
Tudni;
Ám
Mindig
Kell tudni,
Mit kell
S lehet
Hinni!

***

no.203. *

Egyéb hülye kérdés?

„Egyéb hülye
Kérdés?”,
„Egyéb hülye
Javaslat?”
Sok vita helyett,
E két mondat,
Elég sokat
Jelenthet ‘s
Mondhat.

***

no.204. *

‘Me’ fussa!’

Van, ki nem
Tudja,
Sok újjgazdag
Mért bunkó
‘S buta;
Hofi Mester
Tudta;
Válasza
Csak ennyi
Volt: „Hát
Azért,
‘Me’ fussa!’”

***

no.205.

Eltököltség

Úriember szintúgy
Akarja a szexet,
De tud még
1000 más módot,
Hogy’ élvezzük
Az estet ‘s testet.

***

no.206.

Harc-Ok

Mielőtt harcba
Szállnál vala(m/k)iéért,
‘(M/K)it szíved
Régtől vágyott,
Vizsgáld meg:
‘Kinek birtoka
Most, nyert-e
Vele boldogságot?

***

no.207.

Isteneket félni

Jobb megijedni,
Mint félni,
‘S istenekben

Csak
A túlvilágon
Hinni.

***

no.208.

Hit' térít ő

Erősebben
Hisz a hívő,
Ha hite
Mellett
Hittérítő.

***

no.209.

Láng-Ész-Kerék

A lángész
Hajtja
A Világ kerekét –
Bár ritkán
Gyűjtja így be
Az otthon
Melegét.

***

no.210.

HumorérTék

Ha egy vallás
Értékét kérded,
Ne a mártírok
Kínját mérjed;
Hanem azt nézd
Hogy a hívő tömeg
Mennyit mosolyog
'S nevet, misére
Menet 's jövet.

***

no.211.

Hiszen hiszed

A babona
Minden hit
Mértékegysége,

Mely viszont
Csak akkor
Hat ránk,
Ha hiszünk
Benne
Balgán.

***

no.212.

Énvelem

Kivel osztom meg
Az életem,
Ha nem mással,
Mint énvelem;
Mert mit érzek,
Mit tudok,
Egy sírba
Száll, majd velem.

***

no.213. *

Vice versa

Azt mondod,
Hogy a szójáték
Jó játék, mint
Gyenge elmék
Fegyvere?
Hát, szerintem
Éppen fordítva;
Ha nem hiszed,
Vitatkozhat
Ordítva!

***

no.214.

Nyílik a ...

Oly' szépen cseng
A reklámdal
A fülemben,
Hogy állandóan
Kinyílik
A pénztárca
A zsebemben.

***

no.215.

A sötétség világossága

Szaporodás,
Gondolkodás,
Életben maradás;
Ez célja és értelme annak,
Ki mindent lát
Két kis nyíláson át.

Önmagát sosem látja,
De ezt nem is kívánja;
Vaksötét világát fenntartva
Hagyja az embert
A világosságba',
Ki megrémül a sötétől,
A valóstól 's éppúgy véltől,
De ki nem bánja,
Hogy legfőbb gazdája
Se őt, sem önmagát
Soha nem látja.

***

no.216.

„Az ember legjobb barátja”

„Az ember legjobb
Barátja” – a világ nagy
Hazugsága:
Mert ki barátját
Becsüli, pórázra
Nem köti,
Nem pitízteti,
S pláne ki nem
Herélteti...

***

no.217.

Szeretet-tett

Ha azt akarod, hogy
Szeressenek: ne mond,
Ne kérd, hogy
Hízelegjenek!

Tedd csak azt,
Mit igazán szeretsz,
Mert azt lehet csak
Szeretni, ki igazán
Szeret élni...

***

no.218.

„Mit akar a nő?”

FREUD kérdezte:
„Mit akar a nő?”.
Nem volt válasza,
Bár igazán nem
Meglepő!
A nő egyet akar:
Mindig mást!
(‘S pláne nem
Folyton
„Papás-mamást”!)

***

no.219.

„Maradjunk barátok!”

„Maradjunk barátok!”
– Mondja az egyik.
Mire a másik:
„Miért, azok voltuk
Eddig?”

***

no.220.

Bevezetés, trágyalás...

Bármi’ rosszul
Indul napod,
Mindig véd
Eszedbe:
Hogyha „szar”
A kezdet, az biz’
„trágya” is egyben!

***

no.221. *

Koldus-jelszó

„Bárhol találkozol
Bárkivel,
Jóságra mindig
Van alkalom” –
Seneca óta ez
Koldus-jelszó,
Városi forgalmas
Utcákon.

***

no.222.

Mi teszi...?

Gyakorlat teszi
A mesterit;
Az „éppen elég”
A középserűt;
Szerencse ‘s pénz
A népszerűt.

***

no.223.

Tan-ár

A gyakorlat ugyan
‘Jó mesterré’ tesz;
‘Jó tanárrá’ mégis
Csak ...
Az emberszeretet!

***

no.224.

Vagyon, ami vagyon

A gazdagsággal
Élni kell, s nem
Visszaélni;
De akárhogy is:
Előbb – meg kell
Azt szerezni!

***

no.225.

Egészséged gazdagítsd!

Inkább egészséges
Lennél, mintsem gazdag?
Azt hiszed tán'
Gyógyszert, orvost
Bárhol ingyen adnak?

***

no.226.

Húsvét napján, a kis tó partján...

Mosolyod lesz
Oly' vidám,
Mint hancúrozó
Napsugár,
Harmatcsepp-függönyön át,
Sugárzod lényed
Szép tavaszát.
Ha mutatod
Jókedvedet,
Adok hozzá
Szivárvány-cseppeket!

***

no.227.

Befejező Kifejezés

Áhítat-félétől
Megmeredve,
Bénító kéjben
Eltemetve
Kavarog a sok-
Sok gondolatnyi
Forgatag, mi
A káprázattól
Megriad,
S kifejeződésért
Kiáltva
Torpan meg
A létezés
Alacsony kapujába',
S ott érzelemmé párologva,
Kéjelegve sóhajlik át
Jóleső mámorokba.

***

no.228.

Tettleges szeretet

A kapcsolatot
Annyit ér neked,
Amennyit teszel
Érte,
És ha tettel,
Érezned kell,
Hogy - bármit is,
Mindezt megérte.
Szavakkal szeretni...
Persze könnyű lehet,
Ha az ember éppen
Mást akkor nem tehet,
De igazán
Kezdeni bármit,
Csak azzal
A szeretettel
Lehet,
Ha az ember
Teszi is, 's
Nem csak mondja,
hogy: SZERET!

***

no.229.

Ésszerű hit

Ésszerű dolgokban
Hinni = ésszerű;
Istenekben hinni,
Lehet = kényszerű.
Nincs tán' mértéke,
Hány hitnek
Van még
Ésszerűsége;
Mert nem a HIT
Maga a lényeg,
Hanem, hogy 'mikben
Hiszünk, lehetőleg
TÉNYEK;
Mik vágyakat,
Szükségeket,
Ha lehet, túlélnek.

***

no.230.

Szikra az űrben

A világűr fagyos
Végetlenjében,
Kicsiny szikra
Gyúl s fénylik
A távoli messzeségbe.

Fénye gyorsan száll
És gyorsan alábbhagy,
Mert a hideg űrben
minden nyomban megfagy.

Fénye nem juthat messze,
S csak pár gondolatra
Van ereje ...

***

no.231.

A legjobb viccek

Egyetlen dolog
Lehet csak komoly
A halál árnyékában:
Egy őszinte mosoly.
Hol halált lélegzik
Az ember tüdeje,
De az életből
Kilépve még egy
Mosolyra van ereje.
A legjobb viccek,
Miken valaha
Nevettek,
Ott hangzottak el,
Hol naponta
Ezrek
Halálba mentek.

***

no.232.

Romok virága

Romokon nő a
Legszebb virág,
Hol lerombolódott
Egy egész világ,
S a törmelékből,
Mi megmaradt,
Csak szép dolog sarjadhat.

Fura fintora ez a
Létnek,
Hogy a szép dolgok
A pusztulás után
Kélnek
Életre ...
Bár akkor sem végtelenre.

***

no.233.

Lehetsz szabad

Csak akkor lehetsz
Szabad,
Ha a magad
Lelki szemetesládája vagy.

S így függsz,
Mert függni
Akarsz,
S később már
Hiába kaparsz,
Önálló már
Nem lehetsz,
Ez ellen
Tehetsz ugyan,
De nem sokat,
S csakis úgy,
Ha jobban ismersz
Másokat,
De leginkább
Önmagad.

***

no.234.

Kockázat

Az embert
Már ne érdekelje
A kockázat,
Ha végre rászánja
Magát
És kockáztat.

Az esélylatolgatás
Egy dolog,
A vészes halogatás,
Hogy „még egyszer
Átgondolod”

Nem járható útja
A szerencsének,
Mert így megmaradsz
Más szerencséje
Cselédjének.

***

no.235.

Szavak mögött

Szavak mögött
Rejtőzködöm, s
Körülöttem
Szavakból álló falakkal
Beszélgetek magammal.
Nem láthatsz
Engem,
Mert a fal tovább s át
Nem enged,
S csak a szavakon
Túl találsz
... ha akarsz.

Csak a falakon
Túl, talán
Ha maradsz
Egy kicsit,
Mutatok belőlem
Valamit.

***

no.236.

Teremtéskényszer

Az Isten-ember
Alkotni kénytelen,
S hogy mit, az
Sokszor
Lényegtelen.

Teremtéskényszer ez,
Mit Isten
Adott,
Mert nem létéből
Nem létezőt,
S mégis hihetőt
Adhatott.

Az ember
Egyetlen
Istensége ez:
Ha nincs éppen
Dolga, hát akkor
Ha tetszik,
Ha nem,
Valami
Újba kezd.

***

no.237.

Aki vádol ártatlan?

Gyakori, hogy
Felmerül,
Ha ember
Bűnnel
Szembe kerül,
Hogy bárki vádol,
Kinek bocsánatát kérjük,
Tévedésből őt
Magát -
Büntelennek nézzük!

***

no.238.

Se jót, Se rosszat...

Nem lehetünk
Minden emberhez
Jók;
Nem tehetünk
Minden emberrel
Jót;
Van, hogy hagyni
Kell megtörténni a
Rosszat;
Van, hogy nem
Segíthetünk, bármennyire is
Bosszant.
Nem lehetünk
Sem megváltók,
Sem istenek;
Tudó(so)k is csak
Attól, mi elménkben az
Ismeret.

***

no.239.

Főbűn

Magadról mondott
rosszat, mindenki
meghallja, mert
Bűnösök közt
legbűnösebb,
ki bevallja.

***

no.240.

Szikra pattant

Szikra pattant
köztünk,
Éreztük mind a
ketten,
Ám nem láttuk
előre, és szikránk
egy pocsolyába
reppent.

***

no.241. *

HÁThatás

Kockázatos dolog
A hála,
Mert a kérdésre,
„Megkapod-e?”,
A válasz csak: „Hátha!”

***

no.242. *

Megfizetsz a haszonért

Hasznos az, ‘miért
Fizetnek;
De nem az, ‘miért
„Megfizetnek”!

***

no.243. *

C'est la vie

Ilyen az élet
Ha mindennap
Élek?

***

no.244. *

Segítség!

Ha segítségért
Nem kiáltok,
Segítséget
Nem találok!

***

no.245. *

Alibili

Ha nincs jó alibi,
Tele lesz a bili!

***

no.246. *

Lehúzott udva-roló

Ha nem akarod,
Hogy udvaroljanak,
Pusztán csak
Légy őszinte
Önmagad!

***

no.247. *

Életművészet

„A művészet örök,
De rövid az élet”;
‘S a hosszú élet így
Maga is művészet!

***

no.248. *

Sapienti sat

Az okos hamar
Megérti,
Ha a másik
Nem érti.

***

no.249. *

Vétke(TTŐ)zés

„Kétszeresen vétkezik,
Aki bűnével kérkedik.”
... De enyhíti mindezt,
Ha csak akkor,
Ha kérdezik.

***

no.250. *

„Ergo bibamus!”

Ha túl sok a gond,
‘S már-már
Fojtogat az élet,
Jó borba fojtva
Kap csak
Levegőt a lélek.

***

no.251. *

Ne a Bölcsét féld!

Akinek a félelemben
Telik öröme,
Annak a bölcsék között
Nincsen sok helye!

***

no.252. *

Szolgállhattatlanság

= „Be ugyan
Nem engedlek
Házamba, de
Szükségem van
A szolgálatodra!”

***

no.253. *

Utolsó nappalos műszak

Roppant serény
Leszel,
Ha minden napot
Utolsónak veszel;
Ám így bizony
Egész életed
Halálfélelemben
Élheted.

***

no.254. *

Sors előzés

„A sors majd
Talál magának
Utat” –
Vagy lehet,
Megelőzzük
Előre megírt
Elhalálózásunkat.

***

no.255. *

Körültekintően hinni

„Nézz körül jól,
Nehogy hiteddel
Csapdába essél”;
Ha mégis
Rászedtünk,
Úgy magadra
Vessél.

***

no.256. *

Hithűbér

„Hűségese
és türelemmel”
... S a legtöbb hithű
Így veszett el.

***

no.257. *

LIVE ≠ BELIEVE

„A hitet megőriztem”
... Mert amúgy
Sem volt
Semmim sem.

***

no.258. *

Vadhitúség

A „rendíthetetlen hit”,
Mikor ésszel
Nem párosodik,
Hát mindent csak
Pusztulásba visz.

***

no.259. *

HazÚgolódás

A szótartás
Az emberi dolgok
Legnagyobb köteléke;
No de a hazugnak
Így legyen tán hurok
A nyakéke?

***

no.260. *

EmberT bízva bízzál

Emberségét
Hazudtolja meg,
Ki a bizalomvesztő
Bocsánatát
Semmiképp
Nem adja meg.

***

no.261. *

Ember embernek paptársa

Az egyik fazekas is
Gyűlöli a másikat;

... Így a papnak is
A pap, ki
Vetélytársa
Marad.

***

no.262. *

Szentegységeskedés

„Szövetség és vallás útján
Leszünk egységesek”,
S így legyőzzük majd
Mind’féle ellenségedet.

***

no.263. *

Horkollokvium

„Elárulja homlokod,
Hogy mire gondolsz,”
Mint hogy álmod
Mélyét is, hogy
Mennyire horkolsz.

***

no.264. *

Isten/-i(s) szerencse

Isten is megvezet,
Méghez a nevetve,
Mikor azt hiszed:
A jó sors Ő,
S nem pedig:
Szerencse.

***

no.265. *

Kreativornya

„Hiába van bármid,
Ha azt semmire
Sem használod”,
Ha kreatív vagy,
Jó neked bármi,
S azt bármire használod...

***

no.266. *

Erénylet

Nem mindig hoz
Dicsfényt az erény
Cselekedete,
Mint ahogy
Dicsfénynek
Sem mindig
Erény az eredete!

***

no.267. *

Sokat akar...

Még ha bírja is
A farka, se
Lesz belőle
Szarka!

***

no.268. *

„Megbocsátok, hisz’ isten vagyok!”

Sokat bocsáss meg másnak,
Ellenben semmit magadnak.
Ezzel lehet
Megsérted azt,
‘Ki neked megbocsát –
Mert hát így
Hogyan képzelhetné
Istennek magát?

***

no.269. *

„Az igém az igám.”

Hívó,
Jobb lesz,
Ha elHiszed, ‘s
Az Egyházat
Hátadon
ElViszed!

***

no.270. *

Alkalom szüli...

Csak alkalom kell,
Hogy a gonosz beszédet
Gonosz tett kövesse.
... S így a beszéd,
Mely oly rég
Emberré tett,
A pokol eszközét jelentse.

***

no.271. *

„Kopp-kopp. Gonosz ok kopogott...”

Aki gonoszat akar
Cselekedni, mindig
Talál rá okot.
S azonnal
Meg is cselekszi,
Amint rá
Alkalom kopog...

***

no.272. *

Az Édenkerti (V)ágyás

Élet és vágy,
Együtt kell legyen,
Vágy nélkül
Az ember
Nincsen
Mit tegyen.

***

no.273. *

Béke kéne

A harc nélküli
Béke kétes,
Ámbár létezik
Oly' harc is,
'Mi különb,
Mint a véres.

***

no.274. *

Szerencse + Erény ≠ Szerény

„Többet adott
Neked az erény,
Mint ‘mit
A szerencse elvett’;
Bár egy nagy
Szerencsével
Az erényt is,
Ha kell,
Helyettesítheted.

***

no.275. *

SzentHáromNapság

Ha 3 napig
Kibírod,
Akár meg is
Szokhatod!

***

no.276. *

Anti-Pofolóniusz

„Amit magadnak
Nem szeretnél,
Azt másoknak
Se tedd’;
Ám tudnod kell:
Sok bölcsélet
Kapott pofonokból
Lett.

***

no.277. *

A Siker Ásítása

Amit szabad,
Az kellemetlen,
Amit nem,
Arra áhítózunk;
Ám ha megszereztük,
Sokszor bizony
Már csak ásítózunk.

***

no.278. *

Takarítás

Az én házam
Az én váram.
Ám ha a takarítót
Csak várom,
Nem lesz más
Csak várrom!

=

And if the cleaner
I am waiting for
Doesn't come,
My castle will
Just a ruin
Become.

***

no.279. *

Transparent dirty warm

Sometimes
You're transparent,
Sometimes,
You're like dirt,
And sometimes
You're only
A little, dirty warm.

***

no.280. *

A Fő Vé(g)cé(l)

A jövő mindig szép.
A múlt mindig szép.
Csak a jelen a csúf.
Álmodozni és tervezni
És emlékezni kell,
Különben az élet
A vécén lehúz.

=

Future is always
Nice;
Past is always
Nice;
Only present is
Ugly.

Dream and plan
And remember,
Or else Life
Makes you
Crappy.

***

no.281. *

Találón Keresni / Aki keres, az talán...

Csak az találhat,
Aki keres...
És keressen bármit,
Biztosan talál
Valamit.
= Those can find
Who are searching...
And anything he's
Searching
He can be sure
To find something.

***

no.282. *

„Ön álló tudat?”

Az öntudatra ébredés
Egyben
Az önállóságra ébredés
Is kellene,
Hogy legyen.
=
When consciousness
Awakens
That should make
independence
awaken.

***

no.283. *

„Persona Non Hála”

Olyan jó lenne
Ha segítenél ebben,
És hogy ezt ne
Használd majd ki
Velem szemben
A későbbiekben.

***

no.284. *

Felürülés

Az üresfejűek is csak
A fejük után mennek;
Hisz' a könnyű gázok is
Mind felfelé törekszenek.

***

no.285. *

„Csak ne légy olyan oK.O.s!”

Az ostobáknak és
Hatalmasoknak
Sose higgy, ha
Az okosság hátrányait
Bőszén ecsetelgetik!

***

no.286. *

Istentelenül Szeszélyes Teremtő

Isten szélsőséges:
Megcsókol vagy
Megharap;
Simogat vagy
Pofon csap;
Felemel vagy
Rád tapos;
Megterít, vagy
Arcodba rondít,
Szórakoztat vagy
Megaláz;
Gazdaggá tesz
Vagy mindent
Elvesz,
Feltámaszt vagy
Megöl...
Ha a hívévé
Válsz, nem
Menekülsz kénye
Kedve elől.
Embert, lehet
Hogy teremtett,
De lélekben
Csak gyermekdedet!

***

no.287*

Undor Haver

Ha mindig csak
A barátommal vagyok,
Végzetszerűen
Hülye maradok;
Tanulni csak abból
Fogok,
Ha az undorral is
Megbarátkozok.

***

no.288.*

MeglÉpedés

Jómagam is
Mindig
A legrosszabbra
Készülök;
Aztán rendesen
Úgy esik,
Hogy alaposan
Meglöpődök!

***

no.289.*

Velő-Erő

„Erő az ész is,
Mert uralkodik...”
... de mint
Minden uralkodó,
Egyszer ez is
Elbukik!

***

no.290.*

Gondolattalan Szabadság

„A gondolatot
Szent jogként
Adja az élet.” ...
... De ezen joggal
Sokan, biz’ önként
Nem élnek!

***

no.291. *

Remélem

„Remélem,
Ezt csak
Remélem!”

***

no.292. *

Szó-Érzés

Ne higgyünk a gyerekeknek,
Ki boldogan mondja:
‘Szeretlek!’,
Vagy ki jajgatva fut
Ugató kutya előtt?
Ha van olyan,
Ki azt hiszi,
Hogy egy gyermek sírása
Nem fájlalja sebét,
Az megérdemli,
Hogy kedves szavakkal
Valaki szépen kivájjja
A szemét.

***

no.293. *

SzikRázás

A sötétben
A szikra is világít;
De olvasni, tanulni
Mellette nem lehet,
Sőt abban sem segít,
Hogy meglássuk:
Utunk merre vezet.

***

no.294. *

Eleget Reméltem

Remélem,
Egyszer már
Nem kell
Remélnem!

***

no.295. *

Mély emberbarát

„Embernek
Az ember
Az ajtót
Kitárja.”
... Csak azt nem
Mondja, hogy
„egy mély
gödör van utána!”

***

no.296. *

Földi Igazság

„Mind, aki él
Földi igazságot
hisz, remél.”
... Hisz’ a földi
Igazság az,
Mit, ha tud:
Megél.

***

no.297. *

Szerzőség

Minden író
szereti, ha
csupa jó s
okos ember
olvasóként élteti.
Ám mindegy,
Kinek tetszik,
Ha a művet
Megveszik.

***

no.298. *

Túl a csúcstechnikán

Maradi vagyok,
Ha az előző kor
Csúcstechnikájával is
Remekül elboldogulok?

***

no.299.*

(F)Élek

Amíg
Élek
Félek!

***

no.300.*

Lét-vagyon

Sokunk számára
Az egyetlen vagyon,
Hogy vagyunk,
...De az nagyon!

***

no.301.*

Ha a pokol bókol

Rossz embertől
Bókot kapni =
Sok jó ellenséget
Szerezni.

***

no.302.*

Létünk gyümölcs(-)e?

Mindenki olyan,
Mint vadon fogant
Gyümölcsfa –
Sok nem éri meg,
Hogy gyümölcsöt
Hozhatna.

***

no.303.*

Ki vagyOK

Vagyunk, akik
Vagyunk,
Még ha
Nincs is rá
Okunk.

***

no.304. *

Elmenetelés

Nem biztos, hogy jó annak,
Kit a fájdalom éppen elhagy örökre,
Mert ha még csendben tenné,
De többnyire görcsökben hörögve...

***

no.305.

Művészet

Minden művészet
hazugság
melynek végcélja
az igazság.

***

no.306.

Jövő csömör

Emberi mivoltunk része,
Hogy a mában, már a
Holnapot vesszük észre,
S a jövőbe látó
Képességünk egyben,
Nem részesít minket
Azon isteni kegyben,
Hogy az előrelátott
Holnapot, mit várunk
Eltakarja annyira a ma,
Hogy mai hangulatunkat
A holnap el ne szomorítsa.

***

no.307. *

„Valami zaj van?”

A zaj csak azt
Zavarja,
Aki hallja.

***

no.308.*

Unta munka

Lehet, hogy nemesít
A munka;
De csak úgy végezve,
Ha az ember
Már rég
Megunta!

*** **

III.

UTÓSZÁVALATOK

III.1.

Műhelygyakorlat a bimbózó

és virágozni szándékozó költőpalántáknak

Aki verset ír, annak elsősorban a vers zeneiségére, ritmusára kell figyelemmel lennie, aminek egyik legfontosabb tényezője a **RÍM**⁽¹⁰⁾. Ez adja a megfelelő összecsengést a vers alapegységei, vagyis a sorok között, és ez biztosítja a zene nélküli dallamosságot. Soktucatnyi rím-fajta létezik (páros, kereszt, ölelkező, fél, bokor, halmaz, ráütő, rácsapó, visszatérő, tiszta, asszonánc, összerakó, füzér, kapcsoló, lánc, ön, rag, kancsal, kecske, kín, belső, közép, hím, nő, alkalmi ...), és ahhoz, hogy az ember verset, esetünkben jól hangzó verset írjon, ahhoz a megfelelő ritmika mellett a rímek képzésére is figyelnie kell. E kettőt gyakorolhatjuk a következőkben bemutatott egyszerű „módszerrel” – ami mindössze annyiban módszer, hogy egyszerű, értelmes asszociáció nélkül spontán alkotunk rímeket, és ritmikailag is szimmetrikus szóalakzatokat.

Ezen gyakorlásban nem számít a szókapcsolatok, formák értelme, pusztán a formája és a hangzása – ezért gyakorlás, és egyfajta kreatív, a versírást fejlesztő gyakorlat, nem pedig maga a versírás gyakorlata.

Jelen cikkben mindössze három ilyen, formával és hangzással való játékot mutatok be – ami mellett természetesen sokféle egyéb, a költői kreativitást fejleszteni képes gyakorlat elképzelhető.

-1-

Játék az azonos, vagy majdnem azonos magánhangzó-képlettel:

(Számos ilyen kifejezés létezik a magyar nyelvben – amit nevezhetünk magyar a nyelvi sajátoságnak is. Ezekről nemigen emlékezik meg a szakirodalom – ezért készítettem egy terjedelmesebb szólistát ezekről a lejjebb található „*Szedett-vetett csecsebecséink színe-java*” címmel:)

Csacska macska

Rézpénz

Nyakas kakas

Merő velő

Csacsi paksi

-2-

A többség legfeljebb csak jól hangzik, de külön örömforrás, ha teljesen értelmes, vagy elgondolkodtató értelmű összetétel vagy kifejezés keletkezik:

*Zöld föld
Fekete eper
Barna marha
Tarka marha
Rózsaszín mokaszin
Fehér egér
Könny pötty
Ronda bomba
Narancs pamacs
Jól tartó tolltartó
Merész nyeresz
Jól eső jó eső
Disznó bisztró
Felperes esperes
Kegyenc fegyenc
Körte sörte
Kántáló vásárló
Hókotró toborzó
Kerület felület*

*Tapasszal tapasztal
Vésztartalék pénzmaradék
Denevér belefér
Menő harcoló felhő karcoló
Magasztalt mag asztalt
Nehéz penész
Vadóc kanóc
Pepecs bekecs
Silány sirály
Eszes meszes
Galamb harang
Szakadár sas madár
Csenevész petevész
Hópihe jó ide
Akaratost
takar a kos
Elmélkedő meggylé verő
Papírlap tanítlak
Rímelőn csipkedő*

*Makulátlan skatulyában
Levert kevert
Vörös sörös*

*Telefonom, telefonom
Pók vagyok és telefonom*

*Hanyatt homlok
Hagyott homok*

*Adjál pénzt,
ha ráérsz*

*Mennyit ér
ennyi tér?*

Stb.

-3-

És ott vannak a minimális változtatással elért meglepő, vagy teljesen szokványos összetételek:

*ősi barack
rádiót adó vevő
hangcsóró
képerdő
fej vagy irtás*

Stb.

***

Jó rímelés, de aztán nem csak úgy **rímmel-ámmal!** ☺

***

III.2.

„Szedett-vedett” „csecsebecséink” „színe-java” – avagy: azok az elbűvölő magyar ikerszavak!

Minden nyelvben vannak olyan szavak, amelyek elbűvölik az embert, pláne azokat, akik az illető nyelvet tanulják; továbbá persze azokat is, akik az anyanyelvükben fellelhető ilyen szavakat, és kifejezéseket igyekeznek az éppen tanult idegen nyelven úgy visszaadni, hogy stilisztikailag hasonló hatást váltsanak ki – ami persze nem egyszerű, néha szinte lehetetlen, olykor pedig megoldhatatlan. De ez a fordítás természete.

Az alant közreadott listában (amit persze bárki kiegészíthet) mintegy 352 olyan szó (vagy inkább lexikai egység) szerepel, amelyek formájában a tartalom mellett a hangzás is fontos szerepet játszik:

- általában kétszavas („*körülbelül*”, „*cserebere*”);
- kötőjeles kifejezések („*hebeg-habog*”);
- melyek vagy egymást kiegészítő ellentétpárokból („*akarva-akaratlan*”);
- vagy az „értelmes alapot” kiegészítő, pusztán jól hangzó, arra rímelő mellék-hangsorból állnak, ahol természetesen a hangzás az elsődleges szempont („*csecsebecse*” – ahol az előtag tűnik kiegészítőnek, vagy a „*csip-csup*”, ahol az utótag tölti be a rímelő szerepet);
- vagy vannak ezek között olyanok is, amik „értelmes alapot” nélkülöző hangsorból állnak (mint pl. az „*ácombákom*”, „*terefere*”), amik azonban pontos jelentéssel bírnak adott nyelvközösség tagjai számára;
- és vannak olyanok is, amelyek nem a fent említett formát jelenítik meg, de (nyelv)érzésem szerint ebben a listában feltétlenül helyet kellett kapniuk („*csacsog*”, „*csücsök*”, „*fel is út, le is út*”, stb.).

A lista anyagát egyrészt a leggyakoribb, mintegy 22.000 szavunkból gyűjtöttem össze, részint a magam emlékei alapján, és a „stilisztikai pártatlanság” jegyében sok olyan kifejezés is belekerült, melyeket általában nem vesznek fel a szótárakba, mert ezek nem feltétlenül tartósak, vagy szalonképesnek tekintett elemei az aktuális nyelvhasználatnak, mint pl. a „*kosz-mosz*”, a „*locs-pocs*”, vagy a „*biszbasz*”, karöltve a „*szírem-szarom*”-mal.

Íme az eddigi teljes lista:

1. abrakadabra	20. bánja (a) kánya	39. csetlik-botlik
2. adás-vevés	21. bezár a bazár	40. csetlő-botló
3. adok-kapok	22. bice-bóca	41. csicsás-picsás
4. adok-veszek	23. billeg-ballag	42. csicsíja-babája
5. adó-vevő	24. biszbasz	43. csiga-biga
6. ága-boga	25. búbanat(os)	44. csihi-puhi
7. ágas-bogas	26. bűbáj(os)	45. csili-csala
8. agyabugyál	27. cicamica	46. csillog-villog
9. agyba-főbe	28. cókók	47. csili-vili
10. akarva-akaratlan	29. cunci-munci	48. csingi-lingi
11. ácombákom	30. csacsi-pacsi	49. csip-csup
12. alig-alig	31. csacska-macska	50. csipi-csupi
13. alul-felül	32. csacsog	51. csiribiri
14. apró-cseprő	33. csapot-papot	52. csiricsaré
15. apraja-nagyja	34. csecsebecse	53. csiki-csuki
16. árkon-bokron	35. cseberből-vederbe	54. csinját-binját
17. ásó-kapa	36. cseng(ő)-bong(ó)	55. csireg-csörög
18. atya-gatya	37. cserebere	56. csitteg-csattog
19. ázik-fázik	38. csetepaté	57. csonka-bonka

58.	csörög-zörög	120.	handabandázik	182.	kele-kótya
59.	csurran-cseppen	121.	hanyatt-homlok	183.	kencefice
60.	csúszó-mászó	122.	hányaveti	184.	ken-fen
61.	csücsök	123.	hébe-hóba	185.	kerekperec
62.	csűr-csavar	124.	hebeg-habog	186.	keres-kutat
63.	csűrész-csavarás	125.	hebe-hurgya	187.	keresztül-kasul
64.	derűre ború	126.	hegyen-völgyön	188.	kerge-birka
65.	dérrel-durral, (=dirrel-durral)	127.	hegyén-hátán	189.	kesze-kusza
66.	dibdáb(ol)	128.	heje-huja	190.	ketye-metye
67.	digi-dugi	129.	hellyel-közzel	191.	kézen-közön
68.	dínom-dánom	130.	hepehupa	192.	kezeslábas
69.	diribdarab	131.	hercehurca	193.	ki-be
70.	dirr-durr	132.	herevere	194.	kígyót-békát
71.	dirmeg-dörmög	133.	hetet-havat	195.	ki-ki
72.	dúl-fúl	134.	himbi-limbi	196.	kicsinyje-nagyja
73.	ébanguba	135.	himi-humi	197.	kikent-kifent
74.	egy-egy	136.	hintá-palinta	198.	kipeg-kopog
75.	egy-két, egy-kettő	137.	híre-hamva	199.	kipi-kopi
76.	együgyű	138.	híre-pora	200.	kipp-kopp
77.	enyje-benyje	139.	hisziapisi	201.	kippen-koppan
78.	ég és föld	140.	hímez-hámoz	202.	(a) kiskésit
79.	égen-földön	141.	hímmel-hámmal,	203.	kittelg-kattog
80.	égvilágon		ímmel-ámmal	204.	kívül-belül
81.	éjjel-nappal	142.	híres-neves	205.	kosz-mosz
82.	él-hal	143.	hogyhogy	206.	kótyavetye
83.	életre-halálra	144.	hóka-bóka	207.	körbe-körbe
84.	előbb-utóbb	145.	hókusz-pókusz	208.	körös-körül
85.	élőholt	146.	hovatovább	209.	krikszkraksz
86.	előre-hátra	147.	huzavona	210.	kurtán-furcsán
87.	emerre-amarra	148.	hűhó	211.	körülbelül (kb.)
88.	ejnye-bejnye	149.	ici-pici	212.	laca-faca
89.	erre-arra	150.	iciri-piciri	213.	lári-fári
90.	errefele	151.	idefele	214.	lépten-nyomon
91.	esek-kelek	152.	ide-oda	215.	letye-petye
92.	esik-kel	153.	idestova	216.	lics-locs
93.	eszemiszom	154.	így-úgy	217.	limlom
94.	etyepetye	155.	ihaj-csuhaj	218.	lingy-langy
95.	fele-fele	156.	inci-finci	219.	lityeg-lotyog
96.	fel-le	157.	incsi-fincsi	220.	locsi-fecsi
97.	fel is út, le is út	158.	ingó-bingó	221.	locs-pocs
98.	fifti-fifti (az angol „fifty-fifty” = „50-50”-ból)	159.	ingyom-bingyom	222.	lótás-futás
99.	fireg-forog	160.	innen-onnan	223.	lót-fut
100.	flinc-flanc	161.	irgum-burgum	224.	lóti-futi
101.	foggal-körömmel	162.	irinyó-pirinyó	225.	mende-monda
102.	fokról-fokra	163.	irkafirka	226.	messze-messze
103.	folyton-folyvást	164.	irul-pirul	227.	mézes-mázás
104.	fő-fő	165.	istipisti	228.	nap-mint-nap
105.	föl ‘s alá, föl-alá	166.	itt-ott	229.	nősténye-kanja
106.	fúr-farag	167.	ityeg-fityeg	230.	nyakas-kakas
107.	fúrton-fúrt	168.	izeg-mozog	231.	nyakra-főre
108.	fülét-farkát	169.	izé-bizé	232.	nyali-fali
109.	fűt-fát (ígér)	170.	izgő- mozgó	233.	nyalja-falja
110.	fűvel-fával	171.	izzé-porrá (tör)	234.	nyámnyla
111.	gézengúz	172.	izzig-vérig	235.	nyiklik-nyaklik
112.	giling-galang	173.	járás-keles	236.	nyögvenyelősen
113.	gírbegörbe	174.	jár-kel	237.	nyulam-bulam
114.	gírbegurba	175.	járókelő	238.	oda-vissza
115.	gircses-göröcsös	176.	jártában-keltében	239.	ok-okozat
116.	giz-gaz	177.	jobbra-balra	240.	olykor-olykor
117.	gyimgyom	178.	jobbról-balról	241.	orrba-szájba
118.	hájbáj	179.	jön-megy	242.	ország-világ előtt
119.	handabanda	180.	kecmec	243.	öcsi-pöcsi
		181.	kele-kóla	244.	örökön-örökké

245. örömből-ürem	281. szánom-bánom	318. tetőtől-talpig
246. ősz-öreg	282. száraz'-hagyé'	319. tiki-taki
247. összevissza	283. szedett-vedett	320. tili-toli
248. ötöl-hatol	284. szedte-vette (teremtette)	321. tingli-tangli
249. papás-mamás	285. szegről-végről	322. tipeg-topog
250. pereputty	286. szerte-széjjel, szerte-szét	323. tip-top
251. perpatvar	287. szette-vette	324. tiritarka
252. pici-pacsi	288. sika-mika	325. tityeg-totyog
253. pihe-puha	289. szírem-szarom	326. toldoz-foldoz
254. pipi	290. színe-java	327. többé-kevésbé
255. pereg-pörög	291. sziszifuszi	328. töviről hegyire
256. recseg-ropog	292. szívja-fújja	329. tutyi-mutyi
257. retyerutya	293. szívvel-lélekkel	330. túllontúl
258. réges-rég	294. szóbeszéd	331. tücsköt-bogarat
259. rég volt, szép volt	295. sok-sok	332. tűzön-vízen
260. régimódi	296. sürgés-forgás	333. ugri-bugri
261. ripsz-ropsz	297. sűrög-forog	334. ugyan-ugyan!
262. rityeg-rottyog	298. süt-főz	335. unga-bunga, ungi-bungi
263. rizibizi	299. szólás-mondás	336. unos-untalan
264. rontom-bontom	300. szószóló	337. úton-módon
265. rúgkapál	301. szöröstül-böröstül	338. úton-útfélen
266. sava-borsa	302. szöszmősz	339. úttalan utakon
267. sebbel-lobbal	303. szurkapiskál	340. ügyes-bajos
268. se bü, se bá	304. tarkabarka	341. ügyel-bajjal
269. se füle, se farka	305. tárva-nyitva	342. üt-vág
270. se híre, se hamva	306. téblábol	343. üt-ver
271. se íze, se büze,	307. tejbe-vajba	344. ütött-kopott
272. serte-perce	308. télen-nyáron	345. végre-valahára
273. sertepertél	309. telik-múlik	346. vicik-vacak
274. sete-suta	310. telis-tele	347. zezugos
275. sír-rí	311. teng-leng	348. zenebona
276. sírva-ríva	312. tenyeres-talpas	349. zengő-bongó,
277. sükebóka	313. terepere	(csengő-bongó)
278. sülvé-főve	314. térül-fordul	350. zireg-zörög
279. süt-főz	315. tessék lássék	351. zúrzavar
280. szana-széjjel, szana-szét	316. tesz-vesz	352. zsongó-bongó
	317. tesze-tosza	

***

III.3.

A prózaversről egy prózaversből...

Egy általában mellőzött és mostohán kezelt műfaj védelmében

A prózavers⁽¹¹⁾ olyan prózai szöveg, melyben fontos a dallam, a zenei töltet. Mikor prózaverset ír az ember, játszhat a mentális képződményekkel, és leírhat komoly tartalmakat, olyat is, mi súlyos tanulságot ad, s így az elmében tovább s jobban megragad. Ha ritmizálva írjuk le közlendőnk, gyakoroljuk a lassút, a lüktetőt, a vontatottat s akadozottat, a sebeset, s keverve mindent, vegyeset.

A prózavershez látszólag nem kell sok gondolat, de van benne temérdek, mit a sok kép tartogat; s a dallam és ritmus is kifejező-képes, néha sokkal inkább, a logikához képest.

A prózavers olyan, mint hullámzó tenger, ritmikusan ringón, mi megfogalmazódni mer, s mint báli tömegben a sok táncoló ember. Ki-ki maga szintjén próbálkozhat vele, s a prózából születik majd szép' hangzó zene: jótékonyan tükrözi a néha szürke világot, kellemes ízként adja a szájba, mint a szem csupán csak látott.

E műfajnak is van irodalomban helye, vers és próza között, félúton lebegve – műhelyként szolgálva kezdő poétának, kreatív elméknél tetszetős játéknak; gyakorló verselők felüdülésének, s a próza rabjainak is, színesítésnek. Vannak csengő formák, mire nem húzhatók rá a megszokott normák – de kegyesen kedves mutációk ezek, mik nem kell, hogy nyomtalan a semmibe vesszenek, mert nyelvünk tudja jól, mi válik hasznára – hagyjuk hát nyelvünk hegyén szabadon eljárva formával, dallammal, ritmussal, alakkal... s mindenféleképp, mi gyönyörködteti olvasóját bájos kellemével.

*** **

IV.

KIEGÉSZÍTÉSEK, JEGYZETEK,

INLETFORRÁSOK

IV.1.

Az „i”, az I. és a III. fejezethez

(1) Aronson, E. - Pratkanis, A. R.: A rábeszélőgép (Ab ovo, Budapest, 1992)

(2) <http://hu.wikipedia.org/wiki/Nyelvj%C3%A1t%C3%A9k>

(3) szerendipitás = olyan megismerési pillanat, amelynek során az ember ráébred valamire, annak ellenére, hogy az adott dolognak számára azelőtt nem volt semmi jelentősége

(4) **Feleki László:** http://hu.wikipedia.org/wiki/Feleki_L%C3%A1szl%C3%B3

(5) **Wu wei:** <http://wiki.konfuciuszintezet.hu/index.php?title=Wuwe>

A *wuwei* a filozófiai taoizmus központi fogalma, jelentése: „nem-cselekvés”. Lényege, hogy az emberi lét problémáira az a legjobb válasz, ha mindenben engedünk a külvilágnak. A *wuwei* nem teljes passzivitást jelent, hanem természetes, erőszak nélküli viselkedést, amellyel el lehet érni — ha máshogy nem, akkor a szégyenérzet által —, hogy az emberek tartózkodjanak az erőszaktól és a nyílt hatalmaskodástól. A taoizmus tehát nem közömbös az erőszakkal szemben, hanem a maga sajátos, ellentmondásos módján szembeszáll vele. Ideális esetben a taoista nem vitatkozik, nem érvel. Mindig éppen a megfelelő időben közli azt, amit igaznak gondol, s csak akkor lép fel a helytelen cselekedetek ellen, ha nagy a valószínűsége annak, hogy hallgatni fognak rá. A taoisták szerint a törvények és a tilalmak elnyomják az emberi természetet, ezért elvetendők. Az a társadalom kormányozza magát a legjobban, amely a legkevesebb szabályt állítja fel. Az emberi boldogság titkának tehát a *wuweit* tartják, mert a „nem-cselekvés” által mindent el lehet érni.

Taoizmus:

<http://hu.wikipedia.org/wiki/Taoizmus>

Az [iszlám](#) és a [kereszténység](#) hitet védelmező harcos megnyilvánulásaival ellentétben a keleti vallások a belső elmélyülést, meditációt hirdetik: a vallási aktivizmussal szemben a teljes visszahúzódást, amely [Indiában](#) az aszkézis különféle változataiban, a taoizmusban a [wu wei](#) (*vu vej*) filozófiájában ölt testet. (...)

(6) http://hu.wikipedia.org/wiki/Carl_von_Linn%C3%A9

(7) http://hu.wikipedia.org/wiki/Jean-Paul_Sartre

(8) Zen: „elmélyülés”, <http://hu.wikipedia.org/wiki/Zen>

(9) Rorschach-teszt: „A **Rorschach tintafolt-teszt** egy komplex pszichológiai, diagnosztikai mérőeszköz, egyike a XX. század legáltalánosabban használt projektív tesztjeinek. Célja, hogy a pszichológus feltérképezhesse a vizsgálati személy személyiségstruktúráját, más vizsgálatok kiegészítése érdekében.” A hitelességét erős szkepticizmus övezi szakmai körökben is.

(10) **Rím**

<http://hu.wikipedia.org/wiki/R%C3%ADm>

Mi a rím?

<http://enciklopedia.fazekas.hu/tree/t186.htm>

KÖLTŐI KÉPEK & ESZKÖZÖK

<http://blog.poet.hu/MLaurens/-koltoi-kepek--eszkozok-%28-szeljegyzetek>

(11) **PRÓZAVERS**

<http://enciklopedia.fazekas.hu/verstan/Prozavers.htm>

„A **prózavers**: olyan költői szöveg, amelynek a formája próza (lapszéltől lapszélig terjedő tördelésű), de nagyfokú költői intenzitás jellemzi. Történetileg két fontosabb változata alakult ki: a hagyományos lírai kifejezőeszközöket mellőző, leginkább a példázathoz közel álló forma, amelynek hagyományai a Bibliához nyúlnak vissza; illetve egy tömör nyelvezetű, változatos hang- és gondolatalakzatokat, trópusokat fokozott mértékben alkalmazó forma. Az utóbbi **létrejöttében jelentős szerepe volt a formai kötöttségek ellen lázadó költőknek az a törekvése, hogy átlépjék az epika és a líra közti határokat**. Különösen erősen jelentkezett ez az igény a romantika korában; a prózavers elsőként Németországban fejlődött ki (Novalis: Himnuszok az éjszakához), majd francia példák (Baudelaire, Rimbaud, Mallarmé művei) nyomán terjedt el az európai irodalomban.”

*** **

IV.2.

A 'Beszélgetés a Világgal' című fejezethez

A Beszélgetés a Világgal fejezet néhány verse a szerző alábbi (már publikált és hamarosan publikálandó) művéből került bele ebbe az összeállításba:

Brain Storming: BS-különvélemények Ancsel Éva „Bekezdései”-ről

<http://mek.oszk.hu/05900/05988/index.phtml>

Brain Storming:2000 BS-Különvélemény klasszikus latin bölcsességekről - avagy: bölcses-ségek latinul, magyarul – és BS-ül...

<http://mek.oszk.hu/12800/12838/index.phtml>

Brain Storming: BS-Private Opinions – Medley 500 (BS-Különvélemények – 500 Mindenféle)

<http://mek.oszk.hu/12800/12897/index.phtml>

Brain Storming: BS-Feleki Aforizmatika/Különvélemény Mesterkurzus (hamarosan publikálva)

Bizonyos versek teljes megértéséhez hasznos fogódzót nyújthatnak bizonyos „ihletadó” források, vagy a vers tartalmához szorosan kapcsolódó írások. A versek sokszor ezek kiegészítéseként, magyarázataként vagy éppen ellentétjeként, kritikájaként íródott. Az egyes versekhez kapcsolódó efféle fontosabb információk az alábbi listában olvashatók. (A konkrét verseknél a sorszám mellé, jobb felső indexbe tett csillag(*) jelzi, hogy kiegészítő információ található hozzá a jelen listában.):

no.5. - Eredeti cím: A pillanat szépsége (jelentése/élvezete)

no.13. - Eredeti cím: Boldogság (Balzac után)

no.15. - Röviden: „Aminek van előnye, annak van hátránya; aminek van hátránya, annak van előnye.”

no.25. - Eredeti címben: Igazságosság (Balzac után)

no.26. - †Fáti Krisztina emlékének (1973-1993)

no.40. - „Minden nap egy háború” (Ariana Falacci)

no.62. - „A hazugság a gyöngék fegyvere.” (Jókai Mór).

no.87. - „Nem állítom, hogy a szerelem nem probléma, még kevésbé, hogy nem kavár problémákat. De ha megszületett, akkor már inkább rejtély, mint például a bűbosbanka.” (Ancsel Éva)

no.88. - „Aki a szemüket soha föl nem emelnék, akiknek nincs hová fölneznük – ők, az égnélküliek a legszegényebbek.” (Ancsel Éva)

no.89. - „Vannak, akik annyira naprakészen és rugalmasan felejtene, hogy nem lehet előre látni a múltjukat sem.” (Ancsel Éva)

no.90. - „Az életnek vannak ismerői. De a sajátjához szerencsére mindenki dilettáns. Szerencsére, mert „szakszerűen” élni embertelen.” (Ancsel Éva)

no.91. - „Az udvari bolond szolgálatának fizetsége mindenkinél királyibb adomány: a szólásszabadság ugyanis.” (Ancsel Éva)

no.92. - „Hogy a remény tart életben?! De hányszor kínáljuk magunkat a remény tenyerén a halálnak?!” (Ancsel Éva)

no.93. - „A görnyedés: a test szomorúsága és tudása. A görnyedt test meghitt viszonyban van a földdel.” (Ancsel Éva)

no.94. - „Nem ismeretes az oltóanyag, amely immúnissá tesz az igazsággal szemben, de hinnem kell, hogy létezik, különben nem értem azokat, akik – ha meg is hallják – rá se rántanak.” (Ancsel Éva)

no.95. - „Jöjjenek el, jöjjenek már el, akik fölzsabadítanak immár elviselhetetlen mennyiségű, elviselhetetlen szabadságotól, és gúzsba kötnék végre, annak rendje-módja szerint. Ámde meg is mondják, méghozzá érthetően: „Kedves és kevésbé kedves földlakó testvéreink! Mi most gúzsba fogunk kötni benneteket, és nem fogunk ezért elnézést se kérni tőletek.” Igen, így szeretném. S amikor álmomban eljöttek, nem ujjongtam, csak odaálltam, hogy kézhez essek a gúzsba kötéshez. De akkor megszólalt ostoba fejem felett a hang: „Azért kötünk gúzsba téged, mert ezt követeli tőlünk a tatata tatata forró szeretete, nagy elődeink iránt érzett szent felelősségünk tatata-tatata...””(Ancsel Éva)

no.96. - „Jézus, mielőtt megmondta, hogy ő a Messiás, megkért ama kútnál egy bűnös asszonyt, hogy adjon innia. És nem fakasztott vizet a sziklából. Igen, aki merészel másokra rászorulni, abban hinni tudnék – ha nem is Messiás.” (Ancsel Éva)

no.97. - Eredeti címe: No.1. Ha a jó csak jó, és a rossz csak rossz lenne - No.2. A rossznak rossz még nem jó!; „Van rosszabb a rossznál – tudniillik a rossz igazolása. Természetesen nemesnél nemesebb eszmék segítségével.” (Ancsel Éva)

- no.98.** - „Fac et spera!” (Jelmondat) = Cselekedj és remélj!
- no.99.** - „Bis vincit, qui se vincit.” (Publ. Syrus) = Kétszeresen győz, ki önmagát győzi le.
- no.100.** - „Qui iure suo unitur, neminem laedit.” (Jogi axióma) = Aki jogával él Nem követ el Jogtalanságot.
- no.101.** - „Dat virtus quod forma negat.” (?) = Az erény pótolja a külső megjelenés hiányosságait.
- no.102.** - „Auxilium desuper.” (Jelmondat) = A segítség felülről jön.
- no.103.** - „Fallacia alia aliam tradit.” (Terentius) = Csalás csalást szül.
- no.104.** - „Grandis tibi restat via.” (?) = Még kemény út van előtted.
- no.105.** - „Egestas artes docet.” (?) = A szükség művészetre tanít. (a ford. megj. – Kínjában az ember sok mindenre rájön.)
- no.106.** - „Cineri gloria sera venit.” (Martialis) = Halál után már késő a dicsőség. (Esz után köpönyeg. - a ford. megj.)
- no.107.** - „Deo fortunaequae omnia committere.” (?) = Istenre és a sorsra bízni mindent...
- no.132.** - „Finis sanctificat media.” = A cél szentesíti az eszközt. (Macchiavelli)
- no.133.** - „Finis coronat opus.” = A végeredmény koronázza meg a művet. (Ovidius)
- no.134.** - „Festina lente...” = Siess, de lassan... (Erasmus – Suetonius)
- no.135.** - „Fiat iustitia aut et pereat mundus.” = Legyen igazság, még ha belepusztul is a világ. (I. Ferdinánd jelmondata)
- no.136.** - „Fiat voluntas tua...” = Legyen meg a te akaratom... (Mt 6,10)
- no.137.** - „Fit via vi.” = Erővel tör magának utat. (Vergilius)
- no.138.** - „Fundamentum est omnium virtutum pietas in parentes.” = Minden erény alapja a szülők iránti tisztelet. (Cicero)
- no.139.** - „Fulgur furget.” = A villám villan. (Jelmondat)
- no.140.** - „Fortuna fortes metuit, ignavos premit.” = A szerencse fél az erősektől, a gyávákat azonban elnyomja. (Seneca)
- no.141.** - „Fortes fortuna adiuvat.” = Bátrakat segíti a szerencse. (Terentius)
- no.203.** - A szerző kedvenc szavajárásai.
- no.204.** - Hofi Géza emlékének ajánlva. Eredeti alcím: „Meghajlás a Mester nagysága előtt”
- no.213.** - „A szójáték a szellem versikéje.”
- no.221.** - „Bárhon találkozol Bárkivel, Jósággra mindig Van alkalom” – (Seneca)
- no.241.** - „Omne dixeris maledictum, cum ingratum hominem dixeris.” = Ha valakit hálátlannak nevezteél, akkor a legszörnyűbb rosszat mondtad el róla. (Publ. Syrus)
- no.242.** - „Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci, lectorem delectando, pariterque mondeo.” = Osztatlan tetszést arat, aki a hasznosat, az édest jól elegyítve tanítja, s közben komoly élvezetet nyújt. (Horatius) (Muraközi Gyula fordítása.)
- no.243.** - „Quotidiana vilescent.” = A mindennapos dolgok elszürkülnek, gépiessé válnak.
- no.244.** - „Vae mihi, quia tacui!” = Jaj nekem, mivel hallgattam... (ui. vannak esetek, amikor a hallgatás bűn). (Iz, 6,5)
- no.245.** - „Alibi” = Máshol, másutt, máshollét... (Büntetőperben alibit igazolni annyi, mint bebizonyítani, hogy a vádlott a tett elkövetésekor nem a tett színhelyén tartózkodott.)
- no.246.** - „Amor crescit dolore repulsae.” = A szerelem csak fokozódik a visszautasítás fájdalma miatt. (Ovidius)
- no.247.** - „Ars longa, vita brevis.” = A művészet örök, de rövid az élet.
- no.248.** - „Dictum sapienti sat est.” = Az okos ember szóból is ért. (Platutius)
- no.249.** - „Duplíciter peccat, qui se de crimine iactat.” = Kétszeresen vétkezik, Aki bűnével kérkedik. ...
- no.250.** - „Ergo bibamus!” = Tehát igyunk! (Goethe ehhez hozzáfűzi, hogy régi és jó mondás ez, mely jó és balsorsban egyaránt segít.)
- no.251.** - „Et requiescet super eum spiritus Domini: spiritus sapientiae et intellectus spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiae et pietatis et replebit eum Spiritus timoris Domini.” = Az Úr lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és az értelem lelke, a tanács és az erősség lelke, a tudás és az Úr félelmének lelke, s az Úr félelmében telik öröme... (Iz 11,2)
- no.252.** - „Et respondens Centurio, ait: Domine, non sum dignus út intres sub tectum meum: sed tantum dic verbo, et sanabitur puer meus.” = A százados ezt mondta neki: Uram, nem vagyok méltó, hogy betérj házamba. Csak szólj egy szót, és szolgálom meggyógyul. (Mt 8,8)
- no.253.** - „Extremum semper diem adessee putes.” = Gondold mindig, hogy ez az utolsó napod.
- no.254.** - „Fata viam inveniunt.” = A sors majd talál magának utat. (Vergilius)
- no.255.** - „Fide, sed ante vide. Nec bene vidit, fallitur. Ergo, vide, ne capiaris fide.” = Higgyél, de előbb nézz körül. Aki hiszékeny, nem lát jól, s csalódik, tehát nézz körül jól, nehogy hiteddel csapdába essél.
- no.256.** - „Fideliter et patienter.” = Hűségesen és türelemmel.
- no.257.** - „Fidem servavi.” = A hitet megőriztem... (2Tim4,8)
- no.258.** - „Fides intrapida.” = Rendíthetetlen hit. (XI. Pius pápa jelmondata.)
- no.259.** - „Fides supremum rerum humanarum vinculum est; sacra laus fidei inter hostes.” = A szótartás az emberi dolgok legnagyobb köteléke; az ellenség előtt szent a szótartás. (Quintilianus)
- no.260.** - „Fides út anima, unde abiit, eo nunquam rediit.” = A bizalom olyan, mint a lélek – ha egyszer elszáll, nem tér vissza többé. (Publ. Syrus)
- no.261.** - „Figulus figulum odit.” = Az egyik fazekas gyűlöli a másikat.
- no.262.** - „Foedere et religione tenemur.” = Szövetség és vallás útján leszünk egységesek. (Vittorio Amadeo herceg jelmondata. Egyben a titokzatos Fert jelmondat egyik megfejtése.)
- no.263.** - „Fronte patet quod mente geris.” = Elárulja homlokod, hogy mire gondolsz. (Camers)
- no.264.** - „Frustra conatur, cui non Deus auxiliatur.” = Hasztalan fáradozol, ha Isten segítsége nem szavatol.
- no.265.** - „Frustra habet, qui non utitur.” = Hiába van bármid, ha azt semmire sem használod. (Phaselius)
- no.266.** - „Gloria virtutem tamquam umbra sequitur.” = Az elismerés, a dicsfény, mint az árnyék, követi az erényt. (Cicero)
- no.267.** - „Hae oportuit facere et illa non omittere.” = Ezt meg kellett tenni, de a másikat nem szabad elmulasztani. (Mt 23,23)

- no.268.** - „Ignoscas aliis multa, nihil tibi.” = Másnak sokat bocsáss meg, magadnak ellenben semmit. (Ausonius)
- no.269.** - „Iugum enim meum suave est, et onus meum leve.” = Az én igám édes és az én terhem könnyű. (Mt 11,30)
- no.270.** - „Maledicus a malefico non distat nisi occasione.” = Csak alkalom kell, hogy a gonosz beszédet gonosz tett kövesse. (Quintilianus)
- no.271.** - „Malefacere qui vult, nunquam non causam invenit.” = Aki gonoszat akar cselekedni, mindig talál rá okot. (Publ. Syrus)
- no.272.** - „Pascitur in vivis livor, post fata quiescit.” = Amíg él az ember, él benne a vágy, csak a halál után hagyja békén már. (Ovidius)
- no.273.** - „Pax! Pax! – clamatur, sed pax per bella paratur.” = Béke! Béke! – kiáltják, de a békét háborúval csinálják.
- no.274.** - „Plus tibi virtus tua dedit quam fortuna abstulit.” = Többet adott neked az erény, mint amit a szerencse elvett. (Cicero)
- no.275.** - „Post tres saepe dies piscis vilescit et hospes: Ni sale conditus sit vel specialis amicus.” = Három nap múlva a hal megromlik, hacsak nincs besózva – és a vendég is fárasztó, ha nem nagyon kedves. (Erasmus)
- no.276.** - „Quod ab alio oderis fieri tibi, vide ne tu aliquando alteri facias.” = Amit magadnak nem szeretnél, azt másoknak se tedd. (Tób 4,16)
- no.277.** - „Quod licet ingratum est, quod non licet, acrius urget.” = Ami szabad, az kellemetlen, ami nem szabad, az után jobban áhítozunk. (Ovidius)
- no.278.** - My house is my castle. = Az én házam Az én váram. (Edward Coke)
- no.279.** - Sometimes you're the windshield ... sometimes you're the bug! = Az ember néha szélvédő, néha pedig bogár. (Mark Knopfler) - Brain Storming: = ... Meg néha átlátszó, néha mocsok, néha meg csak egy féreg.
- no.280.** - Any event, once it has occurred, can be made to appear inevitable by a competent historian. = Egy hozzáértő történész bármilyen eseményről, ami egyszer megtörtént, el tudja magyarázni, miért volt elkerülhetetlen. (Lee Simonson)
- no.281.** - I find that a great part of the information I have was acquired by looking up something and finding something else on the way. = Rájöttem, hogy tudásom nagyobb részét akkor szereztem, amikor kerestem valamit, és félúton találtam helyette valami mást. (Franklin P. Adams)
- no.282.** - It may be that our role on this planet is not to worship God, but create him. = Lehet, hogy a mi dolgunk ezen a földön nem az, hogy imádjuk Istent, hanem hogy megteremtjük. (Arthur C. Clarke)
- no.283.** - „Tudom, hogy jól emlékszel minden jó cselekedetre, amelyet másokkal tettél, mégis helyesebb lenne, ha te is elfelejtenéd.” (Feleki László)
- no.284.** - „X annyira felfűjt nagyság, hogy mindig a felszínen marad.” (Feleki László)
- no.285.** - „Feljebbvalónál okosabbnak lenni fegyelmezetlenség.” (Feleki László)
- no.286.** - „A vallás fenyeget és kecs eget, a jutalom és a megtorlás kilátásaival befolyásolja a hívők lelkét.” (Feleki László)
- no.287.** - „Erkölcsei és szellemi épségünk szempontjából talán semmi sem olyan hasznos, mint ha olyan emberek közé kerülünk, akik nagyon különböznek tőlünk, céljainkhoz semmi közük, és ha meg akarjuk ismerni őket, szinte ki kell vetköznünk magunkból.” (Nathaniel Hawthorne)
- no.288.** - „Ritkán valósul meg, Amit előre láttunk; Rendesen az történik, Amit legkevesbé vártunk.” (Benjamin Disraeli)
- no.289.** - „Erő az ész is, Mert uralkodik...” (Vörösmarty Mihály)
- no.290.** - „A gondolatot szent jogként adja az élet.” (Victor Hugo)
- no.291.** - „Az a támasz, amelyet az ember az életben a leggyakrabban használ, a remény.” (Alekszandr Fomics Veltman)
- no.292.** - „Nem érez, aki érez szavakkal mondhatót.” (Vörösmarty Mihály)
- no.293.** - „A sötétben szikra is világít...” (Vörösmarty Mihály)
- no.294.** - „Aki remél, már retteg is, hogy a remélt sosem következik be.” (Alexander Lernet-Holenia)
- no.295.** - „Embernek az ember az ajtót kitarja.” (Jiří Wolker)
- no.296.** - „Mind, aki él, földi igazságot hisz, remél.” (Jiří Wolker)
- no.297.** - „Minden író szeretné, ha tetszést aratna, csak néhánynak fontos az is, hogy – kinek tetszik.” (Atanasz Dalcsev)
- no.298.** - „A szegények számára a technika haladása nem más, mint a társadalmi és gazdasági bizonytalanság állandó forrása.” (Aldous Huxley)
- no.299.** - „Semmitől sem félek annyira, mint a félelemtől.” (Montaigne)
- no.300.** - „Valamennyien számtalan módját ismerjük a megélhetésnek. Ami még ennél is bámulatra méltóbb, ha azt is tudjuk, hogyan lehet vagyont szerezni.” (Jim Rohn)
- no.301.** - „A leggonoszabb tollú újságírónak szeretnék a leginkább tetszeni.” (Béres Ilona)
- no.302.** - „Én az életemet Erdélyben éltem le, ez csak ráadás.” (Bodor Ádám)
- no.303.** - „Apropó nélkül is létezni kell.” (Katona Klári)
- no.304.** - „Örvendj a létnek, de ne fájldal senki halálát. Mit fájldalsz te azon, kit a fájdalom elhagy örökre?” (Cato)
- no.307.** - „A csend az örökkévalóság alkotórésze. A világ elmúlik, de a csend megmarad, azért érezzük azt, hogy mérhetetlen erő és el nem érhető bölcsesség rejlik a csendben.” (Gr. Széchenyi Zsigmond); (=aszparanta)
- no.308.** - „A kötelesség az önkéntesen vállalt szükségyszerűség, az ember nemességi levele.” (Henri-Frédéric Amiel)

V. Teljes verslista

I. BELSŐ MASZK:

I.1. SZERELMESTERKEDESEK

1. Tiszteletreméltó Báj
2. Csoda vagy nekem
3. A gondom – kimondom?
4. Néma tettel mondom el
5. Szép terhet látok a válladon
6. Láttam egy csodát
7. Lelkesen szeretve
8. Néma üzenet
9. Létezik egy tündér
10. Vak látja csak rögtön ...
11. Anyag néz az anyagra
12. Édeskés Tépelődés
13. Lényed szele izzásom heve
14. ... vagyunk és legyünk...
15. Társam az éjszakában
16. Bárcsak kényszeres lennék
17. Utálatos vágyak
18. Egy tépett szív pillanatnyi tépelődései
19. Elengedhetetlen vagy nekem...
20. Kell, ha látom...
21. Szeretett Gyűlölet
22. Kell(ek)-e még...?
23. Gondolatok elhagyatva
24. Kegyetlen Lehetsz?

I.2. KATASZTRÓFEÁK

1. Méltóságteljes reménytelenség
2. Hátra támadott az élet
3. „Jaj” nélkül
4. Kétely
5. Ők sem boldogabbak nálad
6. Boldogan sírni
7. Egyetlen szerelmem
8. Wu Wei
9. Életfélelem

II. BESZÉLGETÉS A VILÁGGAL

1. A boldogság felé
2. A bosszú illatos virága
3. A különbség szabadsága
4. Mérték érték
5. A pillanat szépsége
6. A szerelmi bánaton túl
7. Adakoztok
8. Ars poetika

10. A „Földön fekvőbe nem rúgunk”-elvről...
11. Áldatlan áldozat
12. Gyilkos ösztön ég bennem

I.3. ÖNISMERÉSSÉG

1. Belső maszk
2. Megértem, ha nem értesz
3. Biztosan jó ebben hinni...
4. Élet-Élmény – avagy:
EZ vagyok, aki vagyok...
5. Öszinteség
6. Versben élem az életem
7. Öröklét=Örömlét
8. Rossz vásár
9. Szükség
10. Tégy, hogy boldog légy!
11. Test-lélek-szellem
12. Vannak születünk

I.4. IMPRESSZIÓK

1. Magány-tulajdon
2. Választás
3. Lendület
4. Ide, messze
5. Szakadék szélén
6. Élő halottak között
7. Ismeretlen Édes
8. Képesség
9. Overture – nyitány
10. Tudatos virág
11. Zenében elmerülve...
12. Sötétség
13. Sorok között
14. A Szülői Szeretet
15. Elhagyott édes
16. Elrepül a madár
17. Játszunk a szavakkal

9. Arctalan
10. Az ár
11. Az élet élvezete
12. Az élet értelme
13. Boldogság
14. Bűvölő gyűlölet
15. Brain Storming Törvénye
16. Civilizáció
17. Dupla Nagy Svindli

18. Egy szerelem kezdetén
19. Élet = Élvezet I.
20. Élet = Élvezet II.
21. Élni az életem
22. Ész-kéz
23. Vörös és fekete
24. Gyávák vagytok
25. Igazságosság
26. Krisztina emlékének
27. Ma van az életed
28. Mert lettem
29. Szív, Ész és Kéz
30. Vélemény
31. Verset írni
32. Fekete fehér
33. Vers-terápia
34. A munka öröme
35. A sötétség világossága
36. A Tudás Tudása
37. Beszélgetés a világgal
38. Tettetett tett-telen
39. Énvelem
40. Háború
41. Nárcizmus
42. Odaát
43. Végek
44. Múlt tettei - jövő ígéretei
45. Reggeli köszöntő
46. Klasszikusan s máképp a szerelemről
47. Lélek-érvek Lényeg
48. Veszteséged értéke
49. A szavak
50. Édeni éték
51. A zseni átka
52. Bátor mámor
53. Bűnös civilizáció
54. Együtt játszani
55. Értelem
56. Fél-re Lépek
57. Ha ki tudnám fejezni, ...
58. Haláli
59. Hazugság I.
60. Hazugság II.
61. Hazugság III.
62. Hazugság IV.
63. Hazugság V.
64. Hazugság VI.
65. Hazugság VII.
66. Hazugság VIII.
67. Hiány, mi fáj
68. Hit-parancsolatok
69. Imádlak
70. Remélem alszol ...
71. Reméltem megérem
72. Rímgyógyszer
73. Sajnos...
74. Tévedés
75. Tudattalan sebek
76. Mire nem jó a szó
77. Veled Neked
78. Rang- és kor-kór
79. Érzéketlen szerelem
80. Ravasz róka?
81. Testbeszéd
82. Nemek arca
83. Hordd el magad!
84. Ha mondod, mit tegyek ...
85. Szolgálat
86. Tökéletes házasság
87. Szeress, mint állat!
88. „... az ég madarai...”
89. Előre a múltba?
90. A ‘merő’ élet
91. Szabad bolondok szerencséje
92. RemÉlj!
93. A görnyedőért
94. Az igazság – az elefánt – és mi
95. Emberséges rabszolgaság
96. Az ember rosszkedvében teremtette Istent
97. A rossznak rossz még nem jó!
98. „Fac et spera!”
99. Duplalázás
100. Jogfosztás ≠ Jogos fosztogatás
101. Rém-Erény
102. „de szuper!”
103. Csalás-ellen-csalás
104. Ingováromány
105. Nyűvészlelkek
106. Dicső-segg
107. Ami sors, az sors
108. A dolgok értéke
109. Életfa
110. A „bók-egyenlet”
111. Eredendő féltékenység
112. Véletlen vs. Sors
113. Igazi szerelem
114. Tartósított boldogság?
115. Panasz, mint megoldás
116. Népszerűségesség
117. A létezés lényege
118. Isten-tévedés
119. Istenember
120. Isten, a Világ-talan
121. Életpénz

122. Az „itt és most”-törvénye
123. Szabad szerelem
124. Művészin hazug valóság
125. Önkotott művész-istenek
126. Szárnyaló galamblélek
127. Az önismeret vad is lehet
128. Fagyos vágy
129. Sárban szárnyaló ólommadár
130. Fuldokló vágy
131. Többnyelv-nyű
132. A szent eszköz
133. VÉG-eredmény
134. Szél-v-ész
135. Az igaz vég
136. Akaratod akarod
137. Úttörők
138. Öröklött erkölcsök
139. Illanó villanó villám
140. Szerencse remény
141. Szerencsevárás
142. Részvét Részvény
143. Hála-Tolgas
144. Ön marcangol?
145. Büntetemény
146. Nevet-tetés
147. Védtelen véletlen
148. Hibabáskodás
149. Tanácsalás
150. Gyónáskálódás
151. Dicséretlenség
152. Hízélgedetlenség
153. Szellemtelenkedés
154. Szeretnekségünk
155. Érzelmesterkedés
156. Vágyvetés
157. Hibázis
158. Érdemtelenkedés
159. Hiszemtelenség
160. Halhatalom
161. Tökéletlen szépség
162. Érdekes Erények
163. Udvariállás
164. Félreérthetés
165. Tudásítás
166. Dicsér? Tessék!
167. Hasznos haszontalanság
168. Dics-érték
169. Szerénységessége
170. Veszett szerelem
171. B.ölcseS.ség
172. Tettel leszél
173. Váltáskárosodás
174. Korhatártalanság
175. Csapodármány
176. Meghálás
177. Gázságosság
178. A gyenge bűn
179. Erényesetlenség
180. A jó túlsó oldalán
181. Szenvedéslény
182. Szamárfüles gondolatolvasmány
183. Önkontroló
184. Meleg baráti...
185. Kedvelteltség
186. Illemetlenség
187. Háromkirályok
188. Ismereteslegesség
189. Évedések
190. Képességtelenség
191. Ólutasága Jósága
192. A bátorság nem „mutiból” készül...
193. Bűnbábáskodás
194. Ígérettenet
195. Látom, ha hiszem
196. Ész-elégtelenség
197. Büntelenkedés
198. Háláskálódás
199. Odaadogatás
200. Esztelen jóság
201. Bátraké, aki nyer
202. Hinni tudni érdemes
203. Egyéb hülye kérdés?
204. ‘Me’ fussa!’
205. Eltökölttség
206. Harc-Ok
207. Isteneket félni
208. Hit’ térít ő
209. Láng-Ész-Kerék
210. HumorérTék
211. Hiszen hiszed
212. Énvelem
213. Vice versa
214. Nyílik a ...
215. A sötétség világossága
216. „Az ember legjobb barátja”
217. Szeretet-tett
218. „Mit akar a nő?”
219. „Maradjunk barátok!”
220. Bevezetés, trágalyás...
221. Koldus-jelszó
222. Mi teszi...?
223. Tan-ár
224. Vagyon, ami vagyon
225. Egészséged gazdagítsd!

226. Húsvét napján, a kis tó partján...
227. Befejező Kifejezés
228. Tettleges szeretet
229. Ésszerű hit
230. Szikra az úrben
231. A legjobb viccek
232. Romok virága
233. Lehetsz szabad
234. Kockázat
235. Szavak mögött
236. Teremtéskényszer
237. Aki vádol ártatlan?
238. Se jót, Se rosszat...
239. Főbűn
240. Szikra pattant
241. HÁThatás
242. Megfizetsz a haszonért
243. C'est la vie
244. Segítség!
245. Alibili
246. Lehúzott udva-roló
247. Életművészet
248. Sapienti sat
249. Vétke(TTŐ)zés
250. „Ergo bibamus!”
251. Ne a Bölcslet féld!
252. Szolgállhatatlanság
253. Utolsó nappalos műszak
254. Sors előzés
255. Körültekintően hinni
256. Hithűbér
257. LIVE ≠ BELIEVE
258. Vadhitűség
259. HazÚgolódás
260. EmberT bízva bízzál
261. Ember embernek paptársa
262. Szentegységeskedés
263. Horkollokvium
264. Isten/-i(s) szerencse
265. Kreativornya
266. Erénylet
267. Sokat akar...
268. „Megbocsátok, hisz' isten vagyok!”
269. „Az ígém az ígám.”
270. Alkalom szüli...
271. „Kopp-kopp. Gonosz ok kopogott...”
272. Az Édenkerti (V)ágyás
273. Béke kéne
274. Szerencse + Erény ≠ Szerény
275. SzentHáromNapság
276. Anti-Pofolóniusz
277. A Siker Ásítása
278. TakaríRtás
279. Transparent dirty warm
280. A Fő Vé(g)cé(l)
281. Találón Keresni / Aki keres, az talán...
282. „Ön álló tudat?”
283. „Persona Non Hála”
284. Felürülés
285. „Csak ne légy olyan oK.O.s!”
286. Istentelenül Szeszélyes Teremtő
287. Undor Haver
288. MeglEpedés
289. Velő-Erő
290. Gondolattalan Szabadság
291. Remélem
292. Szó-Érzés
293. SzikRázás
294. Eleget Reméltem
295. Mély emberbarát
296. Földi Igazság
297. Szerzőség
298. Túl a csúcstechnikán
299. (F)Élek
300. Lét-vagyon
301. Ha a pokol bókol
302. Létünk gyümölcs(-)e?
303. Ki vagyOK
304. Elmenetelés
305. Művészet
306. Jövő csömör
307. „Valami zaj van?”
308. Unta munka